

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

[illegible]

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı

Devrimci sınıf mücadelesi!

İÇİNDEKİLER

AKP ateşle oynamaya devam ediyor...	3
Tezkere eylemleri ve anti-emperyalist mücadele	4
Binler savaş tezkeresine karşı alanlara çıktı!	5
Savaş borazanı medyanın elinde!	6
Savaş tezkeresinin hedefinde Kürt halkı da var.	7
Baskı ve asimilasyona karşı onbinler Ankara'da buluştu!	9
Metal işçileri bekleyişe son vermeli, fiili-meşru mücadeleyi örmeli!	10
Güven Elektrik direnişçisi kadın işçilerle konuştuk...	11
MİB MYK Ekim Ayı Toplantısı...	12-13
KESK Mali Sekreteri Ali Berberoğlu'yla konuştuk.....	14-15
DEV-GENÇ, 43. yılında gençliğin mücadelesine yol göstermeye devam ediyor!	16-17
Üniversitelerden haberler...	18
Ekim Gençliği çalışmalarından.....	19
Zafer Aktan yoldaşı kaybettik!.....	20
“İşçi ve emekçilerin ortak düşmanı kapitalizmdir!”	21
5 Ekim'de kentsel yağma ve talan için düğmeye basıldı.....	22
Emekçilerden yıkımlara karşı eylem ..	23
“Özelleştirme yıkımdır!”	24
“Sendikalar yetkisizleşecek”	25
Son abdal, gariplerin Neşet.....	26-27
Necdet Adalı'yı saygıyla anıyoruz: Davan devamızdır!.....	28-29
Antep direnişinin anlamı üzerine...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/08 (41) * 12 Ekim 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

AKP iktidarının emperyalistlerin hizmetinde devreye soktuğu savaş politikaları işçi ve emekçileri adım adım büyük bir yıkıma sürüklüyor. Özellikle Suriye karşısında yürütülen savaş ve saldırganlık politikaları gelinen yerde Akçakale'de olduğu gibi can kayıplarına vesile oluyor. Akçakale'de yaşanan ölümlerin baş sorumlusu olan AKP iktidarı, emperyalistlerin savaş politikalarını koşulsuz ve pervasız bir şekilde uygulamaya devam ediyor. Bu doğrultuda geçtiğimiz günlerde çıkartılan savaş tezkeresi AKP iktidarının savaş ve saldırganlık politikalarını yeni bir düzeye taşımış bulunuyor.

Dışarıda emperyalistlere koşulsuz hizmet eden AKP iktidarı, içeride de başta işçi sınıfı olmak üzere farklı toplumsal kesimler üzerindeki baskı ve sömürü politikalarını kesintisiz bir şekilde sürdürüyor. Kürt halkına yönelik inkar ve imha saldırıları, Alevi emekçilere uygulanan baskı ve asimilasyon, işçi ve emekçilere dayatılan sömürü ve geleceksizlik her geçen gün daha da derinleşiyor. Özellikle mecliste çıkarılmayı bekleyen sosyal ve iktisadi saldırı yasalarıyla birlikte bu süreç çok daha yıkıcı bir boyut kazanacak.

Bütün bu saldırılar karşısında sokaklar da yavaş yavaş ısınıyor. Binlerce emekçi AKP'nin pervasız saldırılarına karşı öfke ve tepkilerini çeşitli eylemlerle sokağa yansıtıyor. 4+4+4 eylemleri ve hemen ardından baskı ve asimilasyona karşı Alevi emekçilerin taleplerini alanlarda dillendirmesi buna örnek verilebilir. Son olarak geçtiğimiz hafta Akçakale'ye düşen top mermilerini ve sivil ölümlerini fırsat bilerek çıkarılan savaş tezkeresi binlerce emekçinin eylemli tepkisine konu oldu. Başta İstanbul olmak üzere bir dizi ilde sokağa inen emekçiler emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı tepkilerini ortaya koydular.

Tezkere gündemi üzerinden gelişen eylemlerin, refleks açısından anlamlı olmakla birlikte henüz tezkereyi geri püskürtme gücünden yoksun olduğunu belirtmek gerekiyor. Bunun kendisi emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı verilen mücadelenin verili

tablosunu da yansıtmaktadır. Bu açıdan önümüzdeki dönemde başta savaş tezkeresi olmak üzere emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarını sokakta parçalamak görevi önümüzde durmaktadır. Yanı sıra emekçilere dayatılan kapsamlı yıkım saldırıları karşısında biriken hoşnutsuzluğu açığa çıkarmak, buradan hareketle birleşik, militan ve kitlesel bir mücadele pratiği örgütlemek sorumluluğu yine ilerici-devrimci güçlerin omuzlarında durmaktadır. Komünist hareketin 25. yılını kutlamaya hazırlanan sınıf devrimcileri önümüzdeki dönem gündemlerine ve sorumluluklarına en başta bu çerçeve üzerinden bakmalıdır.

H. FIRAT

Dünya Ortadoğu ve Türkiye

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

25. YIL / **DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!**

İşçilerin birliği halkların kardeşliği etkinliğinde buluşalım!

İzmir: 3 Kasım Cumartesi
Saat: 19.00
İsmet İnönü Kültür Merkezi / Fuar
İrtibat tel: 0 531 343 74 67
3kasimetkinlik@gmail.com

Ankara: 11 Kasım Pazar
Saat: 13.00
Çankaya Belediyesi Vedat Dalokay Kokteyl Salonu (Kurtuluş Parkı içi)
ankarabirlikkardeslik@gmail.com

İstanbul: 18 Kasım Pazar
Saat: 16.00
Caferağa Spor Salonu
İrtibat tel: 0 531 439 05 53
birlikkardeslik@yahoo.com

Katılımcılar:
-Fıkan Şeşen
-Şair Mehmet Özel
-Yazar Volkan Yarasır
-Mamak İKE Müzik Topluluğu
-Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu

Katılımcılar:
-Efkan Şeşen
-Abdal (H. Tolga İlhan)
-Grup Günyüzü
-Mamak İKE Müzik Topluluğu
-Ve Sanat Tiyatro Topluluğu

Katılımcılar:
-Mikail Aslan
-Efkan Şeşen
-Abdal (H. Tolga İlhan)
-Tanyeri Şiir Topluluğu
-Mamak İKE Müzik Topluluğu
-Kafkas Halk Dansları Topluluğu

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu **BDSP**

AKP ateşle oynamaya devam ediyor...

Savaş çığırtnanlığını ve bölgesel boğazlaşmayı, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesi durdurabilir!

Savaş tezkeresine dayanak yapılan top mermisi vakasının üzerinden bir haftayı aşkın zaman geçti. Geçen zaman durumun netleşmesini sağlamadığı gibi, olaya dair şaibeleri ve karanlık noktaları pekiştirdi. Yandaş medyanın oyuncağı durumundaki kesimleri, sığlaştırılmış akılla hareket edenleri bir yana bırakırsak, toplumun büyük kesimi sorumluluğun Suriye devletine yıkılması konusunda ikna olmuş değil. Ortaya saçılan bilgiler AKP'nin işini epeyce zorlaştırıyor.

Akçakale olayı kimin işine yarıyor?

Suriye ve Rusya'dan yapılan açıklamalar, içeriğinin doğru olup olmamasından bağımsız olarak, olayın savaş tezkeresine dayanak olma gerekçelerini ortadan kaldırıyor. Fakat toplumu ikna etmekteki zorlanmanın asıl nedeni, Suriye'nin, yaşadığı iç karışıklık koşullarında ve emperyalist saldırganlığın tehdidi altındayken Türk devleti ile açık bir savaşa girmesinin akla yatkın bulunmayışdır. Son bir buçuk yıldır Suriye krizinden yansıyanlar, Türkiye'nin emperyalistler hesabına üstlendiği rol vb. üzerinden bakılınca, top mermilerinin arkasında bizzat Türk devletinin olduğu yolundaki iddialar bile daha makul görünüyor.

Kaldı ki mermilerin gerçekten nereden geldiğinden çok, kimlerin amaç ve hedeflerine hizmet ettiği önemli. Bu açıdan bakıldığında AKP'nin MHP'yi de yedekleyerek meclisten hızla geçirdiği tezkerenin kapsamı dahi çok şey anlatıyor. AKP'nin elinde artık dünyanın herhangi bir yerinde savaş açma yetkisi var. Demek oluyor ki uzun yıllar boyunca en önemli ihraç malı olarak reklam ettiği "Mehmetçik kanı"nı emperyalist efendilerine sunmasının önünde hiçbir yasal engel kalmadı.

Savaş tezkeresinde kayıtlı hesaplar

Tezkerenin Suriye'yle ilgili yanı ise daha incelikli hesaplar içeriyor. Birincisi, herkesin bildiği bir "sır" olarak Türkiye bir buçuk yıldır Suriye ile örtülü bir savaş yürütüyor. "Özgür" Suriye Ordusu'nun eğitim, lojistik ve silahlarını Türk devletinin sağlaması, diplomasisiyle, ajanlarıyla, kamplarıyla esasen savaşı bizzat sevk ve komuta etmesi gizlenmek gereği dahi duyulmuyor. Yine de Türk devletinin, her gün emperyalist müdahale ve saldırı için yalvarıp duran Suriye Ulusal Konseyi'ni ve paralı askerlerini bir nebze rahatlatan son bir haftaki topçu sataşmalarını açıktan yapması, örtülü savaşta yeni bir aşamadır ve kanıksatılması tezkerayla mümkün olmuştur. Keza gerektiğinde "daha kötüsü yapılır" gibi saldırgan açıklamalar, tezkerenin top-tank kullanmaktan havadan bombardımana kadar bir dizi saldırının yolunu açtığını da göstermiştir.

Hesabın ikinci boyutu ise Kürt sorunuyla ilişkilidir. Suriye'deki krizin gelişim seyri, Batı

Kürdistan halkı içinde uzun yıllara dayalı bir örgütlenmesi ve etkinliği bulunan Kürt hareketine, Kürt bölgesinde etkili bir denetim olanağı sundu. Kürt hareketi geçmişten günümüze süregelen çabalarının yarattığı zeminde Batı Kürdistan'da fiili bir idari yapılanmaya gidebildi. Bu sayede gerek Esad diktatörlüğünün kısıyıcı ordusuna, gerekse ÖSO tetikçilerine kendi bölgesinde set çekme imkanı buldu. Bu durum Kürt hareketinin bölgedeki Kürtler nezdindeki etkinliğini ve gücünü pekiştirdiği gibi, Kürt halkında iyimser umutlar da yaratıyor. Kürt hareketi buradan da aldığı güçle, Türk sermaye devletini sıkıştırmayı sürdüren bir eylemsel sürece yöneldi. AKP iktidarının Suriye'ye yönelik saldırganlığında hesaplarını altüst eden gelişmelerden biri de bu oldu. Denebilir ki 10 yıllık hükümet yaşamındaki en yoğun kan kayıplarından birini bu dönemde yaşamaya başladı. Oslo oyalamalarının ve "Açılım" balonunun tuz buz olduğu son bir yıllık süreç dinci iktidarın, Kürt hareketini yeni bir oyalama-aldatma tezgahına çekmesini fazlasıyla zorlaştırmış görünüyor. Yeni savaş tezkeresi, aynı zamanda akıbetini kimsenin kestiremediği Suriye krizinin yarattığı belirsizlik koşullarında Kürt halkının yeni kazanımlar edinmesine karşı da bir saldırı hazırlığı sayılır.

Emperyalist efendilerin yarattığı hayal kırıklığı

Her şeye rağmen AKP'nin Akçakale olayı ve tezkeri manevrasından umduğu başlıca sonuçları alması şimdilik mümkün olmamıştır. Zira emperyalist efendilerinden Suriye'ye yönelik Libya'dakine benzer bir saldırı ve işgal için henüz icazet ve gerekli destek gelmemiştir. Emperyalist devletlerin "Türkiye yanıt vermekte haklıdır" yönlü açıklamalarının bir değeri olmadığı, yine emperyalizmin sözcülüğünü yapan belli başlı medya kuruluşlarındaki (The Guardian, The Independent, N.Y. Times vs.) değerlendirmelerden yansımaktadır. NATO'nun Türkiye'nin güvenliğini kendi sorunu saydığını ilan etmesinin ise hiçbir yeniliği yoktur. Emperyalistler arası nüfuz mücadelesinin halihazırdaki dengeleri, Türk devletinin efendilerinden sağlamaya çalıştığı etkin katkıyı şimdilik ötelemektedir. AKP iktidarı Suriye'de tastamam ABD emperyalizminin çıkarları ve talimatlarıyla hareket ediyor olsa da doğrudan bir savaş konusunda bugüne kadar efendisinden beklediği desteği alabilmiş değildir. Özcesi ABD ve NATO'nun doğrudan yer alacağı bir saldırı beklentisi şimdilik bir hayal olarak kalmaya devam etmektedir.

Emperyalist efendilerinin bu tutumu, elbette ki Türkiye'nin kendi başına Suriye ile açık bir savaşa tutuşmasına karşı oldukları anlamına gelmiyor. Tersine, yükünü tümüyle Türk devletinin üstleneceği, tetikleyeceği yıkım ve boğazlaşmaların faturasını da tüm dünyaya yansıtmayı amaçlayan bir

çılgınlık, emperyalistler tarafından kışkırtılmaktadır da. Son tahlilde sistemin dünya çapındaki iktisadi krizi şiddetlenmeye devam ettiği, sosyal-siyasal bunalımları derinleştirdiği, emperyalist nüfuz mücadelesini kışkırttığı günümüz koşullarında bu türden bölgesel boğazlaşmalar, emperyalist kapitalizme yeni nefes borularının açılması anlamına gelir. Yeter ki bedelini ödeyecek birileri bulunsun...

AKP'nin hesapları boşa çıktıkça saldırganlığı artıyor

Başında AKP'nin bulunduğu Türk sermaye devletinin Arap halk isyanlarının kontrol altına alınıp saptırılmasından itibaren "bölgesel aktör" rolü için yanıp tutuşmaya başladığı biliniyor. Dinsel-gericilik koalisyonu, dünyadaki konjonktürün bölgesel düzeyde yeni-Osmanlıcı hayalleri gerçekleştirmenin yolunu açtığını düşünerek, Suriye'de etkin bir taşeronluğa soyundu. Hesap edilmeyen, bunun tüm bedelini kendisinin yüklenmek zorunda olmasıydı. Gittikçe kudurganlaşmasının, ateşle oynayan çocuk hallerine bürünmesinin gerisinde bunun yarattığı çaresizlik var.

AKP kan kaybettikçe ve sıkışıkça elindeki tezkerayla bugünkü saldırı "angajman"larını daha ileriye taşımaktan çekinmeyecektir. Bunu halihazırda Suriye'deki hüsrana ve Kürt sorunundaki açmazlar yeterince zorluyor zaten. Giderek ekonomide tıkanma da kapıya dayanmış bulunuyor. Sürecin kendisi için hazırladığı sondan kurtulmak için dinci-gericiliğin yapmayacağı bir şey olmadığı 10 yıllık icraatlarıyla sabittir. Ayrıca emperyalistler arası dengelerin verili tablosu halihazırda açık bir savaşa elverme de gerek kapitalizmin dünya çapındaki krizinin, gerek bölgedeki kaostan yarattığı belirsizliğin, her an en olmadık gelişmelere gebe olduğu da unutulmamalıdır.

Sermaye düzenine ölüm tezkeresi!

Bu gelişmeler aynı zamanda Türkiye'nin toplumsal-siyasal iç yaşamında saldırganlığın dozunun giderek artacağı anlamına geliyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin elde kalan kazanımlarını hedefleyen yasa tasarıları, zaten zayıf olan örgütlenmeleri dahi dağıtma planları, son zam furysası, iyice zıvanadan çıkan polis ve yargı terörü gibi olgular bunun ilk elden belirtileridir. Her bakımdan bu gidişatın akıbetini değiştirecek tek şey ise işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin yıllardır içine sıkıştırıldıkları cendereden kurtularak politik mücadele sahnesine çıkmalarıdır. Bir başka deyişle dümeninde AKP'nin olduğu sermaye iktidarının bölgesel boğazlaşmaları tetikleyecek çılgınlıklara yönelmesini, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Türkiye ve bölge halklarına ağır bedeller ödetmeye kalkışmasını engellemek, işçi ve emekçilerin, sermaye düzenine ölüm tezkeresi hazırlamasından geçmektedir.

Tezkere eylemleri ve anti-emperyalist mücadele

Türk sermaye devletinin geçtiğimiz hafta çıkardığı savaş tezkeresi sonrası Suriye’ye yönelik savaş ve saldırganlık politikası kritik bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Akçakale’de 5 kişinin yaşamını yitirmesini fırsata çevirmeye çalışan devletin bu saldırganlık politikaları çerçevesinde, Hatay’dan Urfa’ya kadar savaş atmosferi giderek yayılıyor. Buna karşın, savaş tezkeresine karşı pek çok ilde refleks eylemler gösterildi. Binlerce kişi emperyalist savaşa dur demek için eylem alanlarına indi. 4 Ekim gününde İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Mersin, Antalya ve Çanakkale’de; ertesı gün Trabzon, Sivas, Samsun, Adana ve bir dizi merkezde peş peşe eylemler düzenlendi.

Yaklaşık 20 aydır süren “Suriye sorunu”na dair şimdiye dek gösterilen eylemsel tepkilerin durgunluğunu ve nicel darlığını düşünürsek, bu eylemler önemli bir yerde durmaktadır. Ortaya konulan eylemli süreç henüz sermaye devletinin savaş ve saldırganlık politikalarını geri püskürtmeye ve çıkarılan savaş tezkeresini parçalamaya yetecek düzeyde olmasa da, refleks açısından anlamlı bir tablo ortaya çıkarmıştır. Bundan sonraki süreç bu açıdan olumlu değerlendirilebilirse, emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı mücadelede önemli bir eşik atlanmasını sağlayabilir.

Geriye dönüp, Suriye’ye dönük emperyalist müdahale zeminin döşendiği ilk zamanlara baktığımızda, ortaya konulan tepkilerin zayıf kaldığını belirtmek gerekiyor. Bu tabloda genel olarak toplumsal mücadelenin geri olmasının yanı sıra ilerici-sol güçler açısından Suriye’deki sürece dair net bir politik bakış açısı olmamasının da önemli bir payı var. Özellikle bu süreç, ABD’nin 11 Eylül sonrası Afganistan ve Irak işgalleriyle başlayan savaş ve saldırganlık sürecinde gösterilen tepkilerle kıyaslandığında dikkat çekecek kadar zayıftır.

Arap coğrafyası halklarının ortaya koyduğu çıkış ve emperyalistlerin bunun üzerinden geliştirdiği müdahaleler konusunda ileri-sol güçlerce doğru bir yaklaşım geliştirilememesi, Suriye meselesinde de kendini fazlasıyla göstermiştir. Bundan dolayı Libya ve ardından Suriye’ye dönük emperyalist müdahalelere karşı, sınırlı eylemler dışında meydanlar büyük oranda boş kalmıştır.

Suriye’de de, başlangıcında yoksul halkın demokratik ve sosyal taleplerle sokağa çıkması, ancak komünistlerin önemle vurguladığı gibi devrimci önderlik yoksunluğunda, bu hareketlenmelerin emperyalist güçlerce istismar edilmesi söz konusudur. Emperyalist güçlerin halkların diktatörlüklere olan tepkilerini yozlaştırma çabaları Libya’nın işgalinde kısa bir sürede sonuç vermişti. Bugün Suriye’de de benzer bir süreç hala işletilmektedir. Ancak geline yerde Suriye topraklarında faturasını Suriye halklarının ödediği gerici bir savaş yaşanmaktadır. Suriye’de gerek sırtını Rusya eksenli emperyalist güçlere dayamış gerici Esad rejimi ile ABD ve diğer batılı emperyalistler hesabına savaşan “Özgür” Suriye Ordusu arasında bir iç savaş yaşanmaktadır.

Konuya dair ortaya konulan tepkilere bakıldığında farklı bakış açılarından oluşan bir yelpaze görünümü

vardır. Bu yelpazede, ABD emperyalizminin bölgesel politikaları karşısında gerici Baas rejimini savunur konuma düşünler olduğu gibi, Baas rejimini savunur konuma düşmemek adına emperyalist müdahaleye dair net bir tavır sergilemekten kaçınanlar da vardır. Bunların yanına emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı tepkileri genel bir “barış” vurgusuyla ele alan liberal bakışları ya da emperyalizmin Ortadoğu politikalarından ilerici sonuçlar çıkarma hesabında olanları da ekleyebiliriz. Bu farklılıkların ortak noktasıysa devrimci bakış eksikliğidir. Bundan dolayı ortak mücadele platformları işlevsel bir tarzda oluşturulamamış, tepkiler yetersiz kalmıştır. Buna sınıf ve kitle hareketinin yaşadığı genel durgunluğu da eklersek, var olduğu kadarıyla gösterilen tepkilerde nicel olarak zayıf kalmıştır.

Sürecin yakıcılığını daha fazla yaşayan Antakya için de benzer bir durum söz konusudur. Antakya ülke geneline göre kuşkusuz daha hareketli olarak ayrı bir yerde durmakla birlikte, burada da tepkiler bahsettiğimiz yelpazeden farklı değildir. İlin Suriye ile yakınlığı, halkın Arap Alevi kimliği, Suriye’de akrabalarının olması gibi bağlar dışında, genel olarak ekonomik açıdan da var olan ilişkileri düşündüğümüzde başından beri Antakya halkı kaçınılmaz olarak belli bir duyarlılık içindedir. Buna ek olarak kamplarda bulunan ve şehrin belli bölgelerine yerleşen silahlı çetelerin yarattığı provokatif yaklaşımlar halkın tepkilerini tetiklemektedir. Ancak yine de işin bu dereceye gelmesinde gösterilmesi gereken eylemsel süreçlerin yeterli olmaması önemli bir etkidir.

19 Şubat’ta yapılan, kitleselliği ve coşkusuyla dikkat çeken eylem önemli bir ilk çıkış olmuş ancak sonrasında bu süreç kendini durgunluğa bırakmıştır. 1 Mayıs tablosundan da yansıdığı üzere, bu konu yakıcılığını koruduğu halde, gerektiği kadar gündemleştirilememiştir. Ancak son süreçte ilin ÖSO’nun karargahı gibi kullanılması ve bahsettiğimiz provokatif davranışlar tepkileri yoğunlaştırmış, 1 Eylül’de bu tepkiler anlamlı bir ses halinde yükselmiştir. Öyle ki devleti tedirgin eden bu tepkiler sonucu ilde, OHAL bölgesinde olduğu gibi eylemler yasaklanmıştır. Sonrasında 16 Eylül’de yasaklanan mitinge halkın katılımı ve militanca direnişi, değerlendirilmesi gereken dinamiklerin fazlasıyla var olduğunu göstermiştir.

Ülke genelinde de benzer bir durum söz konusu.

boyunca Suriye sorununun yakıcılığı yeterince gündemleştirilmediği gibi, nicel darlık sorunu da aşılamamıştır. Suriye’de emperyalist müdahale sonrasında olası bir bölgesel savaş tehdidi, Türkiye’nin aktif taşeronluğu, tampon bölge girişimleri vb. düşünüldüğünde hali hazırda verilen mücadele düzeyinin Türk sermaye devletini savaş politikalarından caydırıcı olmadığı ortadadır. Bundan dolayı savaş tezkeresi bu kadar kolay çıkarılabilmektedir.

20 aydır gündemde olan Suriye’ye emperyalist müdahale sorununun daha bilinçli, daha örgütlü ve daha eylemli biçimde karşılanması gerekmektedir. Bundan dolayı Türkiye’nin devrimci-ilerici güçlerine, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerine kapsamlı sorumluluklar düşmektedir. Savaş tezkeresine gösterilen refleks tepki bu açıdan önemli bir adım niteliğindedir. Henüz 1 Mart 2003’ta TBMM’de oylanan tezkerenin reddedilmesini sağlayan kitlesellikte eylemler ortaya konulamamış olsa da, mevcut tabloyu değiştirmek için önemli dinamikler mevcuttur.

Önümüzdeki günlerde her türlü olanağı kullanarak, tüm yol ve yöntemlerden devrimci bir tarzda yararlanarak emperyalist savaşa karşı kitlelerin duyarlılığını ve dinamizmini açığa çıkarmak için etkin bir siyasal faaliyet kapasitesi ortaya konulmalıdır. Ortadoğu’nun emperyalist hegemonya savaşlarıyla kanlı bir bölgesel savaşa doğru sürüklendiği ve Türkiye’nin aktif rol oynacağı bu süreçte anti emperyalist mücadele ve bunun nasıl bir politik hatta örüleceği fazlasıyla önemlidir. Emperyalizme karşı tutarlı ve devrimci bir mücadele örebilmenin yolu, her şeyden önce devrimci bir dünya görüşüne ve sağlam bir ideolojik-sınıfsal temele sahip olmayı gerektirir. Bu konuda emperyalizme karşı mücadeleyi “demokratizm” alanına, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı tutumu ise genel bir “barış” söylemine mahkum eden liberal anlayışlar eleştirilmeli, genel bir “savaş karşıtı” söylemlerine karşı “emperyalist savaşa karşı sınıf savaşı” şiarı öne çıkarılmalıdır.

Fabrikalarda, sanayi havzalarında, işçi mahallelerinde yürütülen politik faaliyete bu gözle bakarak, emperyalist savaş ve saldırganlık gündemi başta olmak üzere işçi sınıfı ve emekçileri devrimci siyasal mücadeleye kazanmak için seferber olunmalıdır.

Binler savaş tezkeresine karşı alanlara çıktı!

“Emperyalist savaşa geçit vermeyeceğiz!”

Türk sermaye devletinin bugün meclisten çıkardığı savaş tezkeresine karşı birçok ilde binlerce işçi, emekçi ve genç alanlara çıktı. 4 Ekim günü İstanbul’da binlerce kişi Taksim Meydanı’nda bir araya gelirken, Ankara’da ve Çanakkale’de yapılan eylemlere polis saldırdı. İzmir ve Bursa’da da ilerici güçler emperyalist savaşa karşı alanlardaydı.

İstanbul’da binler sokakta!

Akşam saatlerinde Taksim Meydanı’nda toplanarak Galatasaray Lisesi önüne yürüyen 10 bini aşkın kişi AKP eliyle yürütülen savaş ve saldırganlık politikalarını protesto etti. Suriye halkıyla dayanışma mesajlarının verildiği yürüyüşe İstiklal Caddesi’nden geçenler de büyük bir destek verdi.

En önde “Emperyalizmin askeri olmayacağız! AKP’nin savaş politikalarına teslim olmayacağız!” pankartının açıldığı yürüyüş kolunun ön tarafı Galatasaray Lisesi’ne ulaştığında arka tarafı henüz Taksim Meydanı’ndaydı.

Yürüyüşe, aralarında BDSP’nin de bulunduğu ilerici ve devrimci güçler ise “Afganistan, Irak, Libya, Suriye... Emperyalist savaşa ve işgallere hayır!”

şiarlı NATO ve Füze Kalkanı Karşısı Birlik pankartı arkasında katıldılar.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan konuşmalarda ise Ankara’daki eyleme yönelik polis saldırısı protesto edildi. Burada, sanatçı Hilmi Yarayıcı bir konuşma yaparak AKP eliyle yürütülen savaş ve saldırganlık politikalarını teşhir etti.

Ankara’da eyleme polis saldırısı

YKM önünde buluşan kurumlar buradan Başbakanlık’a yürüyerek basın açıklaması yapmak istediler. Ancak, kitleye Milli Müdaafa Caddesi’nde biber gazı ve tazyikli su ile saldırıldı.

DİSK, KESK, TMMOB, ATO, TKP, Halkevleri, HDK, ÖDP, EHP, DHF, BDSP’nin de aralarında bulunduğu yaklaşık 500 kişilik kitle Valiliğin eylem yasağı karşısında Başbakanlığa yürüme kararlılığı göstererek barikata yüklendi. Bunun üzerine polis saldırısı gerçekleşti.

Saldırı öncesinde polisle yapılan pazarlıklar sonucu kitleye açıklama yapan SES Ankara Şube Başkanı İbrahim Kara “eylemin çağrısını yapan kurumların bu çağrıyı iptal ettiğini, bundan sonra gelişecek olaylardan kendilerinin sorumlu olmayacağını” söyledi. Kara’nın açıklamasından kısa bir süre sonra ise kitle yürüyüşe geçti.

Kitleye TOMA’larla tazyikli su sıkıldı. Ardından gaz bombalarıyla kitle ikiye bölündü. Kitlenin bir kısmı Kızılay yönünde, bir kısmı ise Demirtepe yönünde geri çekildi. Demirtepe’nin ara sokaklarında çatışmalar devam ederken sokaklara ateş yakılarak barikat kurulduğu gözlemlendi.

İzmir’de kitlesel eylem

İzmir’de Eski Sümerbank önünde toplanan kitle buradan AKP İl Binasına yürüdü. “AKP’nin savaş politikalarını durduracağız” pankartının açıldığı eylemde her kurum kendi flamalarıyla katıldı.

AKP önüne gelindiğinde hazırlanan ortak basın açıklamasını TMMOB İK adına Ferdan Çiftçi okudu.

Çiftçi, AKP iktidarının bölgede emperyalizmin aktif taşeronluğuna soyunduğunu, emperyalist müdahaleden rol kapmak için Suriye’ye dönük iç savaş kışkırtıcılığı yaptığını belirtti AKP’nin, Suriye’ye müdahale etmek için her fırsatı değerlendirmek için çaba harcadığını ifade eden Çiftçi, Türkiye halklarının savaş istemediği bu durumun AKP’yi rahatsız edip Alevi ve Kürt düşmanlığına sarıldığını belirtti.

Çiftçi son olarak şunları söyledi: “İktidarın mezhepçi, Alevi düşmanı söylem ve politikalarına karşı mücadele edeceğiz. Emperyalizmin taşeronu, savaşın, ölümün, faşizmin iktidarı AKP’yi Türkiye halkları durduracak.”

Eyleme, Alinteri, BDSP, Devrimci Hareket, DHF, Kaldıraç, tarafından emperyalist işgale karşı oluşturulan Birlik de “Suriye’de emperyalist müdahale ve saldırganlıklar son” ozaliti ile katıldı. Ayrıca Senkromeç direnişçisi Muharrem Subaşı ve ÇHD’nin de içerisinde bulunduğu birçok ileri-devrimci kurum ve parti de eyleme destek verdi.

Bursa’da savaş tezkeresine protesto

Fomara Meydanı’nda biraraya gelen kurumlar “Tezkere geri çekilsin – Savaşa hayır” pankartını açtılar. Sloganlarla başlayan eylemde AKP’nin savaş

yanlısı politikalarını hayata geçirmek için vakit kaybetmediğini belirten konuşmalar yapıldı. Kitle buradan sloganlarla AKP binasına yürüdü.

Yolun bir şeridinin kapatıldığı yürüyüş sonunda AKP’nin önünde basın açıklaması okundu. Açıklamada Türkiye’nin emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda savaşa çekilmek istendiği dile getirildi. “Kardeş Suriye halkıyla savaş istemiyoruz!” denilerek eyleme son verildi.

BDSP’nin de destek verdiği eylemde Halkevleri, ÖDP, TKP ve Dersimliler Derneği yer aldı.

Çanakkale’de saldırı

Savaş tezkeresini protesto etmek amacıyla Çanakkale HDK, Halkevleri, DİSK/Genel İş, KESK, PSAKD ve TKP tarafından bir eylem örgütlendi. Ekim Gençliği, SGD ve YDG gibi devrimci kurumların da destek verdiği eylemde Truva Atı önünden AKP İl Başkanlığı önüne yürünecekti. Kitlenin pankart açması üzerine polis yürüyüşe izin vermeyeceğini belirterek engellemek istedi.

Bu durum karşısında kitle sloganlarla kordon boyunda yürüyüşe geçti. Basın açıklaması yapmak için AKP İl Binası önüne yürümek isteyen kitlenin önu GESTAŞ Feribot İskelesi önünde çevik kuvvet polisi ve TOMA’larla kesildi. Ancak kitle birbirine kenetlenerek barikata yürüdü. Kitleye yoğun biber gazı ve tazyikli su ile saldırılmasının ardından kısa süreli arbedeler yaşandı. Ayrıca çevrede bulunan halka ajitasyonlarla durum anlatılarak destek istendi. Eyleme katılanlar oldu.

Daha sonra GESTAŞ Feribot İskelesi önünde kısa süreli bir oturma eylemi yapan kitle, ardından Cumhuriyet Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Bu sırada şehrin en işlek caddesi olan Demircioğlu Caddesi trafiğe kapatıldı. Ardından İskele Meydanı’nda basın açıklaması yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-İzmir-Bursa-Çanakkale

Adana’da coşkulu yürüyüş

Adana’da bir araya gelen devrimci yapılar, sendikalar ve siyasi partiler, 5 Ekim Cuma günü Adana Büyükşehir Belediyesi önünde toplanıp AKP’ye bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş kortejine çevredeki emekçilerin alkışlı destek verdiği gözlemlendi.

AKP İl Binası önüne gelindiğinde ortak basın metni okundu. Basın metninde, sınır boylarında karşılıklı sürdürülen çatışmaların ölümlere neden olduğu belirtilirken, TBMM Genel Kurulu’nda savaş tezkeresinin çıkması eleştirildi. Aylardır, bilinçli olarak sürdürülen gerilim politikalarının bu tezkerenin, zamanı geldiğinde, savaş tezkeresi olarak kullanılacağını gösterdiğine dikkat çekildi.

Bu sonucun tüm sorumluluğunun, Özgür Suriye Ordusu adındaki, silahlı, çete türü organizasyonları besleyen, destekleyen, her fırsatta düşmanlaştırmacı söylemlerle gerilimi kışkırtan AKP hükümeti olduğu vurgulandı.

Açıklamada şu ifadelerle yer verildi: “AKP iktidarı, ABD’nin bölgeye dair planlarının bilinçli olarak taşeronluğuna soyunmuştur. Şimdi emek ve demokrasi güçlerine düşen görev; bu savaş tezkeresinin kullanılmasına izin vermemek bu yetkiyi engellemek için mücadele etmektir.”

Savaş borazanı medyanın elinde!

AKP iktidarı ve Türk devleti yaklaşık 1 yıldır Esad iktidarının devrilmesi için özel bir çaba harcıyor. “Özgür” Suriye Ordusu ismindeki çapulculara verdiği desteğin yanı sıra her fırsatta Suriye’ye yönelik askeri bir müdahalenin gerekli olduğuna işaret ederek Türkiye ve dünya kamuoyunda kendine destek arıyor. AKP iktidarının ABD’nin etkin taşeronu olarak girdiği bu serüvende gösterdiği canhıraş çaba, zaman zaman iplerinin elinde bulunduğu sahiplerinden dahi uyarı almasına sebep oluyor. Öyle ki gerici rejimin savaşa susamış bu tavrı, tüm dünyada ciddi analizlere konu ediliyor.

AKP’nin izlediği Suriye politikasının nasıl kirli bir zeminde yürütüldüğü geçtiğimiz aylarda parça parça ortaya çıkmıştı. ÖSO’yu sınıra yerleştiren Türk devleti zaten fiilen savaşın içine girmişti. Lojistik desteğin yanı sıra silah yardımı yapıldığını, ambulanslarla sınırdan silah taşındığını cümle alem biliyor. Kamplarda silahlı militanların eğitildiği, Suriye sınırının ÖSO’ya koşulsuz açıldığı, militanların sabah Suriye’de savaşıp akşam Hatay’a döndüğü sayfa sayfa yayınlandı. Karşımıza savaş çıkması için özel bir çaba gösteren bunu bizzat Erdoğan’ın Esad’a yönelik beyanlarıyla besleyen bir hükümet var. Sermaye hükümeti geline aşamada çıkardığı savaş tezkeresi ile Suriye’ye dolaysız olarak meydan okuyor. Bunu da militarizmin ikiz kardeşi yalan makinesiyle yapıyor. Yani medya eliyle kardeş halklara dayattığı kirli savaşa meşruluk kazandırmak istiyor.

Erdoğan’ın “milli duyguları” okşayarak verdiği demeçler medyanın tüm kanatlarını kapsayacak şekilde kendisine genişçe yer buldu. Erdoğan’ın farklı zamanlarda yinelediği demeçlerindeki ortak nokta ise Suriye’ye “yaptığının” bedelini ödetmek üzerineydi. AKP şefi Suriye’ye yönelik saldırgan tutumunu şu sözlerle ortaya koydu;

“Artık burası notayla falan geçirilecek bir şey değildi. Öncekilerde de misliyle cevap vermiştik, bu defa onların da canlarını yakacak şekilde misliyle cevabını verdik.”

“Ülkemizin saygınlığına halel getirecek hiçbir girişimi karşılıksız bırakmayacağız. Şunu bir kez daha ifade etmek istiyorum; biz asla savaş meraklısı değiliz. Ancak savaştan da uzak değiliz. Bu millet, yeri gelmiş katalararası savaşları görerek, savaşarak bugünlere gelmiştir.”

“Dün getirdiğimiz tezkereye karşı olan zihniyet, tarihe bunun hesabını veremeyecektir. Benim vatandaşım şehit edilecek biz hâlâ barış diyeceğiz. Ne barışı?”

Egemen Bağış’ın *“Türkiye’nin askeri gücü Suriye’yi birkaç saat içerisinde yok edecek noktadadır çok şükür”* demesi ise emperyalist güçlerin hizmetine koşulan Türk ordusunun yıkım gücünü tekrar hatırlattı.

Savaş borularını tezkere çıkmadan önce öttürmeye başlayan medya ise kanlı manşetlerini sıralamak için adeta yarışa girdi. “Suriye’ye anında karşılık”, “Esad’ın topuna misliyle cevap”, “Halep oradaysa, Türkiye burada” başlıklarıyla medya savaşa hazır olduğunu beyan etti.

Köşelerinden ölüm reçeteleri yazan “yazarlar” ise kışkırtıcı bir dil ile savaşa destek çıktı.

Yani Türkiye halklarını bu emperyalist işgale hazırlamak görevi yine öncelikli olarak medyanın eline verilmişti. Oysa Akçakale’de 5 kişinin ölümünün ardından medya seferberlik ilan etmek yerine bu ölümlerin nasıl gerçekleştiğini sorgulayabilirdi. Akçakale’de ve Suriye sınırı boyunca hayatın devam

ettiği yerleşim birimlerinde yeterince önlem alınmadığını, top atışlarının haftalardır devam etmesine rağmen sivillerin güvenli bir yerleşime taşınmadığını yazabilir, gerekli önlemlerin alınmadığını hatırlatabilirdi. Dahası topraklarını ÖSO’ya açarak bu ölümlere davetiye çıkardığını işleyebilir, ülkeyi savaş üssü haline getiren sermaye devletinin sivillerin ölümünde baş sorumlu olduğu gerçeği yazılabilirdi.

Ama burjuva medyanın rolü, Suriye’ye yönelik emperyalist bir işgalin koşullarını oluşturmak ve bunun emekçi halk tarafından sahiplenilmesini sağlamak olduğu ölçüde tüm bu gerçekler görmezden gelindi.

Önümüzdeki günlerde bizi ne bekliyor?

Dış politikada çöküşün üstünü örtmek için AKP’li vekillerin attığı savaş naralarının daha koyu puntolarla yazılması...

Suriye’ye gönderilecek askerlerin, yani emekçi çocuklarının emperyalistlerin hesabına yitip gitmesinin şehit edebiyatıyla geçirilmesi...

Suriye’yi Esad’ın zulmünden askeri bir müdahale ile “kurtarılan” Suriye’de ölen sivillerin gizlenmesi...

Medyanın dolduruşuna gelmeden gerçekleri aramalıyız.

Zira Irak işgalinin hazırlanmasında medyanın rolüne bakınca bugünü görmek mümkün. Irak’ın sahip olduğu kimyasal silahların yaratacağı tehlike yalanlarının

ardından Irak’ta bir tek bile kimyasal silah bulunamamıştı. Fakat medya aracılığıyla işgale hazırlanan toplum, televizyonlarının başına kilitlenerek adeta bir aksiyon filminin izleyicisi haline getirildi. Milyonlarca insan atılan füzeler havalarda ısıt ısıt salınırken, bunların kaç sivil can aldığını sorgulamadı bile. Bu savunmasız insanların ölümü aylarca medya tarafından uyuşturulmuş beyinlere oldukça yabancıydı.

Satırlarından kan damlayan medya Suriye sürecinde de aynı uğursuz rolünü oynuyor/oyunacak. Aylardır tekrarlanan “Suriye’ye müdahale kaçınılmaz” yalanlarının ardından cepheye sürülen çocuklarımız ölmeye başladıkça kanıksama da artacak. İlk günlerde manşetten verilen cenaze haberleri sonraları başlıklar küçülerek ikinci, üçüncü sayfalara taşınacak. Suriye’de ölen sivillerin ne uğruna öldüğü dahi sorgulanmayacak. Sayıları burjuva medyada yer bulmayacak...

Olasılıklar, örnekler daha da çeşitlendirilebilir. Fakat bugün tek renk, tek ses olmuş gazete sayfalarının, televizyon ekranlarının yarattığı illüzyondan silkinip kurtulmak zorundayız. Bize sunulan her bir bilgiyi acı bir hap gibi yutmak yerine Libya’yı, Afganistan’ı, Irak’ı hatırlayarak gerçekleri süzebilirmeliyiz.

Gazeteci Ertuğrul Mavioğlu Medya ve Savaş yalanları isimli kitabı tanıtırken “Bir savaşta önce gerçekler ölür, sonra çocuklar” demişti. Gerçekler çoktan katledildi. Sıra çocuklarımıza gelmesin...

T. Hazal

Emperyalizme karşı eylem

İzmir’de, Alinteri, BDSP, Devrimci Hareket, DHF, EÖC, Kaldıraç, Köz ve TKP 1920’den oluşan bileşenler 6 Ekim günü emperyalist saldırganlığı protesto eden bir eylem yaptılar.

YKM önünde “Emperyalist müdahale ve saldırganlığa son!” yazılı pankart açılarak Eski Sümerbank önüne doğru yüründü. Eski Sümerbank önüne gelindikten sonra basın metni okundu.

Emperyalist saldırganlık ve Türkiye’nin taşeron rolünün anlatıldığı basın metninde halkların kardeşleşmesi vurgusu yapıldı. Partizan, Mücadele Birliği Platformu, Söz ve Eylem, Halk Cephesi ve DİP’in destek verdiği eylemde, basın metninden sonra Cansel Malatyalı, Kığılı, Senkromeç direnişlerine vurgu yapılarak DİH ve KEC’in açık grevi duyuruldu, eylemden sonra imza standına gidilmesi çağrısı yapıldı. Ardından bir şiir dinletisi sunuldu.

Duvara Karşı Tiyatro topluluğundan bir tiyatrocunun sergilediği oyunun ardından eylem sloganlarla bitirildi.

Savaş tezkeresinin hedefinde Kürt halkı da var

Meclisten jet hızıyla çıkarılan tezkerenin ardından akıllara gelen bir nokta da, saldırganlığın hedefinin Batı Kürdistan ve Kürt halkı olmasıydı.

Sermaye devletinin Güney Kürdistan’a yönelik saldırgan tutumu biliniyor. Geçtiğimiz yıl çıkarılan tezkereyle Güney Kürdistan’a yönelik “terörle mücadele” adı altında operasyon düzenleme yetkisi meclis tarafından askere verilmişti. Ancak bu tezkerenin süresi bu yıl 17 Ekim’de doluyor. Meclis açıldığı sırada önüne alacağı ilk gündemin bu tezkerenin uzatılması olacağı ve bunun Kürt halkına yönelik saldırının bir parçası olarak gündeme getirileceği biliniyordu. Ancak Suriye üzerinden çıkarılan yeni tezkere, eskisinin uzatılmasını da gereksizleştirdi. Çünkü yeni tezkerenin hayli geniş ve belirsiz olan hedefi, Güney Kürdistan’a yönelik operasyonlara da olanak tanıyor. Ancak sermaye devleti Güney Kürdistan için yine de tezkere çıkarmaya hevesli görünüyor. Batı Kürdistan’ın ise hedefte olduğu açıktan olmasa da dillendiriliyor.

Türkiye’nin Suriye’ye yönelik saldırganlık planları, emperyalist efendilerin isteklerine göre şekillenmekte, Türkiye’ye ise genelde isteneni uygulamak ya da izin verilen sınırlarda hareket etmek düşmektedir. Bu nedenle Suriye’ye yönelecek saldırganlığın sınırları emperyalistler arasındaki güç dengelerine göre belirlenmektedir.

Suriye ile savaş konusunda ipleri emperyalistlerin elinde olan Türk sermaye devleti, Kürt halkına yönelik saldırganlık konusunda ise emperyalistlerin iznini almaya çalışmaktadır. Uluslararası sömürge pozisyonuna son vermek için dört parçada da ayakta olan Kürt halkının direncini kırmak, onurlu mücadelesini boğmak Türk devletinin temel hedefleri arasında yer almaktadır. Bu nedenle tezkerenin sivri ucu Kürt halkına yöneltiştir.

Tezkerede Suriye devleti ismi açıkça ifade edilmemektedir. Yabancı ülke tanımlamasıyla ise saldırganlığın çapı oldukça geniş tutulmuştur. Tüm bunlar sermaye devletinin Kürt halkına, özelde de Batı Kürdistan’a yönelik bölgesel bastırma planlarını düşündürmektedir.

Türk devleti batı Kürdistan’a yapacağı müdahale zeminini güçlendirmek için tampon bölge önerisine dört elle sarılmaktadır. Tezkere bu girişimlere de onay vermektedir. Türk devleti tampon bölge önerisi ile gerici “Özgür” Suriye Ordusu’yla birlikte Kürt halkının karşısına dikilmeyi hedeflemektedir.

Suriye Kürdistanı’ndaki gelişmeler özelde AKP iktidarının, genelde sömürgeci Türk devletinin sıkıntısını artırıyor. Bu sıkıntının nedeni Irak Kürdistanı’nın ardından Suriye Kürdistanı’nın denetiminin de Kürt halkının eline geçmesi ihtimalidir. Bu gelişmelerin Türkiye Kürdistanı’nda mücadeleyi sürdüren Kürt hareketine moral kazandıracağı, Kürt halkının mücadele isteğini artıracığı aşikardır. Kürdistan’ın iki parçasının birleşmesi durumunda ise Kerkük’ten Akdeniz’e uzanan koridorun denetiminin Kürt halkının eline geçme olasılığı güçlenmektedir. Tüm bu nedenlerden kaynaklı olarak Türk devleti korkulu rüyalar görmektedir.

Nesnel süreç aynı zamanda 100 yıl önce dört parçaya bölünerek sömürgeleştirilen Kürdistan’ın birleşmesi ve özgürleşmesi olanaklarını artırmaktadır.

Bu da AKP şefinin öfkeli tepkisine yol açmaktadır. Recep Tayyip Erdoğan’ın; “Suriye meselesi bizim iç meselemizdir. Sabrımızın sonu vardır” diyerek yaptığı açıklama, bu yalın gerçeğin açık göstergesidir.

Kürt halkının da bu konuda duyarlılık içerisinde olduğu görülmektedir. Bir yandan Suriye ile çatışma içerisinde bulunan Batı Kürdistan halkının kendi güvenliğini sağlamak için iki tugay oluşturduğu biliniyor. ANF’ye açıklamalarda bulunan YPG yetkilileri Türkiye ile sorunları olmadığını ancak olası bir saldırı karşısında üst düzey direniş göstereceklerini belirterek “Kürdistan topraklarını savunmak için dünyayla da savaşıyoruz” diyor.

BDP Eşbaşkanı Gülten Kışanak da tezkere değerlendirmesi sırasında Batı Kürdistan tartışmalarına değinerek şunları söylemişti:

“Suriye’deki Kürtlerin özgürlüklerine karşı çıkmasına sonuna kadar direneceğiz. Sadece karşı çıkacağız demiyorum. Eğer Türkiye orada Kürtlerin özerk bölgesini işgal etmek amacıyla bir askeri operasyon düzenlerse biz hepimiz karşısında yer alacağız. Gerekirse tankların önüne geçeceğiz.”

Tüm bu açıklamalar, tezkerenin hedefleri arasında Kürtlerin, özellikle de Batı Kürdistan’ın yer aldığı yönlü düşünceleri desteklemektedir. Olası bir gerici ittifak sonucu Kürtlerin kazanımları hızla ellerinden alınmaya çalışılabilir. Kazanımın gerçekten kalıcı olmasının yolu ise mücadele ile kazanılmanın mücadelesi ile korunmasıdır. Türkiye işçi ve emekçilerin sürece müdahalesi ve Kürt halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmesi de burada kilit bir önem taşımaktadır.

Kürt halkı sokaklardaydı

Abdullah Öcalan’ın 9 Ekim 1998’de Suriye’den çıkarılması, Kürt halkı tarafından yaygın ve militan eylemler ile protesto edildi. Kürdistan’ın bir dizi kentinde kepenkler açılmazken kitleler sokaklara çıktı. Polisin saldırısı sonucu bir çok eylemde çatışmalar yaşandı.

Sabah erken saatlerden itibaren Kürdistan’ın neredeyse tüm kentlerinde protesto amacıyla kepenkler açılmadı. Hakkari, Şırnak, Diyarbakır ve Mardin’de esnafın büyük kısmı protestolara katılarak kepenklerini açmadı.

Diyarbakır’ın Bağlar, Sur, Kayapınar, Yenişehir, Ergani ve Bismil ilçelerinde kepenk açmama eyleminin yanısıra kitlesel yürüyüşler düzenlendi. Gerçekleştirilen eylemlerde BDP adına konuşmalar yapılırken eylemlere BDP milletvekilleri ile BDP’li belediye başkanları da katıldı. Tüm eylemler ve yürüyüşler yoğun polis ablukası altında gerçekleşti. Ergani’de eylemin ardından kimi yerler Kürt gençliği tarafından molotoflandı ve polis ile çatışma çıktı.

Mardin’in Kızıltepe, Nusaybin, Dargeçit ve Derik ilçelerinde kitlesel basın açıklamaları gerçekleştirildi. Mardin Merkez’de de BDP Merkez binası önünde bir eylem ve 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Eylemlerde Abdullah Öcalan’ın üzerindeki tecritin kaldırılması çağrısı öne çıktı.

Siirt, Muş ve Bingöl’de gerçekleştirilen eylemlerle Öcalan’a özgürlük çağrıları yapıldı. Siirt’te BDP il binası önünde basın açıklaması yapılırken, Bingöl’de il binasında toplanılarak saat kulesi önüne yüründü. Yürüyüş sırasında yolun kesilmesi nedeniyle polisle

gerginlik yaşandı ancak yürüyüş tamamlandı. Muş’ta ise eylemin adresi Muş Alparslan Üniversitesi Eğitim Fakültesi önüydü. MED-DER üyesi öğrencilerin gerçekleştirdiği basın açıklamasına BDP de destek verdi.

Batman, Şırnak ve Şırnak’ın Cizre ilçesinde ise eylemlere polis saldırdı. Batman il binası önünde toplanarak Sanat Sokağı’na yürümek isteyen BDP’lilerin önü TOMA ve akreplerle kesildi. Aralarında, BDP Batman Milletvekili Ayla Akat, BDP PM Üyesi Osman Ergin, BDP Batman İl Eş Başkanvekilleri Ayşe Ağılgaç ve Şeyhmus Azboy, Belediye Başkanvekili Serhat Temel’in de bulunduğu binlerce kişi engellemeyi protesto etmek için yolu keserek oturma eylemi yaptı. Polisin saldırısını taşlarla yanıtlayan kitle ara sokaklara çekilerek akşam saatlerine kadar çatıştı. 7 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

Şırnak’ta ise oturma eylemine polis gaz ve tazyikli su ile saldırdı. Kitlenin taşlarla karşılık verdiği çatışma sırasında çok sayıda kişinin yaralandığı öğrenildi. Şırnak’ın Cizre ilçesi ise yaşanan saldırı nedeniyle savaş alanına döndü. Yürüyüş yapmak isteyen halka polisin müdahalesi nedeniyle çıkan çatışma hızla tüm kente ve ara sokaklara yayıldı. Cizre-İdil karayolu da barikat kurularak trafiğe kapatıldı.

Batıda ise eylemlerin adresi Kocaeli, Aydın ve İzmir oldu. Kocaeli ve Aydın’da BDP tarafından basın açıklamaları düzenlenirken İzmir’de Ege Üniversitesi’nde yürüyüş gerçekleştirildi.

Kürt sorunu ekseninde oynanan iki perdelik oyun:

Devletin ‘şefkatli’ yüzü ve gerçek yüzü

Son günlerde gündeme Kürt halkının haklı talepleri ve özgürlük mücadelesi üzerine söylenen sözler oturdu. Devletin farklı birçok mevkiinden söylenen sözler devletin Kürt sorunundaki politikasının ikiyüzlülüğünü gözler önüne sermeye yetti. On yıllardır, Kürt halkına yönelik imha, inkâr ve asimilasyon politikalarını sürdüren, sözde Kürt açılımı ile gözlerini boyamaya çalışan sermaye devleti ve sözcüsü AKP hükümeti, her fırsatta gerçek kimliklerini ortaya koymakta çekinmiyorlar.

Yapılan açıklamaları ardı ardına inceleyecek olursak oynanan oyunun iki perdelik bir oyun olduğunu görürüz.

İlk perde: Arınç ve Ensarioğlu ve Güven’den yansıyan ‘şefkat’

5 Ekim günü Bülent Arınç Diyarbakır AKP İl Başkanlığı’na yaptığı ziyarette “Kürt kimliği şerefli bir kimliktir... Eskiden ‘Bu ülkede Kürt yoktur’ deniyordu. Biz ‘Bu ülkede bin yıldır Kürt kardeşlerimiz var’ dedik. Kürtçe konuşmak yasaktı. ‘Hayır, herkes dilini öğrenecek, dilini konuşacak hükümet onlara yardımcı olacak’ dedik. Bugünkü anarşinin ve şiddetin temelinde bu ret ve inkâr politikaları yatıyor. Bu ülkede darbeler yapanların ortaya koyduğu inkâr politikalarından AK Parti hesap soruyor...” diyerek hem Kürt halkının gözünü boyamaya çalıştı hem de AKP propagandası yaptı. Anadilde savunma hakkının olması gerektiğini de söyleyen Arınç’ın bu söylemlerini daha önce de defalarca tekrarladığını biliyoruz.

6 Ekim’de AKP Diyarbakır Milletvekili Galip Ensarioğlu, Diyarbakır Siyasal ve Sosyal Araştırmalar Enstitüsü’nce düzenlenen ‘Anadili Politikaları’ toplantısında, “Kürtler, anadil taleplerini hiçbir şekilde pazarlık meselesi yapmayacak ve hiçbir şekilde vazgeçmeyecek. Bunun güçlü bir şekilde bilinmesi gerekiyor. Ben dâhil, Kürtler anadili bir hak olarak görüyor, vazgeçmeyeceğimiz bir hak olarak tanımlıyoruz.” dedi.

Diyarbakır Emniyet Müdürü: “Dağda ölen teröriste ağlayamıyorsanız insan değilsiniz.”

Bu iki sözün üzerinden sadece 1–2 gün geçmişti ki, Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü görevine yeni getirilen Recep Güven “Dağda ölen teröriste ağlayamıyorsanız insan değilsiniz. Ama eline silah alıp çocuk demeden insan katleden canavarlaşmış bir teröristi de entegre edemiyorsanız devlet değilsiniz. Ben bu iki cümle arasında gidip geliyorum. Benim yitik evladım dağa çıkmış keşke ulaşabilseydim, keşke ona normal bir hayat sunabilseydim” dedi.

Bülent Arınç’tan destek gecikmedi: “Emniyet Müdürü’nün bu düşüncelerini ve önümüzdeki çalışma dönemine ait neler yapabileceğini söyleyen, bizim de paylaştığımız bu gazetecilerle yaptığı toplantıdaki ifadelerini çok değerli buluyorum.”. Bülent Arınç devletin ikiyüzlü politikasının ‘şefkatli’, ‘demokrat’ yüzü olmayı sürdürmüş oldu. Ancak, Emniyet Müdürü’nün açıklamaları çok daha büyük yankı yarattı.

İkinci perde: Devletin gerçek yüzü

İkinci perdeyle beraber gerçekler ortaya çıkmıştır. Devletin on yılları bulan pratiği değişmemiştir: İmha, inkâr ve asimilasyon... Pratiğe geçen düşünceler olmamalarının yanı sıra AKP’nin halen bu cümlelerin kurulmasını engellememesi bu ikiyüzlü politikadan çıkar sağladığını da ortaya koyuyor. Hükümetin ve devletin alt kademe bürokratları ve temsilcileri bu sözlerle Kürt halkını özgürlük mücadelesinden vazgeçirmeye ve düzene entegre etmeye çalışıyor. Yaklaşan seçimleri de düşünecek olursak bu söylemler, AKP eliyle bir şeylerin değişebileceğine dair yanılsama yaratmaktadır.

Sonuç olarak, bu sözlerin ve ilk perdenin hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. Çünkü hem söyleyenlerin kimliği, geçmişte ortadadır, hem de sermaye devletin pratiği ortadadır.

Recep Güven kimdir?

Recep Güven, 1991–95 yılları arasında ‘fail-i meçhul’ (fail-i devlet) cinayetlerin en yoğun yaşandığı dönemde Diyarbakır’da istihbaratta görev yapmıştır. “Dağda ölen teröriste ağlayamıyorsanız insan değilsiniz” sözünü söylediği toplantıda o dönem yaşananlar için, “Belki bir mecburiyet, belki acil bir kararla yapıldı” diyerek yürütülen kirli savaşı haklı gösteren bir ‘görev adamı’dır.

Daha sonrasında İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı, Strateji Geliştirme Dairesi Başkanı, Siirt Emniyet Müdürlüğü görevlerinde bulunmuş ve sürekli olarak görevlerinde yükselmiş bir ‘görev adamı’. Devletin ona ve onun yer aldığı kurumlara verdiği görevleri yerine getiren, Kürt halkına yönelik imha, inkâr ve asimilasyon politikasını hayata geçiren bir ‘görev adamı’dır.

Siirt’te Emniyet müdürlüğü yaptığı dönemde gerilla cenazelerinin yan yana gömülmesini, tören yapılmasını engelleyen, törene katılmak isteyenlere polisi saldırtan, tutuklatan ve ardından “terörist cenazesine 4 kişi katıldı” diye haber yapılmasını sağlayan bir ‘görev adamı’dır.

Siirt’te yoksul kız çocuklarına polisliği sevdirmek için “Siirt’in İncileri Projesi”ni düzenleyen bir ‘görev adamı’dır.

İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı olarak görev yaparken, Ergenekon’la ilgili belgeleri İstihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun’a veren kişi olarak ve daha sonrasında da Ergenekon operasyonunda istihbaratta yer alarak temel bir rol oynayan bir ‘görev adamı’dır.

Bu haliyle devletin has adamlarından, görev adamlarından birisidir. Özel olarak seçilmiş birisidir. Söyledikleri ancak ve ancak devletin Kürt sorunundaki ikiyüzlülüğünü, riyakârlığını ortaya koymaktan öteye bir anlam taşımaz.

İşte tam da bu kimliği ve kişiliğiyle görevinin başındadır.

Başbakan’ın ağzından kan kokan sözler

Başbakan Tayyip Erdoğan yaptığı açıklamalarla devletin resmi politikasını ortaya sermekte gecikmedi:

“Bölücü terör örgütünün kendine göre bazı istismar başlıkları var. Biz o başlıklara da gelmeyiz. Ne diyor: ‘anadilde eğitim-öğretim’... yok böyle bir şey, bizim ülkemizin resmi dili Türkçe’dir. Bu bir haktır iddiasında bulunanlara sesleniyorum, bu bir hak değildir. Öğrenmek haktır. Seçmeli ders olarak koyduk... Elinde silah olan, kan döken, can alan, tehdidi ve tedhişi yöntem olarak benimseyen kimseye en küçük müsamahamız yoktur, olamaz. Eline silah alıp masum insanları katleden teröristlere karşı ‘İyi çocukları’ açıklaması yapanlara, katilleri masum, terörü mazur göstermeye çalışan hiçbir anlayışa prim vermedik, veremeyiz. Onlarla da el ele olamayız. Biz evlatlarımızı katleden ve bu mücadeleler esnasında ölen terörist için de ağlamadık, ağlamayız.”

Bu sözlerle perde kapanır, iki perdelik oyun son bulur. Son bulmayan devletin Kürt sorunundaki riyakârlığıdır, ikiyüzlülüğüdür. Son bulmayan, Kürt halkına yönelik imhadır, inkârdır, asimilasyondur. Bu düzen devam ettiği sürece bu iki perdelik oyunlar da devam edecektir.

Ancak bilinmelidir ki; son bulmayan ve bulmayacak olan Kürt halkının haklı mücadelesidir, özgürlük mücadelesidir de aynı zamanda. Bir takım kısmi haklarla, tavizlerle, “açılım”larla gözü boyananlar olabilir, ancak Kürt halkının karnı bunlara toktur. Kürt halkı bu oyunu bozmasını bilecektir. Bunu da yeni bir oyunla değil; tek perdelik, başrollerinde Türk-Kürt işçi emekçilerinin olduğu gerçek bir mücadeleyle yapacaktır.

Baskı ve asimilasyona karşı onbinler Ankara'da buluştu!

Sermaye devletinin baskı ve asimilasyon politikalarına karşı Alevi örgütlerinin düzenlediği “Laik demokratik Türkiye için eşit yurttaşlık mitingi” Ankara’da onbinlerin katılımıyla gerçekleşti.

Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) ve Alevi Dernekleri Federasyonu (ADFE) tarafından örgütlenen miting, ırkçı-şoven kışkırtmalar eşliğinde son dönemde Alevilere yönelik faşist saldırılar, linç girişimleri, provokasyonlar ve asimilasyon politikalarına karşı güçlü bir yanıt niteliğindedir.

Suriye’ye yönelik savaş ve saldırganlık politikaları da, mitingin genelinde öne çıkan bir başlık oldu. “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Suriye halkı yalnız değildir!” sloganları hemen hemen tüm kortejlerde sıkça atıldı. Savaş politikalarının yürütücüsü AKP iktidarına yönelik tepki gösterildi.

Türkiye’nin dört bir yanından gelen Alevi örgütlerinin yanısıra mitinge ilerici ve devrimci güçler de katılım sağladı.

eyleme katıldı.

İlerici ve devrimciler de mitingdeydi

Mitinge ilerici ve devrimci güçler de yaygın bir katılım sağladılar. Aralarında Partizan, Sosyalist Yeniden Kuruluş, Kaldıraç, ESP, BDP ve SDP’nin de bulunduğu Halkların Demokratik Kongresi bileşenlerinin yanısıra ÖDP, Devrimci Alevi Komitesi, TKP, Mücadele Birliği, ODAK ve DHF ve daha birçok grup yer aldı.

ESP ve Partizan kortejlerinin arama noktasından geçişleri sırasında polislerle yaşanan gerginlik arbedeye dönüştü. Polisin biber gazı ve coplarla saldırısına flama sopalarıyla karşılık verildi. Gerginlik, kısa süre sonra sona erdi.

25. yıl coşkusu

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) kortejinde en önde “Baskı ve asimilasyona son! Eşitlik ve özgürlük sosyalizmde!” şarlı pankart yer alırken ardından büyük boy BDSP flamaları taşındı. Kızılığ ile dikkat çeken kortejden emperyalist savaş karşıtı sloganlar ve Alevilere yönelik baskı ve ayrımcılığa karşı sloganlar yükseldi. Kortejin sonunda Türkçe ve Kürtçe “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” yazılı pankart taşındı. BDSP kortejinde “Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok!” dövizleri yer aldı.

BDSP kortejinin arkasında Kıgılı direnişçi Didem Sorhun pankart açtı. “Kıgılı’da baskıya, tehdide, sömürüye, işten atmala son! İşimi geri istiyorum!” pankartı açan Kıgılı direnişçisine İzmir Senkromec direnişçisi Muharrem Subaşı da destek verdi.

Direnişçilerin ardından “Eşit, parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim sosyalizmde!” pankartıyla Ekim Gençliği ve DLB yürüdü. Kortejden emperyalist savaş karşıtı sloganlarla birlikte “Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!” sloganı da sıklıkla yükseldi.

Komünistler, komünist hareketin 25. yılını ve parti şehitlerini de sloganlarla selamladı.

Ücretsiz PDF Kitap Alışveriş - <https://rantey.org>

Asimilasyon politikaları protesto edildi

Kortejlerde, cemevlerinin ibadethane olarak kabul edilmesi, eşit yurttaşlık, zorunlu din derslerinin kaldırılması, Madımak’ın utanç müzesi olması ve Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kaldırılması başta olmak üzere bir dizi talep, taşınan dövizlere, sloganlara ve pankartlara yansdı.

En önde taşınan “Eşit yurttaşlık hakkı için laik demokratik Türkiye” şiarının yazılı olduğu pankartın arkasında aynı şiarlı üç dilli pankart yer aldı.

Bu pankartların arkasında ise ABF ve ADFE bileşenleri sıralandılar. Alevi örgütleri içerisinde en kalabalık katılımı Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri ve Alevi Kültür Dernekleri gösterdi.

Bu kortejlerde, ev işaretlemelerinin yaşandığı Malatya, İstanbul, İzmir gibi illerden Alevi emekçiler de yer aldılar. “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarının sıkça atıldığı mitingde son dönemde yaşanan faşist saldırılar da protesto edildi.

Garip Dede, Hacı Bektaş-ı Veli Kültür Dernekleri, Cemevleri pankartları arkasında da binlerce kişi yürüdü.

İrili ufaklı birçok yöre ve köy derneği de pankartlarıyla mitingdeydi. Sivas Yıldızeli Yağlıdere, Divriği Kültür Derneği, Kangal Dernekleri Federasyonu, Arguvan İlçesi Vakfı, Karabel Köyü gibi pek çok dernek Alevi kortejlerinin içerisine dağılmıştı.

15 Eylül’deki 4+4+4 mitingine katılım sağlayan taraftar grupları mitingde de yer aldılar. Fenerbahçe Sol Açık “Yaşamak direnmektir” pankartıyla yerini alırken, Çarşı taraftar grubu da mitinge katılarak renkli bir katılım gösterdiler.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Ankara Şubeler Platformu da mitingde sınırlı bir katılımı yer aldı. Bu eylemin tek sendikal katılımıydı.

Mitinge Kıbrıs’tan da katılımın olduğu görüldü. KTÖS, Öğretmenler Sendikası ve Kıbrıs PSAKD “AKP elini Türkiye ve Kıbrıs halkından çek!” pankartı ile yürüdü.

Kürecik’te Füze Kalkanı Karşıtı İnisiyatif de

Direnişçi işçiler de mitingde

Direnişçi işçiler de Alevi emekçilerinin mitingine pankartlarıyla katılım sağladılar. HEY Tekstil işçileri, Kıgılı direnişçisi Didem Sorhun, Senkromec direnişçisi Muharrem Subaşı ile Adalar Belediyesi’nde işten atılan işçiler pankart ve önlükleri ile alandaydılar.

Miting başladıktan sonra PSAKD Genel Başkanı **Kemal Bülbül**, alanda toplanan onbinlerce kişiye seslendi ve “Başkenti sarsmaya, sesimizi iktidara duyurmaya geldik” dedi.

Ardından Alevi dedeleri kürsüye davet edildi. **Ulusoy Dede** alandaki kalabalığa seslendi.

Alevi Dernekleri Federasyonu Genel Başkanı **Hüsnüye Takmaz** kürsüden söz aldı. Eğitimde gericileşmeye, hükümetin kadın düşmanı politikalarına, Suriye’ye yönelik savaş politikalarına değinen Takmaz, alandaki binlerce kişiyi selamladı.

ABF Genel Başkanı **Selahattin Özel** de kürsüden kitleye seslendi. Ülkenin üzerinde kara bulutlar dolaştığını söyleyen Özel, hükümetin “muhatap bulamıyoruz” sözlerini eleştirdi.

Musa Eroğlu, Arif Sağ, Pınar Aydınlar, Ferhat Tunç, Tolga Sağ ve Hilmi Yarayıcı da mitinge destek verdi.

Mitingde ayrıca, aralarında Yaşar Kemal, İlyas Salman, Ataol Behramoğlu, Eşber Yağmurdereli gibi isimlerin bulunduğu mitinge destek veren onlarca sanatçı, yazar, aydınlar adına hazırlanan deklarasyonu Hilmi Yarayıcı okudu.

Miting programı, Yavuz Top, Musa Eroğlu ve Arif Sağ’ın verdiği mini konserle sona erdi.

Yürüyüş boyunca ve miting alanında Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği satışı yapılırken 25. yıl etkinliklerine çağrı yapan davetiyeler de kullanıldı. Sıhhiye Köprüsü üzerine “25. yılda devrime hazırlanıyoruz” yazan BDSP imzalı pankart asıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Metal işçileri bekleyişe son vermeli, fiili-meşru mücadeleyi örmeli!

Metal sektöründe 2012–2014 yıllarını kapsayan Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci devam etmekte. Bu yılki TİS sürecini öncekilerden farklı kılan ise; Birleşik Metal İşçileri Sendikası’nın (Birleşik Metal-İş) pazarlık masasına bu sefer maddi ve moral kazanımlarla oturuyor olmasıdır. Bir önceki sözleşme döneminde “ezberlerin bozulması”, metal işçilerinin grev silahını kullanmaya dönük adımının MESS cephesinde yarattığı bozgun, Türk Metal çetesinin metal işçileri şahsında teşhir olması, esneklik uygulamasına geçit verilmemesi ve Türk Metal’den daha ileri bir oranda ücret artışına imza atılması bu dönemki sözleşme için metal işçilerinin elini güçlendiren sonuçlar olmuştur. Önce Bosch, ardından Cengiz Makine işçilerinin Türk Metal’den istifa ederek Birleşik Metal-İş’e geçmeleri ise bu olumlu tabloyu pekiştiren gelişmelerdir.

Nitekim Birleşik Metal-İş yönetimi de bu olumlu tablodan yararlanarak 2012–2014 Grup TİS hazırlıklarına Mart ayında yaptıkları toplantıyla üyelerinin moral ve motivasyonunu yükselterek başladı. Elde edilen avantajlara karşın yine de yeni sözleşme döneminin kolay geçmeyeceği, özellikle MESS-Türk Metal ikilisinin yaşanılan kayıpların telafisi yolunda bir dizi ayak oyununa başvuracağı herkesçe malumdu. Ancak Türk Metal ve MESS’in yapacaklarından öteye AKP hükümetinin TİS yetkilerini vermeyerek sözleşme sürecini belirsiz kılması metal işçilerini daha zorlu bir sürecin beklediğini göstermiş oldu. MESS, masaya oturmayarak bu durumdan en iyi şekilde faydalanmaya çalıştı.

MESS doğal olarak sürecin uzamasından, metal işçilerinin bekleyiş içerisinde mücadele azminin ve moral değerlerinin kırılmasından yana bir taktik izledi. Bu anlamıyla kendi sınıfsal çıkarlarına en uygun şekilde hareket etmiş oldu. İşbirlikçi Türk Metal ise önceki sözleşmeyle iyice teşhir olan kimliğini bir parça temize çıkarabilmek için, merkezi açıklamalarında bu sefer iyi bir sözleşme yapacaklarına dair bol bol vaatlerde bulundu.

Her ne kadar var olan tablo metal işçileri açısından bir zorluğa tekabül etse de sürecin gidişatını belirleyecek esas faktör Birleşik Metal-İş’in alacağı tutum, izleyeceği mücadele hattı olacaktı. Zira dönemin zorluklarına karşın metal işçileri, belli bir özgüven, moral üstünlüğü ve mücadele azmiyle sürece girmişlerdir. Bu durumda yapılması gereken bu üstünlüklerin korunması yönünde mücadeleyi bir üst seviyeye ulaştırabilmek ve süreci fiili meşru mücadele anlayışıyla eylemsel bir hatta götürebilmektir. Ne var ki Birleşik Metal-İş yönetimi mevcut saldırılar karşısında boyun eğmeyeceklerini söylemelerine karşın bugüne kadar bunu herhangi bir somut program veya eylemsel hat üzerinde hayata geçirmedir. Süreç daha çok meclisten çıkacak yasa tasarısına bağlı olarak ele alındı. Bu haliyle de metal işçileri, fiili meşru mücadeleden ziyade bir bekleyiş ve belirsizlik içerisinde çekilmiş oldu. Sözleşme döneminde inisiyatif metal işçilerinden MESS patronlarına geçerse, bu, mevcut tablonun doğal bir sonucu olacaktır.

Oysaki TİS yetkilerinin gasp edildiği dönemde hava iş kolunda gerçekleşen “grev yasağı” fiili meşru

mücadelenin daha geniş bir alana taşınması ve birleşik bir hatta uygulanması açısından önemli imkânlar sunmaktaydı. Zira hava iş kolunda gerçekleşen saldırının sadece bu iş koluyla sınırlı kalmayacağı ve doğrudan metal iş kolunu da hedef alan bir saldırı olduğu çok açıktı. Metal işçilerinin mücadeleyi bir üst seviyeye çıkarma yönündeki öncü adımı başta hava yolu emekçileri olmak üzere sınıfın toplamına bir direnme ruhu ve mücadele azmi aşılayabilirdi. Bu durumun da gerisin geriye MESS karşısında metal işçilerinin özgüven ve moral değerlerini misliyle artıracak bir sürece dönüşmesi hiç de yabana atılacak bir ihtimal olmazdı.

Elbette ki mücadeleyi bu eksenle ele alabilmek her şeyden önce sınıfın meşru militan mücadele pratiğine güven duyan siyasal bir bakışa sahip olmayı gerektirir. Nasıl ki grev adımı önceki sözleşme döneminin çözücü halkası olabildiyse bugün mevcut tikanıklığı aşacak olan da fiili-meşru mücadeleye dayalı bir eylemsel hat olabilir ancak. Başta MESS üyesi olmak üzere tüm fabrikalarda yapılacak eylemler, MESS’i pazarlık masasına oturtmada zorlayıcı bir etken olacakken ihanetçi Türk Metal çetesini de köşeye sıkıştırmanın en etkili yolu olacaktır. Bu sayede Türk Metal üyesi işçilerin de mücadeleye katılımı örgütlenebilir.

Birleşik Metal-İş yönetiminin beklemece tavrının bir önceki dönemin kazanımlarını MESS’in eline altın tepside sunmaktan başka bir sonuç yaratmayacağı açıktır. Bu tablonun tersine çevrilmesi ve sadece kazanımların korunması değil, yeni hakların elde edilmesi açısından da sorumluk sınıf bilinçli, öncü metal işçilerin omuzlarındadır. Fabrikalardaki TİS komiteleri fiili meşru mücadeleden ihtiyaçları doğrultusunda harekete geçirilmeli, Birleşik Metal-İş yönetimi eylemsel bir hatta zorlanmalı, bugünden grev silahını kullanmaya dönük bir hazırlık içinde olunmalıdır. Mücadele sadece MESS’e bağlı fabrikalarla sınırlı görülmeyip, örgütlü örgütsüz tüm iş yerlerini içine alan bir anlayışla sürdürülmelidir.

Kıdem tazminatının gaspı, sendikal yasaklar, UİS gibi sermayenin kapsamlı saldırılarının gerçekleştiği bir dönemde metal TİS’lerinin nasıl sonuçlanacağı apayrı bir önem taşıyor. Bu dönem yaşanacak kayıpların ve kazanımların etkisi yalnızca sektörel bazda değil sınıfın toplamına mal olacak sonuçlar yaratacaktır. Sınıf hareketinde yeni bir çıkışın vesilesi olması bakımından 2012–2014 TİS süreci kritik bir yerde dururken metal işçilerinin omuzlarına da tarihi bir sorumluluk yüklemektedir.

Güven Elektrik’te direniş sürüyor

Güven Elektrik işçileri, 4 Ekim sabahı, Beykoz’da bulunan özel bir sitede oturan patron Cenk Cankurtaran’ın evinin önüne kadar giderek burada bir eylem gerçekleştirdiler. Şimdiye kadar verdiği hiçbir sözünü yerine getirmeyen patrone haklarını istediler.

Bu eylem sonrasında Cenk Cankurtaran sendikayla bir görüşme gerçekleştirdi. 15 Ekim’de ilk taksiti ödeyeceğini ifade eden patrone işçiler bir teminat istediler. İşçiler 15 Ekim’e kadar direnişlerini sürdürecekler. Teminat verilmediği halde direniş devam edecek.

9 Ekim günü sınıf devrimcileri işçileri ziyaret etti. Ziyaret sırasında işçilerle savaş tezkeresi üzerine sohbet edildi. Suriye’de yaşanan savaşın haksız bir savaş olduğunu ve emperyalist savaşların işçileri daha fazla etkilediği ifade edildi. Yapılan sohbet sonrasında işçilere Kızıl Bayrak gazetesi ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Güven Elektrik direnişçisi kadın işçilerle konuştuk...

“Birlikte olduğumuz sürece direniş kazanımla sonuçlanacak!”

- Bir ayı aşkın süredir Cankurtaran Holding önünde direniştesiniz. Kadın işçilerin yoğunluklu olarak çalıştığı fabrikada tazminatlarınız ödenmediği için direnişe çıktınız. Bu direniş hayatınızı nasıl etkiledi?

Melek Bulut: Ben bu direnişte işçi arkadaşlarıma güvenmeyi öğrendim. Birbirimize bağlılığımızın ne kadar önemli olduğunu gördüm. Ailemle birlikte yaşadığım için maddi bir zorluk çekmiyorum ama hakkım olanı, alınterimin karşılığını alana kadar direnmeye devam edeceğim.

Gülten Taştan: Hayatımız zorlaşırken direniş çadırı bizi birlikte tuttu. Bütün zorluğa rağmen güvenimizi ve inancımızı hiç kaybetmedik. Biz işçiler işverenin son verdiği sözü yerine getirmesini istiyoruz. 15 Ekim’de ilk tazminatlarımız yatacak ve sendikamızın istediği teminat güvencesi verilecek, direniş çadırı buradan böyle kalkacak. İşveren tarafından teminat verilmeden direniş çadırını kaldırmıyoruz.

Maddi sorunlar yaşıyoruz. Evim kirada. Kırımı ve faturalarımı yatıramıyorum. Direnişe geçemeyen bir işçi, direnişin ne olduğunu anlayamaz. Bizler bu sorunu yaşıyorsak işverenin verdiği sözleri yerine getirmemesinden kaynaklanıyor. Verdiği sözleri yerine getirmese bu sefer direnişe daha güçlü çıkacağız.

Direnişteki bütün işçi arkadaşların patronların saldırısı karşısında birlikte olmaları gerekiyor. Bizler birlikte olduğumuz sürece direniş kazanımla sonuçlanacak.

Aynur Çubuklu: Patron tazminatlarımızı ödemeyerek bizi zor durumda bıraktı. Ailemi ve çocuğumu doğru dürüst göremiyorum. Çocuğumla hiç ilgilenemiyorum. Direnişteki işçileri görünce çok üzülüyordum. Televizyonda görüyorduk, hiç anlam veremiyorduk. Vicdanları yok mu? Bir an önce hakkımızı versinler. Biz onlardan hakkımız olanı istiyoruz.

Zarife Ün: Ben fabrika kapanmadan önce emekli oldum, sonra ben işten çıktım. Bir ara tekrar geri çağırdılar. Ben emekli olmama rağmen haklarım verilmedi. Fabrika çalıştığı zaman az da olsa paramı yatırıyorlardı. Sonra yatırmamaya başladılar. Emeklilik hayallerim vardı ama durum böyle olunca bütün hayallerim gitti. Direnişteki işçi arkadaşlarımı yalnız bırakmamak için her gün direniş alanına geliyorum. Benim için zor oluyor. Çünkü benim eşim hasta ve onunla ilgilenecek kimse yok. Ben kalp hastasıyım. Bütün bu sorunlara rağmen direniş alanına geliyorum. 20 yıl çalıştım ben. Hakkım olanı istiyorum. Ben orada alınteri döktüm. Hakkımızı alana kadar direnişe devam edeceğiz.

Diğer direnişteki işçi arkadaşlara bizler de desteğe gideceğiz. Haklarını alana kadar direnişe devam etsinler.

Nurten Mustu: Normal çalışma saatleri dışında bizler sabah burada olmak için erken saatlerde evden çıkıyoruz. Ve akşam 20.30’da evlerimizde oluyoruz. Çocuğumla yeteri kadar ilgilenemiyorum. Ailemle yeterli zaman geçiremiyorum. Az da olsa moral bozukluğuna neden olabiliyor. Her gün direniş alanındayız. Burada bir gelişme olmuyor. Bu da biz işçiler arasında moral bozukluğuna neden oluyor. Ama

biz bütün bu moral bozukluğuna rağmen haklarımızı alana kadar direnişe devam edeceğiz.

Biz işçilerin birbirmize sahip çıkmamız gerekiyor. Çünkü işçinin işçiden başka dostu yok.

- Diğer direnişteki işçilere bir çağrınız var mı?

Melek Bulut: Diğer direnişlerdeki işçi arkadaşlara

destek olmamız gerekiyor. Biz işçiler başımıza gelmeden hiç anlam veremiyorduk; ta ki başımıza gelene kadar... Bütün direnişçi işçilerle dayanışmayı yükseltmemiz gerekiyor. Haklarını alana kadar direnişlerini sürdürmelerini söylüyorum. Geri adım atmasınlar.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Kıyılı direnişçi Didem Sorhun: “Direniş benim için bir okul oldu!”

- 20 Temmuz gününden beri bir kadın işçi olarak tek başınıza direniyorsunuz. Bu süreç size ne kattı?

- Direniş gerçekten de benim için bir okul oldu. Fabrikalarda çalışmak zor, şartlar çok ağır. Hele bir de kadın işçi olunca bu daha da zor oluyor. Kadınlar çifte sömürüye maruz kalıyor denilirdi. Bunu kendim yaşayınca gerçekten çifte sömürünün ne demek olduğunu anlamış oldum.

Kıyılı’da ağırlıklı olarak kadın işçiler çalışıyor. Burada sömürüyü, baskıyı, tehdidi, hakareti daha da yakından görebiliyoruz. Fabrikamda erkek işçi kardeşlerimiz de vardı. Onlarla birlikte aynı şartlarda çalışıyorduk. Ama biz kadın olduğumuz için ustanın, müdürün hakaretlerine, tacizlerine maruz kalıyorduk. Bu tamamıyla kadın olduğumuz içindi. Kadın olduğumuz için ses çıkaramayacağımızı düşünüyorlar. Gerçekten böyleydi de. Kadınlara gerçekten çalışan değil de eve ek gelir götürün olarak bakıyorlar. Erkek işçiler ustanın, müdürün hakaretlerine karşılık verebiliyorlar, ama kadınlar seslerini çıkartamıyorlar. Onlar da bu yüzden hakimiyeti kadın üzerinden kuruyor. Ben bunun karşısında durmanın örneğini içerideki kadın arkadaşlarıma gösterdim. Ağlamak, sızlanmak yerine kadınların da baskılar karşısında neler yapabileceklerini gösterdim.

İşten atıldıktan sonra direnişe başladım ve bu süreç benim için çok öğretici oldu. Yeri geldi ailemden de destek alamadım. Güvenlik görevlilerinin saldırısına uğradım. Polisin tacizlerine, patronun tehditlerine maruz kaldım. Birçok insan “kadın başına böyle işlere neden kalkışıyorsun” dedi. Yeri geldi patronun kıskırtmasıyla içerideki arkadaşlarımdan da destek göremedim, hatta saldırmaya kalkanlar dahi oldu. Ama ben haklılığımı biliyorum. Bu yüzden de direnmekten vazgeçmiyorum.

Ben tek başına da olsa bir kadın olarak direnmeyi Emine Aslanlar’dan, Türkan Albayraklar’dan öğrendim. Benim direnişimin de tüm kadın işçi kardeşlerime örnek olmasını istiyorum. Yüzyıllardır bizi kadın olduğumuz için işe yaramaz gören zihniyete karşı bütün emekçi kadınları hem emek sömürüsüne hem de kadının ezilmişliğine, kadını meta gibi gören zihniyete karşı mücadele etmeye çağırıyorum.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

MİB MYK Ekim Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve kararlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Ekim ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündeminde şu konu başlıkları yer aldı:

- Suriye'ye yönelik savaş hazırlıkları
- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama
- Bülten

MYK gündem başlıkları üzerine kapsamlı tartışmalar yürütmüştür. Varılan sonuçları başlıklar halinde özetleyelim.

- Suriye'ye yönelik savaş hazırlıkları

Urfa'nın Akçakale ilçesine düşen top mermilerinin ardından meclisten geçirilen savaş tezkeresi ile tırmanan gelişmeleri değerlendiren MYK şu sonuçlara vardı:

1. Akçakale'ye düşen top mermilerinin yol açtığı insan ölümlerini bahane eden AKP iktidarı, savaş tezkeresini meclisten geçirdi. Fakat uzun zamandır Suriye'de yaşanan iç savaşın bilfiil tarafıydılar, yeni durumda da açıktan savaş sahasına inmeye hazırlanıyorlar. Böylelikle Ortadoğu'yu kan gölüne çevirebilecek çapta bir emperyalist savaşın kapısından ilk adımlarını attılar. Varacakları yer ise tam bir bataklıklıdır.

AKP şefleri tarafından atılan bu adım, kapitalist kriz temelinde keskinleşen emperyalist rekabet zemininde dünyanın yeniden paylaşılması uğruna büyümekte olan kavganın bir parçasıdır. Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi tekeli burjuvazi adına ülkeyi yöneten AKP hükümeti, geleceğini de bu gerici savaşlar ve müdahalelere bağlamıştır.

Bu temel gerçeklerden hareket eden MYK, bugün Suriye şahsında yaşanan emperyalist savaş ve müdahalecilğe karşı mücadeleyi yükseltmenin tarihsel bir sorumluluk olduğunu vurgulamaktadır. Bu sorumluluğun güncel bir gereği olarak tüm ilerici, öncü ve devrimci sınıf güçlerini emperyalist savaş ve saldırganlığı durdurmak üzere seferber olmaya çağırılmaktadır.

2. Dünyayı yıkıma uğratacak emperyalist savaşlar dizisinin bir parçası olan Suriye'ye yönelik bu saldırganlık politikasının işçi sınıfına faturası olabildiğine ağırdır. Emperyalist çıkarlar uğruna kardeş halkların kırımında suç ortaklığı bu faturanın ağır kalemlerinden biridir. Bu haksız savaşta cepheye sürülenler işçi sınıfının genç kuşakları olacağına göre, bir de ağır bir can faturası çıkacaktır. Bu haksız savaşın bir de ekonomik faturası vardır, ki bu fatura da daha şimdiden okkalı zamlar yoluyla ödenmektedir zaten. Ama bu kadarı sadece başlangıçtır. Toplu işten atmalar, ücret kesintileri, sosyal hak gaspları gibi saldırılar da yine gerici savaşların olağan uygulamalarıdır. Her gerici savaşa hazırlanırken egemenlerin ilk işi toplu sözleşme, grev, sendika, toplantı ve gösteri haklarını gaspetmek olmuştur. Bu hakları topun ağzına koymakta bir sakınca görmeyen AKP iktidarı, bu durumda kan ve can bedeli haklarımızdan eser bırakmayacaktır.

Özetle işçi sınıfının onuru, canı, ekmeği ve hakları tehlikededir. Eğer önü alınamaz, sınıf kavgasıyla yanıtlanmazsa her durumda bu haksız savaşın kaybedeni işçi sınıfı olacaktır.

Bu ise işçi sınıfını emperyalist savaş ve saldırganlık

politikasının doğrudan muhatabı, dolayısıyla ilk elden yanıt vermesi gereken sınıf yapmaktadır. Bu nedenle de sınıfımız açısından emperyalist savaş ve müdahalecilğe karşı mücadele acil, zorunlu ve yakıcıdır. Buradan çıkarmamız gereken en kısa ve anlamlı pratik mücadele görevi ise şudur: Fabrikaları ve sanayi havzalarını emperyalist savaş karşıtı mücadelenin merkezleri haline getirmeliyiz!

3. Mücadelenin örgütlenmesinde sendikalarımız çok önemli bir işlev görebilir. Ama elbette sermayenin uşağı olan sendikal korucular altedilebilirse. Zira sendikaların başlarını tutan bu korucu takımı sermaye iktidarının savaş çıkırtkanlığının ortağı, işçi sınıfının bu savaşa alet edilmesinin aracıdır. Bunun için belirtmeliyiz ki, bu haksız ve kirli savaşa karşı mücadele sendikal koruculara karşı mücadeleyle de birarada ilerlemek durumundadır. Ya da başka bir ifadeyle ileri ve öncü işçiler, bu korucu takımını aşarak mücadeleyi yükseltmelidirler.

Ancak unutmamak gerekir ki sendikal korucular kadar önemli bir mücadele engeli de, emperyalist savaş ve saldırganlığı işçi sınıfının gündemi yapmaktan uzak duran, bu konuda gerekli sorumluluğu ve duyarlılığı göstermeyen sendika yönetimleridir. Sendikal korucular kadar büyük bir engel olan bu pasifist ve sorumsuz anlayışlar mahkum edilmeli ve aşılmalıdır.

4. MYK bu temel tespitlerden hareketle, mücadelenin örgütlenmesi kapsamında şu görevlerin altını çizmektedir:

a. Yukarıda özetlediğimiz gerçekleri işçi sınıfına anlatabilmeliyiz. Bunun için fabrika ve sanayi havzaları merkezli olmak üzere yaygın ve etkili bir ajitasyon-propaganda çalışması yürütmeliyiz. MYK bu çerçevede bülten, bildiri, ozalit, imza kampanyası gibi araçların kullanılabileceğini öngörmektedir.

b. Emperyalist savaş durdurmak üzere sınıf güçlerinin yan yana geleceği platformlar başta olmak üzere, benzer mücadele zeminlerini örgütlemeli, olabildiğince bu örgütlenmelere katılmalı, ya da en kötü durumda dışımızda kurulmuş ilerici ve devrimci zeminlerden örgütlenen mücadele süreçlerine katılmalıyız. MYK bu kapsamda Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından örgütlenen ve hazırlıkları süren “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” etkinliklerine yapılacak katkıyı önemsemektedir.

c. Emperyalist savaş durdurabilmek için eylemli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mücadeleyi büyütmek şarttır. Bu anlayışla üretim merkezlerinde yapılacakların önem ve anlamı tartışılmazdır. Birlik, mevcut imkanlarını bu doğrultuda değerlendirmelidir. Diğer taraftan ise siyasal içeriği doğru olduğu müddetçe çeşitli sendika ve siyasal örgütler tarafından gerçekleştirilen eylemlere katılımı da örgütlemeliyiz. Hedef emperyalist savaş durduracak çapta bir mücadeleyse, bunun genel grev-genel direniş düzeyinde bir mücadele olduğunu unutmamalıyız. Dolayısıyla her bilinç parçacığını, her eylem ve örgütlenme olanağını bu amaçla geliştirmeye özen göstermeliyiz.

- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama

MYK yukarıda değinildiği gibi savaş gündeminin MESS Grup TİS sürecinin gidişatı üzerinde doğrudan etkide bulunacağını tespit etmektedir. Öyle ki bu dönemde metal işçisine “iyi bir TİS mi istiyorsun öyleyse emperyalist savaş durdurmak için harekete geç” şeklinde özetlenecek düşüncüyü anlatmanın özel bir önem taşıdığı inancındadır. Bu düşünce TİS sürecinin tüm aşamalarında gözetilmek durumundadır. Demek oluyor ki TİS sürecinde kazanmak için, emperyalist savaş karşıtı mücadele MESS'e ve Türk Metal çetesine karşı mücadeleyle iç içe yürütülmelidir. Aksi halde TİS mücadelesinde metal işçisi sermaye ve uşaklarından gelecek ağır saldırılara karşı koyma gücü bulamayacaktır.

Bu temel gerçeğin altını çizdikten sonra TİS süreci üzerine yapılan değerlendirmenin ürünü diğer sonuçları şöyle sıralayabiliriz:

1. TİS süreci bir süredir sermaye, hükümet ve sendikal korucuların işbirliğiyle gerçekleştirilen “yetki gaspı” nedeniyle kilitlenmiştir. Geline aşamada ise bu gasp bir kirli mutabakatla sadece biçim değiştirmiştir. Gaspçı sınıf düşmanı birliğin üzerinde vardı mutabakatla kağıt üzerinde sendikal barajlar düşürülüyor, ama gerçekte yöntem değiştirildiği için barajlar fiilen misliyle yükseltiliyor. Bu durumda da mücadeleciler pek çok sendika barajın altına düşüyor ve işçi sınıfı toplu sözleşme ve grev hakkını kullanamaz hale getiriliyor. İşte bundan dolayıdır ki MYK, metal işçilerini bu kirli mutabakatı tanımamaya, barajsız ve yasaksız sendikal hak ve özgürlükler için kavgayı yükseltmeye çağırıyor.

2. Daha önce defalarca söylediğimiz gibi, TİS

hakının bu biçimde gaspedilmesi karşısında alınması gereken tutum, bir yandan bu faşist saldırıya tok bir yanıt vermek olmalıydı. İkinci olarak ise “yetki”yi beklemek yerine fiili-meşru mücadele temelinde TİS süreci işletilmeliydi. Aradan geçen zaman içerisinde ise sendikaların hepsi bu bakımdan sınıfta kalmıştır. Bunlardan Türk Metal gibi sermaye uşağı çetenin tutumu, bu durumu toplu sözleşme yapmanın yükünden kurtulmanın bir fırsatı olarak değerlendirmek biçiminde olmuştur. Birleşik Metal ise net bir yaklaşım koymuş, ancak bu yaklaşımı hayata geçirmek için pek az şey yapmıştır. Söylenenlerin büyük bölümü kağıt üzerinde kalırken, geçen zaman metal işçilerini mücadeleye hazırlamak için de kullanılmamıştır. Yetki gaspı genel bir rehabetin dayanağı haline getirilmiştir.

3. Mevcut aşamada kirli mutabakatla hazırlanan tasarıların Meclis’ten geçmesiyle yetkilerin de açıklanması bekleniyor. Mutabakat kademeli geçişi öngördüğü için en azından bugün işkolunda Birleşik Metal için yetki sorunu olmayacak. Bu durumda (elbette yetki gaspının sürmesi de sözkonusudur, bunu akıldan çıkarmamalıyız) TİS süreci olağan prosedüre uygun olarak işlemeye başlayacak. Yani öncelikle sendikalar adına hazırlanacak taslaklar netleşecek ve masaya oturulacak. Sürecin gidişatını böyle öngören MYK, TİS sürecine ilişkin müdahale planını bu aşamanın özgünlüğünü dikkate alarak oluşturmuştur.

4. Taslakların netleşeceği bu dönem mücadelenin en kritik anlarından biridir. Zira taslak demek tüm bir sürecin gelip dayandığı temel stratejik amaç demektir. Türk Metal cephesinden sözleşme taslakları geçmişte her defasında metal işçilerinin beklentilerine yanıt vermeyen birer satış belgesi olmuştur. Bunun için geçtiğimiz dönemde Bosch işçilerinin yaptığı gibi öfke patlamaları muhtemeldir ya da öfkenin doruğa çıkması kesindir.

Dönemsel çalışma ve mücadelemizde bu temel gerçekleri gözetmeli ve buna uygun bir hazırlık içerisinde olmalıyız.

5. Hazırlık kapsamında yapılacakların politik içeriğini ve bazı somut biçimlerini şöyle özetleyebiliriz:

a. Öncelikle bugün taslakların hazırlanma biçimini etkili bir teşhire dönüştürmek durumundayız. Taslakların kapalı kapılar ardında hazırlanması bir yerde sendikaların ne yapmak ve nereye kadar gitmek istediklerini açığa vurmaktadır. Türk Metal çetesinin her zamanki pratiği taslağı kapalı kapılar ardında hazırlamaktır. Bu pratiğini şimdilerde “bilim adamları hazırlıyor” kılıfında pazarlıyor. Yani satışa hazırlanıyor. Diğer taraftan, Birleşik Metal ise bu bakımdan doğru işler yapsa da göstermelik olmanın ötesine pek az geçmektedir. Örneğin TİS ile ilgili bölge toplantıları yapılsa da bu toplantılarda

konuşmalara sınır konuldu, TİS taslakları açık toplantılarda tartışılmadı, TİS kurullarına katılım sınırlandı vb... Bu kısmi bazı haklar kazanmakla yetinmek, mücadeleyi “ancak bir yere kadar götürebilirim” demektir. Zira taslakların hazırlanması sürecine işçilerin katılımı hem taslağın beklentilere göre hazırlanması, hem de işçilerin süreci sahiplenerek enerjilerini sonuna kadar katmalarının yolunun açılması anlamına gelir.

b. Bu süreç içerisinde özellikle taslaklarda yer alacak taleplerle ilgili olarak sermaye ve sendika bürokratlarının işçilerin beklentilerini kırmaya özel çaba gösterdiklerini biliyoruz. Bilindiği üzere MESS ve Türk Metal cephesi krizden dem vurup patronların “verebileceklerini”, daha doğrusu “veremeyeceklerini” anlatıp duruyor. Başarılı oldukları ölçüde işçilerin beklentilerini kırıp öfkeyi küllendirmeyi hesap ediyorlar. Birleşik Metal yönetiminin tutumu ise daha incelikli; talepleri “gerçekçi seviyede”, demek oluyor ki biraz mücadele ve pazarlıkla alınabilecek düzeyde belirlemek biçimindedir. Birlik ise haklı ve meşru olan neyse (kuşkusuz elektriğe ve zamma yüzde onları aşan zamlar geldiği yerde bu oranlardaki bir zam ne haklıdır ne de meşru!) onun taslaklarda yer almasını ve bunu kazanmak uğruna olabilecek en ileri mücadelenin bugünden hazırlanmasından yanadır. Elbette en sonunda mücadelenin yettiği yere kadar gidilebilir, ama önemli olan da bugünden en ileriye gitmeyi istemektir.

İşte bu düşüncelerle MYK, sermaye cephesinin oyunlarını bozmak, sendikal bürokrasinin sınırlı ufkunu aşmak gerektiğine inanmaktadır. Bu ise bir yönüyle satış taslaklarının yırtılması, beklentilere yanıt vermeyen taslakların ise uygun içeriğe kavuşturulması demektir.

c. Tüm bu çalışmanın hedefleri, beklentileri yüksek tutmak, öfkeyi büyütmek ve özellikle de taslaklar netleştğinde açığa çıkarmak, kabından taşan öfkeye örgütlü biçimler vermek, bilinçli hedefler kazandırmaktır. MYK bu temel hedefe bağlı olarak bugünden kendi saflarından başlayarak ileri ve öncü metal işçilerini her bakımdan hazırlamak sorumluluğuyla hareket etmelidir. Bu kapsamda ajitasyon ve propaganda araçları kullanıma hazırlanmalı, konu çeşitli düzeylerde yapılacak işçi toplantılarının gündemi haline getirilmeli, öfkeyi amaca en uygun biçimde ve heba olmamasına da dikkat ederek eylemli kanallara geçişine yardım etmeliyiz.

d. Kazanmak için tüm metal işçilerinin ortak talepler etrafında birleşmesi, ortak bir mücadele yolundan ilerlemesi ve elbette bu ikisini olanaklı kılmak üzere ortak bir örgütlenme zemini üzerinde yanyana gelmesi çok önemlidir. Fakat sorun da mevcut sendikal ihanet gerçeği, dar görüşlü ve çıkarıcı sendikal

yönetimler ve taban örgütlülüklerinden yoksunluk koşullarında bunun nasıl başarılacağı sorudur. Bu soruya üç yanıtımız var:

Birincisi, tüm bunların gerçekleşmesi tabandan tüm bu odaklara (sermayeye, sendikal ihanet çetesine, dar görüşlü sendikacılığa) karşı verilecek mücadelenin gelişimine ve başarısına bağlı olarak zamanla gerçekleşecektir.

İkincisi, zamanla gerçekleşecektir ama zamana bırakılmamalıdır. Bu da ileri-öncü ve devrimci metal işçilerinin tüm engelleri aşarak bugünden birleşik bir zeminde mücadeleyi örgütlemeleri, yani inisiyatif almaları anlamına gelir.

Üçüncüsü ise, Birleşik Metal-İş Sendikası’nı ortak mücadele ve örgütlenmenin zemini haline getirmektir. Bunun gereği ise Birleşik Metal’in bu doğrultuda bir samimi çaba ve pratik içerisine sokulmasıdır. Bu da sendika yönetiminin darlaştıran, sendikal demokrasiyi üyelerine giderek de temsilci ve yöneticilere daraltan (örneğin TİS bölge toplantıları için tüm metal işçileri çağrıldı, ancak toplantıda konuşacaklar önden belirlendi, süreç hakkındaki bilgiler kapsam dahilindeki fabrikaların temsilcilerinin dışına taşmıyor ve bu konuda kesin “emirler” var vb.) tutumlarını aşmakla başarılabilir. Dolayısıyla öncelikle de Birleşik Metal’in sorumlu ve öncü metal işçilerini bu sınırları aşmak üzere harekete geçmeye çağırıyoruz.

e. MYK hazırlıklar kapsamında ayrıca daha önceki toplantılarda belirlenen araç ve yöntemler üzerinde de durmuştur. Bu kapsamda internet sitesinin yayına hazırlanması konusundaki gecikme değerlendirilmiş aşmaya yönelik tedbirler alınmıştır. Bu dönem kullanılmakta olan bülten, anket, sticker vb. araçlarla ilgili durum gözden geçirilmiştir.

- Bülten

1. MYK bir önceki toplantısında bültenin TİS dönemine etkili müdahale hedefi kapsamında güçlendirilmesi ve daha sık çıkarılması konusunda bir sonuca varmıştı. Ancak bu düzeye ileri bir çalışma ve örgüt kapasitesine ulaşabildiğimiz ölçüde varabileceğimizi biliyoruz. Sorunumuz bültenin kendi içerisinde güçlendirilmesi ve periyodunun düşürülmesinden çok bu alandadır. Bu alanda mesafe alabildiğimiz ölçüde de bültenle ilgili önümüze koyduğumuz hedefe ulaşacağımız inancındayız. MYK bülten ile ilgili olarak yaptığı tartışmalarını bu düşünceye dayandırmış, dolayısıyla çözümünü de bu sorunların çözümüne sıkı sıkıya bağlamıştır.

2. Bültenin yeni sayısı önümüzdeki günler içerisinde çıkmış olacaktır. Bununla ilgili planlama yapılmıştır.

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
 10 Ekim 2012

657 sayılı devlet memurları kanundaki değişikliklere dair KESK Mali Sekreteri Ali Berberoğlu'yla konuştuk...

“En geniş emek cephesiyle bu sürece yanıt olacağız!”

Bildiğiniz gibi AKP iktidarı 2023 Vizyonu adı altında 657 sayılı devlet memurları yasasında bir dizi değişiklik öngörüyor. Kamu emekçilerine güvencesiz ve kölece çalışmayı dayatan bu saldırılar hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Biz bir süredir AKP'nin bu konuda bir hazırlık içerisinde olduğunu biliyoruz. Ya da niyetinin bu olduğunu biliyoruz. Zaman zaman dolambaçlı yollardan bunu açığa vurdu belki ama kamuoyu çok farketmedi. Fakat bizim günümüz işimiz olduğu için tabii ki fark ediyoruz. En son Çalışma Bakanı Faruk Çelik Bursa'daki bir televizyon programında meseleye dair niyetlerini açığa vurarak biçimde ortaya koydu. Bu işin biraz daha arka planı. Emperyalist-kapitalist sistemin çok uzun yıllar önce içine düştüğü krizden çıkmak için ortaya koyduğu bu proje, toplamda neoliberal politikalar diye hayatımıza yansıyan politikaların temelinde devleti küçültmek var. Bundan kasıtta şu; devleti kolluk gücüne ve vergi toplayan bir şekle sokmak, öbür alanları, bütün o devletin sosyal yanı diye tabir ettiğimiz alanları özel sektöre, sermayeye terk etmek, ona bırakmak var. Projenin temeli çok özetle söylemek gerekirse bu.

Bu da güvencesiz istihdamı, örgütsüz çalışmayı gerektiriyor. Çünkü sistem diyor ki; örneğin öğretmen oldunuz atadınız, 657'ye göre belli birkaç suç var onları işlemezseniz inanılmaz bir iş güvenceniz var 25 yıl çalışacaksınız emekli olacaksınız diyor. Benim böyle katı bir iş güvencesine tahammülüm yok diyor. Bana istediğim kadar çalışacak, istediğim sürede çalışacak, istediğim işi yapacak, ihtiyacım kalmadığında da “hocam ‘teşekkür ederiz size ihtiyacım yok’ diyebileceğim bir çalışma ilişkisine ihtiyacım var” diyor. Tabii bu emekçiler cephesinden kabul edilebilecek bir şey değildir. 36 yıllık öğretmenim. Ben öğretmen olduğum günden beri 657'yi eleştirdim. Hep bu 657'yi daha olumlu bir şekilde değiştireceğiz, böyle olmaz diye başladık. Ama dünyanın ve Türkiye'nin geldiği noktada emekçilere yönelik saldırılar o kadar arttı ki bizim o eleştirdiğimiz 657'deki güvencemize dahi ülkeyi yönetenler tahammül edemez hale geldiler. Ve burada ilk hedefledikleri, ilk saldıracakları şey iş güvencesi oldu. Bu alanları sermayeye özel sektöre terk ediyorlar dedik ya burada çok ciddi bir durum var. Şimdi burayı terk edebilmek için kamu emekçilerinin iş güvencelerinin ortadan kaldırılması gerekiyor. Sermaye benim böyle bir iş güvencesine tahammülüm yok diyor. Güvencesiz istihdam istiyor. Örneğin eğitim ve sağlık alanında zaten özelleştirmeler sürüyor. Ama tümüyle sermayeye terk edilebilmesi için iş güvencesinin ortadan kaldırılması gerekiyor.

Biz ne yapacağız KESK olarak? Son yıllarda emekçilerin haklarına çok ciddi saldırılar var. Ama bu çok başka bir saldırı. Öbür saldırılar önemsiz, kabul edilebilir anlamında söylemiyorum. Ama iş güvencemize yönelik saldırıyı bırakın kabul etmeyi

tartışılmasını bile istemeyiz, tartışılmasına da izin vermeyiz. O nedenle siyasal iktidar aklını başına almalıdır. KESK bütün bileşenleri, iki milyonundaki kamu emekçileriyle buna izin vermez. Vermeyeceğiz de. Bu iki yılda bir yapılan toplu sözleşme meselesine benzemez. Esas itibarıyla meseleye bakışımız böyledir. Bu saldırı var olma-yok olma meselesidir.

Emperyalist-kapitalist sistemin kendisinin krizden çıkabileceğini varsayarak ürettiği projenin hayatımıza yansması bu. Çünkü özel sektör bunu istiyor. Eğitim, sağlık alanına yatırım yapacaksam ben böyle bir iş güvenceli istihdamı kaldıramam diyor. Oysa bu haklar kolayından alınmadı. Nasıl ki 8 saatlik çalışma günü için dünyada insanlar yıllarca deyim yerindeyse kan akıtarak mücadele ettiyse bu hakkın alınması da sanıldığı kadar kolay değildir. Kimseye bu konuda izin vermeyiz. Kuşkusuz günlük hayatta haklarımıza yönelik saldırılar var. Bunları biliyoruz. Baş edebildiklerimiz var, baş edemediklerimiz de var. Ben hayatımda toplumsal mücadeleyi var olma-yok olma meselesi olarak tarif etmedim. Toplumsal mücadelede koşullar olumsuz olur mücadeleyi yine sürdürürsünüz, lehinize çevirdiğiniz zamanlar olur, kazandığınız zamanlar olur, geri adım attığınız zamanlar olur. Bunlar toplumsal mücadelenin gerçekleridir. Ama önemini ifade etmek açısından bu saldırı var olma-yok olma meselesidir.

Burası ateşle oynamak gibi bir iştir. Zaten diğer alanlarda hükümet ateşle oynamaktadır. Suriye sürecinde, demokrasi meselesinde, haklar meselesinde, kendisi gibi düşünmeyen kimseye yaşam hakkı tanınamaktadır. Bu kadar gazeteci, öğrenci vs. içerdedir. Dünyadaki yaklaşık 33 bin siyasi tutuklunun %30'u Türkiye'dedir. Bu

inanılmaz bir rakamdır. Zaten bu konulardan dolayı toplum yeterince rahatsızdır. Bir de dönüp bizim çalışma alanımızda kamu emekçilerinin iş güvencesine yönelik 657'de yapılacak işlem iş değildir. Kamuoyunu aldatmak için bir yöntem kullanıyorlar. Akşam bakanın açıklamalarında da vardı. Meselenin esasını gizlemek için “çalışanla çalışmayan bir mi olacak?” diyorlar. Sanki mesele çalışanla çalışmayanı ölçmekmiş gibi.

Performansa göre ücretlendirme dediğimiz şeyde sanki birileri çok çalışıyor. Bakan 8 saat can hıraş çalışanla 8 saat yatıran bir mi tutalım diyor. Bunu söyleyen çalışma bakanı. Yani insanlar niye çalışır niye çalışmaz? Bu konuda hangi araştırmalar yapılmış? Niye verimli niye verimsiz? Buna dair bir tartışma yapmak yerine kamuoyunu aldatıcı ifadeler kullanıyor. Biz biliriz ki sermaye sahipleri performansı onlara kazandırdığımız karla ölçerler. Onlara ne kadar çok kazandırıyorlarsanız performansınız o kadar iyi demektir. Kaldı ki bizim alanımızda “performansa dayalı ücretlendirme” ve çalışma ilişkileri inanılmaz başka şeylere yol açmaktadır. Örneğin mesleğinize, işinize dair güvenceniz amirinizin, müdürün iki dudağı arasındadır. Bizim gibi ülkelerde demokrasi kültürünün gelişmediği, demokrasinin parçalı-bölük yaşanmaya çalışıldığı, siyasal iktidarın bu ölçüde kadrolaştığı yerlerde bir insanın çalışıp çalışmadığını tespit etmek bile subjektif bir durumdur. Ama esas itibarıyla bu işin deyim yerindeyse ikincil üçüncül yanlarıdır. Performans demek sermayeye, işinde çalıştığınız kesime ne kadar kâr ettirdiğinizle ilgilidir. Bu bizim kesimimizde de yanlış anlaşılıyor. Öğretmen 1. sınıfı okutuyor. İyi ve önce okutursa sanki daha çok ücret verilecek. Böyle bir şey yok. Performans böyle ölçülüyor. Bu okullar

özelleştirildiğinde patrona ne kadar kazandırdığımızla ilgili olacak. Kimse kanmasın.

Dönsün baksın bakan, performansa dayalı ücretlendirmeye karşı çıkan kamu emekçileri, bir ayırım yapmak adına söylemiyorum ama işini en iyi yapan kamu emekçileridir. Gerçekten bu kamu hizmetini en nitelikli ve yurttaşın hak ettiği şekilde verilmesi için uğraşan, emek veren kesimlerdir. Eğer tersi bir durum olsaydı yani bakanın söylediği gibi çok çalışanın çok para alması gerekirdi.

Önümüzdeki en temel görevler birleşik emek hareketinin mücadele içerisinde yaratılmasıdır

- *Bu saldırı yasaları tek başına kamu emekçilerine yönelik değil. Sınıfa yönelik çok ciddi saldırı yasaları adım adım uygulamaya konuyor. Sınıfa yönelik saldırı yasaları karşısında nasıl bir mücadele hattı örmek gerektiğini düşünüyorsunuz?*

- İşçi, memur, köylü ayırmaksızın toplamda emekçi sınıfa yönelik bir saldırı var. AKP toplamda emekçi sınıfa yönelik saldırılarda biraz özel eklemeler yaparak ayrıştırıyor. Toplu İş İlişkileri Yasasına karşı dün meclise yürümek isteyen işçilere, destek veren eski DİSK yöneticisi milletvekillerini gazla karşıladılar. Türkiye’de AKP’ye muhalefet eden ilerici, demokrat kesimlerden Türk Mimar Mühendis Odaları Birliği’ne yönelik yetkilerini ellerinden alan ciddi düzenlemeler yapıldı. Düşünün, sızdırmazlık testi yapan Makina Mühendisleri Odası’ndan bu yetki alındı. Bunun gibi sınıfa yönelik genel saldırıları AKP, kendi siyasal çıkarına gelecek biçime sokarak yapıyor. Kamu çalışanlarına 4688 üzerinden uygulandığı gibi. Ağustos’ta yaşadık, bu sene tekrar yaşayacağız. Esasta toplu sözleşme hakkı veriyormuş gibi gösteriliyor kamuoyuna, referandumdan beri. Referandumda esas gerçekleştirmek istediğini gizlemek için paketin içerisinde toplu sözleşme hakkı vereceğiz dendi. Verdiği toplu sözleşmeyi gördük. Zaten verilmeyeceğini biliyorduk. Bu yasayla bir hak alınamayacağı pratik olarak ortaya çıktı. Şimdi toplamda bir saldırı var. Biz de toplu olarak karşı koymalıyız. İşte önümüzdeki en temel görevlerden bir tanesi birleşik emek hareketinin mücadele içerisinde yaratılmasıdır. Bu çok ciddi bir hedeftir. Bu KESK’in genel kurul kararıdır. Bu konularda sıkıntılarımız, eksikliklerimiz var. Ama zaten emekçilerin işleri hiçbir zaman kolay olmamıştır. AKP’nin ustalaştığı dönemdeyiz. Doğalgaza baktığınızda %48 zam yapılmıştır. Onlar daha düşük diyor, fakat sadece 2012 zamlarına bakarak ifade ediyorlar. Halbuki son bir yıllık zamana baktığınızda gerçek zam çıkıyor. Tezkere geçiriliyor. Aynı günlerde emekçilere yönelik bu yasaları getiriyorlar. Gözler tezkereye bakarken yasalar takır takır geçiriliyor. İnsanların ilgi alanından çıkarılıyor. Türkiye’de bütün emekçiler olarak şunu becermemiz gerekiyor. İşçilerin Toplu İş İlişkileri Yasası’yla, kıdem tazminatı meselesiyle kamu emekçilerinin emeklilik meselesinin arasında fark yoktur. Bugün orası çözüldüğünde yarın sıra kamu emekçilerine gelecektir. Sermaye hem dünyada hem de Türkiye’de emekçilere topyekün saldırıyorsa emekçilerin de topyekün bir şekilde karşı çıkması gerekiyor. Sorunlar güçlü olduğunuz zaman çözülüyor. Güçlüyüz ama bu gücü birleştirmezsek, birlikte davranmayı beceremezsek işimiz her geçen gün daha zor olmaktadır. KESK bu konuda her zaman olduğu gibi üzerine düşen sorumluluğu yerine getirecektir.

AKP kendine muhalif gördüğü tüm kesimleri bir biçimde ekarte etme, dışlama, etkisiz bırakma çabası içindedir. Bu kesimlerin tümüyle birlikte bu sürece cevap olacağız. Kimseyi dışlamadan mümkün olan en geniş emek cephesiyle bu sürece yanıt olacağız.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“2023 vizyonu”ndan kamu emekçilerine tam kölelik çıktı!

AKP’nin kongre ile paralel gündeme getirdiği 2023 vizyonu maddeler halinde yayınlanmıştı. Bu vizyonun kamu emekçilerini kesen bölümünün açık bir kölelik dayatması olduğu ortaya çıktı. 657 sayılı devlet memurları yasasında yapılması planlanan değişikliklerle kamu personelinin iş güvencesi ortadan kaldırılacak, esnek çalışma ve performansa göre ücretlendirme politikaları uygulamaya konacak.

‘Günün şartlarına uygun’ kölelik!

AKP’nin yapmayı planladığı yeni düzenleme düzen medyasında övgüler eşliğinde sunuldu. “‘Devlete kapağı at yan gel yat’a son!” başlıklarıyla basında yer alan haberlerde kanunun “günün şartlarına uygun” olarak yeniden düzenleneceği yer alıyor.

Basına sızan bilgilere göre, yeni düzenlemede kamu emekçilerinin iş güvencesi tamamen ortadan kaldırılıyor. Buna göre kamu emekçilerine iş güvencesi sağlayan 657 sayılı yasa rafa kaldırıldığında kamu emekçileri de işçi statüsüne benzer bir statü kazanacak. Böylece geçmişteki iş güvencesinden dahi yararlanılamayacak ve işten atma kolaylaşacak.

Yeni kanunda “verimlilik” ilkesinin başat olacağından söz ediliyor. Kuşkusuz ki sermaye için verimliliğin anlamı kölece çalışmadan başka bir şey değil. Böyle olunca da “verimli” çalışmayan kamu emekçilerinin işten çıkarılmalarının önü açılmış ve iş güvencesi tamamen ortadan kaldırılmış olacak.

Yine görev yeri değiştirilen personelin hakları da sınırlanacak. Geçmişte olduğu gibi hukuk yoluyla geri dönme ve itiraz hakları ortadan kaldırılarak yöneticilerin inisiyatifi genişletilecek.

“Verimlilik” kavramının ücretlendirmede de temel bir rol oynaması bekleniyor. Buna göre ücretler, performansa göre belirlenecek. Geçmişte “katsayı-gösterge”, “derece-kademe” sistemine göre belirlenen ücretlerin yapısı tamamen değişecek. Verimliliğin ölçülmesi sonucu ücretler düşürülecek veya yükseltilecek. Emeklilik hesaplanırken de benzer kriterler gözönüne alınacak.

Bu uygulamalarla birlikte “disiplin” yönetmeliklerinin de değiştirileceği ifade ediliyor. Belli ki kamu emekçilerinin tepkilerinin de önüne geçebilmek için disiplin uygulamaları adı altında baskı ve işten atma tehdidi daha etkili bir silah olarak kullanılacak.

Kamu emekçilerinin söz hakkı yok!

“AKP’nin 2023 vizyonu” isimli belgede kamu personel sisteminin değişeceğinden bahsedilerek şu ifadelere yer verilmişti: *“Kamu personel rejimini yeniden ele alarak günün şartlarına ve geleceğin ihtiyaçlarına cevap veren yeni bir kamu personel sistemini hayata geçireceğiz.”*

Hazırlıkları süren yasanın da bu maddeden yola çıkılarak hazırlandığı ifade ediliyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Maliye Bakanlığı ve Başbakanlık tarafından ortak yürütülen çalışmanın dar bir bürokrat kadrosunca sürdürüldüğü de basına yansıyan haberler arasında.

Ancak yasanın gerçek muhatapları olan kamu emekçilerinin tartışmalarda hiç bir söz hakkı olmadığı açık. Hükümetin kontra sendikalarının dahi yapılan tartışmalara açıktan katılmadığı ve tartışma platformlarında yer almadığı ifade ediliyor.

Saldırı kamunun tasfiyesinin parçasıdır!

Kamu emekçilerine yönelen bu saldırı, eğitimin ve sağlığın ticarileştirilmesi ve piyasaya açılması ile kamunun tasfiyesi uygulamalarının bir parçasıdır. 4+4+4 uygulaması ile bir dizi adım atan, müfredatları yeniden düzenleyen, eğitimi-sağlığı sermayenin ihtiyaçlarına göre örgütleyen sermaye devleti, şimdi de personel yasasını yenileyerek istediği sisteme uygun personel yetiştirmeyi amaçlamaktadır.

Bir yandan performans sistemini getirerek niteliği düşürecek ve hizmetlerin metalaşmasına hız verecek, diğer yandan ise disiplin yönetmelikleri ve işten atma tehdidi ile tüm tepkilerin önünü kesecektir. Böylece reform adı altında kamu emekçilerine bir kat daha fazla sömürü, topluma ise pahalı ve niteliksiz hizmet sunulacaktır.

Saldırı hiçbir şekilde yalnızca kamu emekçilerine yönelik olarak algılanmamalı, sermayenin topyekün saldırısının bir ayağı olduğu bir an bile gözden kaçırılmamalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DEV-GENÇ, 43. yılında yol göstermey

“‘68 devrimci gençlik hareketi tüm ideolojik zayıflıklarına karşılık gençlik hareketi tarihinde yeri doldurulamaz bir kesiti ifade etmektedir. Devrimci bir önderlik boşluğuna rağmen gençlik, el yordamıyla zayıf omuzlarının kaldıramayacağı kadar ağır bir yükün altına girme iradesini göstermiş ve tüm toplumu derinden sarsmıştır” (Ekim Gençliği sayı 72, Haziran 2004)

DEV-GENÇ’in kuruluşunun 43. yılında gençlik hareketinin yarattığı ve bugüne kadar aşılamayan bir örgütlenmenin oluşumunu, gelişimini ve bizlere bıraktığı mirası bilince çıkartmak, onu sahiplenmenin ve mirasını ileriye taşımanın olmazsa olmaz şartıdır. Övgü ve methiyeleri, geçmişe duyulan özlem ve nostaljik birtakım söylemleri bir kenara bırakarak DEV-GENÇ’i ele alabilmek; onu tarihselliği içerisinde doğru bir yere oturtabilmek gerçekten anmanın ve aşmanın yoludur. Bunu yapamayanlar, geçmiş geleceğe taşımak bir yana, dönüp dolaşıp geçmişin dipsiz kuyusundan çıkamazlar.

Devrim saflarının terk edildiği, devrimci iddia ve iradenin zayıfladığı bir sol hareket tablosu ile karşı karşıyayken, reformizmin bir odak olarak tasfiyeci bir cereyan estirdiği günümüze, bu topraklardaki devrimci mirası sahiplenebilmek onu geleceğe taşıyacak devrimci ideolojiye, bakışa, devrimci sınıf yönelimine ve devrimci örgütsel zemine bağlıdır. Bu da DEV-GENÇ’in sahiplenilmesi sorumluluğunu tüm devrimci miras ile birlikte komünistlere yüklemektedir.

Tarihsel gerekliliği ve ortaya çıkışıyla DEV-GENÇ

Fikir Kulüpleri Federasyonu’nun (FKF) 10 Ekim 1969’da yapılan 4. Kurultayı ile birlikte, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (DEV-GENÇ) kuruldu. DEV-GENÇ, bir isim değişikliğinden öteye, gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt üretebilmenin ve onu örgütsel olarak kucaklayabilmenin bir gerekliliği, tabandan ortaya çıkan iradenin ve yönelimin bir sonucu olarak kuruldu.

1960’lar, fikir kulüpleri üzerinden gençliğin akademik demokratik sorunlara ilgisinin arttığı, toplumsal sorunlara karşı duyarlılığının geliştiği, sosyalizm düşüncelerinin kitlesel olarak yankı bulduğu yıllardı. Dünyada ve Türkiye’de gelişen süreçlerin birer sonucu olarak gençlik hareketi de gelişmekteydi. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın hemen ardından prestij kazanan Sovyet iktidarı, onlarca yıllık yalnızlığını kırmış; Çin, Küba, Vietnam devrimlerinin etkisiyle de tüm dünyada başta sınıf hareketi olmak üzere tüm toplumsal kesimlerin mücadeleye katıldığı bir dönem başlamıştır.

Bunun yansımaları 60’larla beraber ilk önce işçi hareketini yükseltmiş, direnişler, grevler, işgallerle işçi sınıfı bir sınıf olarak ağırlığını ve gücünü hissettirmeye başlamıştır. Bu, elbette ki gençlik

hareketini de etkileyen ve toplumsal sorunlara duyarlılığı arttıran, harekete geçiren bir süreci de doğurmuştur. Dünyada ve Türkiye’de gelişen süreçlerin etkisiyle, fikir kulüpleri sadece tartışma araçları olmaktan çıkmış, gelişen, kitleselleşen ve eyleme geçen hareketin örgüt ihtiyacının merkezi olarak da karşılanmasına hizmet etmiştir. 17 Aralık 1965’te Fikir Kulüpleri Federasyonu’nun kurulması günün ihtiyaçlarının bir ürünüdür. Ancak halen TİP-MDD çizgisinin bir sonucu olarak gençlik hareketi, parlamentarist ve/veya orducu burjuva sosyalizminin etkisi altındadır.

Gelişen sınıf hareketinin militan ve düzene karşı başkaldıran mücadele çizgisine yanıt üretmeyen bu çizgi, ihtiyaçlarını karşılayacak bir örgütsel zemin arayışındadır. DİSK’in kurulmasını sağlayan ancak onu da hızlı bir şekilde aşan sınıf hareketi 15-16 Haziran’ı yaratacak bir militanlığa ve kitleselliğe ulaşmıştır. Bu aynı süreçte gençlik hareketi hızla gelişmekte ve devrimcileşmektedir. FKF’nin 4. Kurultayı’yla beraber 1969’da DEV-GENÇ’e evrilmesi tam da bu gelişim içerisinde ve onun sonucu olarak kavranabilir.

Bu isim değişikliği, gençliğin devrimci yönelimine yanıt üretecek bir taban örgütlülüğünün yaratılması gerekliliği ile anlam bulur. Bu isim değişikliği, ortaya konan yeni tüzük ile şöyle ifade edilmektedir:

“- Dev-Genç emperyalizme ve feodal kalınlara karşı verilen (...) devrim mücadelesinde sosyalist gençliğin düşünce ve eyleminin geliştirilmesi amacıyla kurulmuştur. ...”

“- Federasyona bağlı dernekler sosyalizm bilimini eylem kılavuzu edinen üyelerden oluşur.”

Açık ve net devrimci-sosyalist söylemler o günün gençlik hareketinin bilincinin ve ihtiyaçlarının bir yansıması olarak kullanılmaktadır.

Gençliğin militan eyleminin ürünü DEV-GENÇ

‘68 hareketinin militanlaşması ve özellikle TİP çizgisini aşması ile birlikte gençlik eylemleri ülke geneline yayılmıştır. Özellikle metropollerde öğrenci gençlik, esas olarak da anti-emperyalist söylemlerle onbinlerle sokaklara dökülmekte, bu haliyle düzen sınırlarını aşan bir çizgiyi hayata geçirmektedir.

Bununla birlikte DEV-GENÇ, yerel komitelere, fakülte ve anfi komitelerine dayanan, aşağıdan yukarıya doğru kurulmuş bir özörgütlenme deneyimidir. İçerisinde farklı akımlar ve eğilimler barındırmasına rağmen tüm kararların demokratik mekanizmalarla alındığı, forumlarda canlı tartışmaların yapıldığı, her şeyden öte bu tartışmaların militan eylemlerle beslendiği bir süreci tanımlar. Bu haliyle Devrimci Gençlik örgütlenmesini, kitlelerin politik uyanışının militan eyleminin bir sonucu olarak tanımlamak isabetli olacaktır.

‘71 devrimci çıkışıyla TİP-MDD’nin burjuva sosyalist çizgisinin aşılması da DEV-GENÇ’in içerisinden olanaklı olmuştur. Gelişen sınıf ve kitle hareketine yanıt üretebilecek devrimci bir örgütlenmenin yokluğu, sınıfın örgütlerinin mevcut çizgisini aşan militanlığı, ancak devrimci-sosyalist örgütsel bir zeminle buluşamamış olması o günün gerçekliği idi. İşçi sınıfının bu ihtiyacını karşılama çabası ve gençlik hareketinin gelişim seyrine yanıt üretebilecek devrimci çıkış, düzenin tüm kurumlarıyla reddinin ve zora dayalı devrim düşüncesinin bir yansıması olarak, DEV-GENÇ içerisinden THKP/C, THKO ve TKP/ML örgütlerinin ortaya çıkmasını sağlayan zemini yaratmıştır.

Düzen sınırlarını aşamayan burjuva sosyalist çizginin aşılmasını sağlayan ‘71 devrimci çıkışının DEV-GENÇ’in içerisinden olması hiç de tesadüfi değildir. Gelişen gençlik hareketinin ve sosyalist hareketin ihtiyaçlarına yanıt üretebilme kaygısının bir sonucudur. Tarihsel bir gelişim aşamasının vardığı sonuçtur.

DEV-GENÇ’i anlamak ve yarımlara taşımak

Bu anlatımların ışığında DEV-GENÇ deneyimi, gençlik hareketi için bugün hala aşılamamış bir eşiği ifade eder. Ancak bu örgüte sahip çıkmak, hiçbir biçimde onu dar bir siyasal gençlik örgütüne indirgemekle ya da gelenekçilik yaparak mirasta hak iddia etmekle olmaz. Bu yoldan yürüyenler ya nostaljik söylemlerin arkasına sığınarak onun devrimci özünü karartır, ya da DEV-GENÇ’i salt dar militanlığa indirgeyerek devrimci demokrasiye hapsolür.

DEV-GENÇ’in mirasına sahip çıkmanın güncel anlamı, günün görevlerine sahip çıkmak ve gençliğin içerisinde bulunduğu dağınıklığı, parçalılığı aşmak için gençlik cephesinden yanıt üretebilmeyi gerektirmektedir. DEV-GENÇ, bugün halen bize birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketinin nasıl olması gerektiğinin işaretini vermektedir. Yeni DEV-GENÇ’ler yaratmanın güncel anlamının bugün için birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketi yaratmaktan geçtiği hiçbir zaman akıldan çıkarılmamalıdır.

Ancak bu hiç de onun ideolojik ve politik anlamdaki eksiklerini, kusurlarını görmezden gelmeyi gerektirmez. Aksine, DEV-GENÇ’i gerçekliği içerisinde anlayıp önemli bir deneyim olarak görürken, tüm ideolojik zayıflıkların ve halkçı önyargıların üzerine de kararlılıkla gidilmesi zorunludur. Bu hesaplaşmayı yapanların, devrimci gençlik hareketi yaratılmasına öncülük etme sorumluluğu da buradan gelmektedir. Komünist hareketin ortaya koyduğu iddia ‘98’de şu sözlerle tanımlanmaktadır:

Gençliğin mücadelesine devam ediyor!

“Partimizin kuruluşu, on yıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yığıtlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır...”

Türkiye Komünist İşçi Partisi dünyada ve Türkiye’de zafer ve yenilgilerden oluşan zengin bir devrimci mirasın üzerinde yükselmektedir. Partimiz bu mirası kararlılıkla savunmakta, kendisini onun bugünkü temsilcisi ve yarınlara taşıyıcısı saymaktadır.

Fakat öte yandan partimiz bizzat bu aynı devrimci geçmişin çok yönlü eleştirel değerlendirmesinin ürünü olmuştur. Zayıf, eksik ve kusurlu olan her noktada bu geçmiş devrimci eleştiriye tabi tutmuş, ondan gelecekteki mücadeleler için gerekli dersleri ve sonuçları çıkarmaya çalışmış, bu temel üzerinde devrimci bir yenilenmenin ifadesi olmuştur.”

Ortaya konan bu iddianın gençlik cephesinden anlamı, tam da birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketinin yaratılması, ya da yeni DEV-GENÇ’lerin oluşturulması biçiminde karşılık bulmaktadır. DEV-GENÇ’in mirasını ileriye taşıyabilecek olanlar da tarihle hesaplaşma güç ve iradesine sahip olanlardır. Bu saflarda mücadeleye katılanlar ve onu büyütecek olanlardır.

Ekim Gençliği

(Ekim Gençliği, sayı 140, Ekim 2012)

Emperyalizme karşı DEV-GENÇ ruhuyla mücadeleye!

Coğrafyamızdaki anti-emperyalist mücadele geleneğinde kilometre taşı olan ve gençliğin birleşik, kitlesel, devrimci bir örgütlenmesi olarak ‘70’li yıllara damgasını vuran Devrimci Gençlik’in (DEV-GENÇ) kuruluşunun 43. yıldönümüne yine emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının tırmandığı bir dönemde giriyoruz. Aradan geçen onlarca yıla ve verilen büyük mücadelelere rağmen emperyalist saldırganlık halklara kan kismaya, dünyanın dört bir yanını kana bulamaya devam ediyor.

Uzun süredir emperyalizmin taşeronluğuna soyunan sermaye devleti, bu kez de Suriye’den geldiği iddia edilen bir top mermisini bahane ederek kardeş halkların cellatlığına soyundu. Jet hızıyla geçirilen tezkere ile birlikte bir yandan Suriye topraklarına bomba yağdırılırken bir yandan da bu ülkedeki isyancı çetelere her tür destek sağlanarak iç savaş kızıştırılıyor. Medyanın da desteği ile sermaye devleti, çok yönlü olarak savaşa hazırlanıyor.

Emperyalist şefler ise, her konuda Türkiye’nin arkasında olduğunu gösteriyor. Gerçekte emperyalizmin hegemonya krizinin bir parçası olmaktan öteye gitmeyen Suriye meselesi, sanki Türkiye-Suriye arasındaki bir gerilimmiş gibi gösterilerek savaşın meşruluğu da sağlanmaya çalışılıyor. Oysa sorun, ABD, Rusya, Çin ve pek çok küçük aktörün sahne aldığı bir tragediyadan başka bir şey değil. Ancak emperyalist güçlerin arasındaki mücadele, emekçi halkların birbirine olan düşmanlığı gibi gösterilmek isteniyor.

Gençlik için ise savaş çok daha yakıcı ve ciddi bir tehlike anlamına geliyor. Zira gençliğe geleceksizlik dışında bir şey veremeyen sermaye devleti, iç savaşa geldiğinde gençliği militarizmin insan kaynağı olarak görüyor. Savaşlarda, farklı sınırlarda yaşamak durumunda kalmış gençlik güçleri, birbirini boğazlamak durumunda bırakılıyor, şovenizm ile zehirlenerek kardeş halklara cellatlığa yollanıyor.

Sermayenin gençliğin karşısına çıkardığı paralı-ticari eğitim saldırısının da emperyalist savaş ve saldırganlık ile doğrudan bağıni görmek mümkün. Kardeş halkları katletmek için trilyonlarca lirayı bombalara, tanklara, toplara yatırırlar, sıra parasız eğitime geldiğinde piyasadan, kârlılıktan bahsetmeye başlıyor. Üniversiteler insanlık için bilim üreten kurumlar değil sermayenin AR-GE laboratuvarlarına çevriliyor, silah sanayinin hizmetine veriliyor.

Ancak bu karamsar tablo, gençlik için hiç de kaçınılmaz bir son ya da kader değil. Aksine, tüm bu sayılanlar gençliğin mücadele azmini körüklemek için birer etken.

Tarihimiz gençlik kitlelerinin toplumun en önünde mücadeleye atıldığı kitlesel ve militan mücadele örnekleriyle dolu. Kuruluşunun 43. yıldönümünde DEV-GENÇ, özellikle anti-emperyalist mücadele pratiği açısından, tüm politik eksikliklerine rağmen bugün halen daha aşılamamış bir örnek olarak önümüzde duruyor. Dolmabahçe’de 6. Filo askerlerini denize döken, ODTÜ’de CIA şefi Kommer’in arabasını ateşe veren ve tüm üniversitelerde kitleleri emperyalizme karşı mücadeleye örgütleyen DEV-GENÇ, bugün öğrenci gençliğin tutması gereken yolu da gösteriyor.

Kapitalizmin krizi ile birlikte gündeme gelen savaş ve saldırganlığa karşı, gençlik birleşik, kitlesel, militan bir direnişi örmek için ’68 ruhunu bir kez daha kuşanma görevi ile yüzyüze.

43. yılında bir kez daha DEV-GENÇ ruhuyla mücadeleye!

Ekim Gençliği
10 Ekim 2012

Üniversitelerden haberler...

ODTÜ

ODTÜ öğrencileri, **5 Ekim** günü, Suriye'ye yönelik saldırganlığa ve savaş tezkeresine karşı üniversite içerisinde ve Eskişehir Yolu üzerindeki A1 kapısına yürüyüş gerçekleştirdi.

Saat 13.00'te tüm demokrat, ilerici, devrimci öğrenciler okulda ajitasyonla bildiri dağıtarak üniversite öğrencilerine somut gelişmelere karşı toplanma ve yürüyüş çağrısında bulundu. Saat 13.30'da yürüyüş başladı. 150 kişilik bir grup, üniversitede bölümleri gezerek sloganlarla, ajitasyonlarla ve bildiri dağıtarak öğrencileri eyleme çağırdı. Kafeteryalar ve fakültelerde etkin bir çalışma yürütüldü.

Sayısı 200'u ulaşan grup, son olarak, A1 Kapısı'nda, Eskişehir Yolu'nun kenarındaki Bilim Ağacı Heykeli'nin önünde basın açıklaması yaparak eyleme son verdi.

Basın açıklamasının sonunda söz alan bir öğrenci eylemin son gelişmelere karşı atılmış bir ilk adım olduğunu ve ODTÜ'de kitlesel bir mücadelenin örgütlenmesi için çalışmaların devam edeceğini belirtti.

9 Ekim günü de Yeni YÖK Yasa Tasarısı'nı protesto için bir eylem gerçekleştirildi.

Saat 12.30'da İktisat ve İdari Bilimler Fakültesi önünde toplanan 50 kişilik öğrenci grubu sloganlarla yemekhaneye bir yürüyüş gerçekleştirdi. Sloganlarla yürüyen grubun sayısı yemekhane önünde yüz kişiye kadar ulaştı.

Yemekhane önüne gelindiğinde, Devrimci Mücadelede Mühendis Mimarlar'ın ODTÜ öğrencileri İlhan Kaya, Barış Önal ve komplo ile tutuklanan tüm devrimcilerin serbest bırakılmasının talep edildiği basın açıklaması vardı.

Basın açıklamasının ardından, iki grup birleşerek Rektörlük önüne yürüdü. Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı hazırlanan bildiri okunarak eyleme son verildi.

İstanbul Üniversitesi

İstanbul Üniversitesi öğrencileri yemekhane ücretlerine yapılan zamlara karşı başlattıkları boykotu eylemlerle sürdürüyor.

9 Ekim günü, öğrenciler fakültelerinden boykot pankartlarıyla çıkarak parça parça Beyazıt Meydanı'na geldiler. "Bu yemekhanede boykot var!" pankartı açan Fen-Edebiyat Fakültesi öğrencileriyle "Bu üniversitede boykot var!" pankartı açan Çapa Tıp Fakültesi öğrencileri Edebiyat Fakültesi çıkışında buluşarak meydana kadar yürüyüş düzenledi. Öğrenciler, meydana geldiklerinde burada "Haydi boykot zamanı!" pankartı ile eyleme katılan Orman Fakültesi öğrencileriyle buluşup diğer fakültelerden öğrencileri halaylarla beklediler. Çapa Tıp Fakültesi öğrencileriyle yürüyen bando takımı da eylem boyunca tuttıkları ritimlerle eyleme renk kattılar.

Hukuk, Siyasal ve İktisat Fakültesi öğrencileri ise kampüs içerisinde toplandıktan sonra "Yemekhanede boykot var!" pankartı açarak üniversitenin içinde bir yürüyüş gerçekleştirdiler ve ardından sloganlarla ana

kapıdan çıktılar. Son olarak ise Avcılar Kampüsü öğrencileri "Beslenme haktır satılamaz, zamları kabul etmiyoruz!" pankartı ile alana gelerek eyleme katıldılar.

Beyazıt Meydanı'nda toplanıldıktan sonra fakülte ve kampüs pankartları yanyana açılarak %85'e varan zamlara karşı sürdürülen boykota dair bilgiler aktarıldı. Rektörün "bir avuç öğrencisiniz" iddiasına karşı yüzlerce öğrencinin boykota katıldığı ifade edildi.

Harçların kaldırıldığının iddia edildiği bir dönemde, yemekhanelere yapılan zamlarla misliyle harç paralarının çıkarıldığı belirtildi. Banka patronlarıyla 'kampüs kart' antlaşmaları yapan rektörlüğe dikkat çekilerek sermaye üniversite işbirliği teşhir edildi.

Gerçekleştirilen basın açıklamasında geçmişte ucuz yemekhanesiyle ünlü olan İÜ'de bugün fiyatların diğer üniversiteleri yakaladığı belirtildi.

Açıklamanın ardından boykot sırasında rektör yardımcısı ile görüşen heyetten bir öğrenci söz aldı. Görüşmede rektör yardımcısının "yapabilecek bir şey yok" dediğini aktaran heyet sözcüsü, döner sermayesi en zengin üniversitelerden biri olan İÜ'nün paraları nerelere aktardığını sordu.

Eyleme destek veren eğitim emekçileri adına Eğitim-Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi'nden Levent Dölek bir konuşma gerçekleştirdi. Öğrencileri eylemlerinden ve yürüttükleri boykottan dolayı tebrik eden Dölek eğitim emekçileri olarak sonuna kadar destek vereceklerini ifade etti.

DTCF

Dönemin başında "üniversitelerde siyaset yapmak serbest olacak" diyerek göz boyamaya çalışan sermaye devletinin yalanı fazla uzun sürmedi. **8 Ekim** günü okulda siyasi çalışma yürüten öğrencileri siyasetlere üniversite politikasıyla ilgili olarak

5 Ekim 2012 / ODTÜ

bundan sonra okulda afiş asılamayacağını, asıldığı takdirde soruşturma açılacağını belirterek devrimci demokrat öğrencileri tehdit etti.

10 Ekim günü de sabah saatlerinde okula giren ilerici bir öğrenciye 6 faşistin saldırmasının ardından öğle saatlerinde faşistler, devrimci ve ilerici

öğrencilerin oturduğu orta bahçeye ellerinde sopalarla geldiler.

Bu faşist provokasyon kitleye teşhir edilerek faşistlere tüm duyarlı öğrencilerle birlikte tepki gösterildi. Sürekli küfürler ederek tehditler savuran faşist beslemeler ise dekanın gelmesi ile özür dileyerek geri döndüler.

Hacettepe Üniversitesi

Hacettepe Üniversitesi yönetimi, kayıt döneminde yaşanan olaylarla ilgili olarak aralarında 3 Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu onlarca öğrenci hakkında soruşturma başlattı.

Kayıt dönemlerinde ÖGB ordusuyla devrimci öğrencilere saldıran ve stand-afiş çalışmasını fiili olarak engelleyen yönetim, devrimci öğrencilere izinsiz afiş-pankart asmak, bildiri dağıtmak ve stand gerekçesiyle soruşturma açtı. “Yükseköğretim kurumunda kişilerin, personelin şeref ve haysiyetini zedeleyen sözlü veya yazılı eylemlerde bulunmak” suçlamaları da yöneltildi.

Devrimci faaliyet engellenemeyecek!

Uzun zamandır özelde fakültemiz olmak üzere bir çok üniversitede siyasal faaliyete yönelik kapsamlı bir saldırı var. Bu saldırıların nedenini de anlayabiliyoruz. Uzun zamandır belirttiğimiz eğitimin ticarileşme sürecinin bu dönemde yoğunlaştırılacağı, emperyalist savaşın tetikçiliğine devam edileceği, sınıfa yönelik saldırıların süreceği göz önünde duruyor. Sermaye devleti, böylesi bir süreçte, toplumun diri kesimlerinden birisi olan gençliği de baskı altına almaya çalışıyor. Özellikle gençliğin anti-emperyalist mücadele geleneğini iyi bilen sermaye devleti, gençliğin örgütlenmesinin önündeki engelleri her geçen gün arttırıyor.

Fakültemiz DTCF’de de bu gün bu süreç işletilmekte, öğrenci gençliğin öncü kesimleri susturulmak istenmektedir. Bu kapsamda, fakülte genelinde başlayan afiş asma, bildiri dağıtma yasağının giderek Ankara Üniversitesi’nin toplamına yayılması hedefleniyor. Açıkça üniversitede siyaset yapmaya yönelik olan bu saldırının püskürtülmesi ise birleşik mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

Bizler DTCF Ekim Gençliği olarak 25 yılın verdiği coşku ve bilimsel sosyalizme olan inancımızla bulunduğumuz her yerde devrimci faaliyetin engellenemeyeceğini göstermeye devam edeceğiz. Tüm saldırılara karşı birlikte mücadelenin öneminin farkında olarak çalışmamızı sahiplenmeye devam edeceğiz. Hiçbir baskı ve terör bu güne kadar bizleri yıldıramadı, bundan sonra da yıldıramayacak!

DTCF Ekim Gençliği

Ekim Gençliği çalışmalarından...

DTCF Ekim Gençliği’nin 5 Ekim günü düzenlediği tanışma toplantısında son dönemde Suriye üzerinden yaşanan emperyalist savaş politikalarının altı çizilirken bu dönemde devrimci örgütü güçlendirmenin önemi vurgulandı. Ekim Gençliği’nin önümüzdeki dönem politikaları üzerine yapılan sohbetin ardından, yeni dönemde üniversitede neler yapılabileceği daha sonra tartışılmak üzere toplantı bitirildi.

İzmir’den Ekim Gençliği okurları, **6 Ekim** günü **Ege ve Dokuz Eylül Üniversitelerinde** açtıkları masalar ile gençliğe mücadele çağrısı yaptılar.

Arkasına asılan pankartlarla görsel kılınan masa, yaygın afişleme çalışmaları, ders giriş ve çıkışlarında ajitasyonlar eşliğinde dağıtılan bildiriler ile gençliğe ulaşan genç komünistler temel olarak parasız eğitim sorunu, üniversitelerdeki dönüşüm ve emperyalist savaş konularını gündemleştirdiler.

Özellikle emperyalist savaş konusundaki hassasiyetleri göze çarpan öğrenci gençlikle yapılan sohbetlerle Irak işgali sürecinde var edilen toplumsal muhalefet tekrardan yaşatılmadan emperyalist işgalin önüne geçilemeyeceği, dolayısıyla mücadele alanlarını doldurmanın kaçınılmazlığı vurgulandı.

Hacettepe Üniversitesi’nde çok yönlü bir faaliyet örgütleyen Ekim Gençliği okurları ajitasyon-propaganda faaliyetini de kesintisiz olarak sürdürdü. Suriye’ye yönelik kirli savaşın tımandırıldığı ve tezkerenin meclisten geçirildiği günlerde üniversitelerde anti-emperyalist bir duyarlılık yaratmaya çalışan genç komünistler “Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok” afişlerini kampüsün dört bir yanına yapmaya devam ettiler.

BDSP’nin 25. yıl etkinliğine yönelik çıkardığı afişler oldukça ilgi çekerken birçok öğrenci ile afiş çalışması esnasında etkinlik üzerine sohbet edildi.

Hacettepe Üniversitesi Ekim Gençliği 6 Ekim günü bir tanışma toplantısı gerçekleştirdi. Faaliyete yeni katılan güçlerle birlikte Ekim Gençliği’nin misyonu ve farkı üzerine anlamlı sohbetler yapıldı. Ekim Gençliği’nin 10. yılı vesilesiyle hazırladığı ve gençlik hareketi tarihini anlatan belgeselin gösterimiyle başlayan etkinlik tartışmalarla devam etti. Bu kapsamda “Ekim Gençliği nedir?”, “Neyi savunur?”, “Suriye’ye yönelik savaş ve saldırganlık”, “Harçları kaldırılması”, “Yeni YÖK Yasa Tasarısı” ve gençliği bekleyen kapsamlı saldırılar gibi başlıklar tartışıldı.

Ege Üniversitesi’nden Ekim Gençliği okurları, **9 Ekim’de** günlük faaliyete afiş çalışması ile başladı. Ege Üniversitesi Metro girişi, Öğrenci Çarşısı, Edebiyat Fakültesi, Fen Fakültesi ve Hazırlık Binası’na “Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok!” şiarlı Ekim Gençliği afişleri ile BDSP’nin “İşçilerin birliği hakların kardeşliği” etkinliğine çağrı afişleri yapıldı.

Daha sonra Hazırlık Binası önünde masa açıldı. Öğrencilerin teneffüs aralarında ve giriş çıkışlarında bildiri dağıtımının yanı sıra yoğun ajitasyon faaliyeti yürütüldü. Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği satışı yapıldı.

Ege Üniversitesi

3 Kasım’da gerçekleştirilecek olan etkinlik için çağrı yapılırken etkinlik davetiyeleri de öğrencilere ulaştırıldı.

Ekim Gençliği okurları, DÖB’ün afişlerini yırtmaya çalışan reklam ajansı çalışanlarına müdahale etti. Şikayet edeceklerini söyleyen çalışanlara verilen cevap devrimci faaliyeti hiçbir koşul altında engellemelerine izin verilmeyeceği oldu. Daha ileri giderek sesini yükselten çalışanla yaşanan arbeye diğer gençlik örgütlerinin de dahil olması ile kısa sürede bitmiş oldu. Diğer siyasetlerin masasının yanında yırtılan afişe ses çıkarmayıp masada oturmaları devrimci dayanışma ruhunun kaybedildiğini de gösterdi.

Hacettepe Üniversitesi’nde soruşturma terörüne rağmen devrimci kitle faaliyeti örgütleyen Ekim Gençliği okurları ÖGB’lerin taciziyle karşılaştılar. **9 Ekim** günü afiş çalışmasının ardından “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Etkinliği” çalışmaları kapsamında öğretim görevlilerine davetiye ulaştıran genç komünistler yönetimin ve polisin talimatları doğrultusunda ÖGB’ler tarafından takip edildiler. İktisat bölümünde Ekim Gençliği okurlarının ardından akademisyenlerin kapılarını çalan ÖGB’ler “Bu öğrenciler siyasi, size ne söylediler? Bir şey mi satmak istediler? Verdikleri şeyin bir örneğini alabilir miyiz?” gibi sorular yönelttiler.

Bunun üzerine ÖGB’lerin yanına giden ve onları uyan Ekim Gençliği okurları takibe ve tacize devam edilmesi durumunda müdahale edeceklerini söylediler. Bu esnada bir ÖGB’nin “Ben işimi yapıyorum” savunması talimatla hareket ettiklerini kanıtlar nitelikteydi.

Dokuz Eylül Üniversitesi’nde 9 Ekim sabahı erken saatlerde afişleme çalışması yaparak devrimci faaliyetlerine başlayan genç komünistler, emperyalist savaş karşıtı afişler ile BDSP imzalı etkinlik afişlerini yaptılar. Ayrıca Hazırlık önüne açılan stand ile de Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi.

Zafer Aktan yoldaşı kaybettik!

0 devrim ve sosyalizm mücadelesinin bir sıra neferiydi!

2 Şubat 1964 yılında Malatya'nın Doğanşehir ilçesi Dedeyazı Köyü'nde doğdu. Yoksul bir ailenin çocuğuydu. Yaşamı, tüm emekçiler gibi hep çalışarak ve yoksulluk içinde geçti. İlkokulu köyünde, Ortaokulu Ören'de okudu. Sonraki öğrenimine, Akçadağ İlköğretmen Okulu ve en son olarak Urfa Ticaret Lisesi'nde devam etti.

Malatya, Kürt ve Alevi emekçi nüfusun yoğun olarak yaşadığı, her zaman ilerici ve devrimci düşünce, eylem ve örgütlemeye sahne olan bir kentti. TİP'in ilk örgütlendiği kentlerden biriydi. 60'lı yıllarda yaygın işçi, köylü ve gençlik hareketlerine sahne olmuş, 70'li yılların başında ise, ilk gerilla eylemlerine ev sahipliği yapmıştır. Süreç 12 Mart askeri darbesi ile geçici bir kesintiye uğradı.

70'li yılların ortaları yeni bir devrimci yükseliş dönemiydi. Benzer özelliklere sahip tüm kentlerde olduğu gibi, devrimci örgütler yine ilk önce Malatya'da ortaya çıktı, kent daha da kitlesel boyutlar kazanan kitle hareketlerine yeniden sahne olmaya başladı. Zafer Yoldaş, bu ortamda doğdu, daha çocuk denebilecek yaşlarda devrimci düşüncelerden etkilenecek mücadele saflarında yerini aldı. Bir zorunluluk nedeniyle okumak için gittiği Urfa Ticaret Lisesi'nde TDKP-Halkın Kurtuluşu saflarında gençlik çalışmalarına katıldı. Bu çalışmaları yürütürken 29 Nisan 1980'de gözaltına alındı. Yaklaşık bir ay boyunca gözaltında kaldı, işkence gördü.

Zafer yoldaş 12 Eylül dönemini Malatya'da geçirdi. Devrimci düşünceye ilgisini hiç kaybetmedi, burada kaldığı süre zarfında devrimci yoldaşlarına çeşitli yardımlarda bulundu. Zorunluluklar bu kez onu Adana ve İskenderun gibi sanayi kentlerinde yaşamaya itti. Toplam iki yıl Adana ve İskenderun'da Devlet Demiryolu'nda, belli bir dönem de baraj ve inşaat işlerinde çalıştı. Bu dönemde de polisin takip ve tacizlerinden kurtulamadı. '89 yılında yurtdışına geldi.

O'nun yurtdışına geldiği tarih hareketimizin Ekim dönemiydi. Kısa süre içinde komünist hareketimizin düşüncelerinden etkilendi ve Ekimci oldu. Aktif biçimde çalışmalara katıldı, büyük bir özveri ile her işe el attı, emek harcadı. Denilebilir ki, Zafer yoldaşın içinde olmadığı bir iş yoktu. Bir dönemler yoğun ve yaygın devrimci politik çalışmaların yapıldığı bu

kentte polis de dahil, ilerici, devrimcisi ve gerici herkes onu tanır. Deyim uyuşsa Zafer yoldaş Wuppertal'le özdeşleşmiş biriydi.

Zafer yoldaş yurtdışındaki yaşamını da esas olarak çeşitli işlerde çalışarak sürdürdü. Tıpkı Türkiye'deki gibi yaklaşık 15 yıl Duisburg ve Opladen'da demiryolu işçiliği yaptı.

O mütevazı biriydi, her zaman bir sıra neferi gibi çalıştı, ama, sıra Ekim'i, TKİP'yi, aynı anlama gelmek üzere devrim ve sosyalizm davasını savunmaya geldiğinde, yurtdışı koşullarında az rastlanılan bir militanlık, bir başka söyleyişle bir partizanlık örneği sergiliyordu. En küçük bir karalama ve saldırıya anında sert tepki ortaya koyuyordu.

Ancak Aktan, yakın dönemde ağır bir hastalığa yakalandı. Hastalık öldürücüydü, çok ilerlemişti, ama o, devrimcilikte olduğu gibi bu alanda da inatçılığını konuşturdu. Yaşamak ve yeniden aramıza katılmak için, kimi zaman onunla ilgilenen doktorları dahi şaşkına çeviren inanılmaz bir direnç gösterdi. Yine bu aynı dönemde, Partisini hep merak etti, sorular sordu, iyi bir şey duyduğunda sevindi, gevşekliklere tepki gösterdi. Örneğin, bir defasında bunu, tanık olduğu, Neo-nazilerle ilgili bir afişin yapılmayışına 'Bu afişleri boynu bükük bıraktınız' diyerek ortaya koymuştu.

Çocuklarının devrimci olmasını istiyordu. Onları hemen her eyleme gönderdi, gençlik kamplarına katılmaları için özel çaba gösterdi. Zafer yoldaşın son dönemlerdeki en büyük arzusu ise, iyileşip bir an önce kentte yapılacak olan merkezi gece çalışmasına katılmaktı. Hep iyileşeceği umudu içinde oldu, her daim gece çalışmasına yetiyeceğini dile getirdi. Ne yazık ki, beklenen oldu, bu mütevazı emekçi ve devrimciyi, partimizi partizanca savunan Zafer yoldaşımızı kaybettik.

Zafer yoldaşın son sözleri, "Ben devrimciyim, cenazemi devrim ve sosyalizm davasının propagandası için değerlendirin" oldu. Zafer yoldaşı unutmayacağız. Onu devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşatacağız.

**Zafer yoldaşı unutmayacağız!
Yaşasın devrim ve sosyalizm! §**

Zafer Aktan yoldaş sonsuzluğa uğurlandı...

Yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle 7 Ekim 2012 tarihinde yaşamını yitiren TKİP sempatzanı Zafer Aktan yoldaş için 9 Ekim Salı günü, yıllarca faaliyet yürüttüğü Wuppertal kentinde devrimci bir uğurlama etkinliği yapıldı.

Etkinlik Zafer yoldaş şahsında devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşen tüm komünist ve devrimciler için yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından, kısa bir şiir dinletisi gerçekleştirildi. Özellikle Zafer yoldaşın kızının, N. Hikmet'in 'Yaşamaya Dair' adlı şiirini okuması salondaki tüm kitleye duygulu anlar yaşattı.

Şiir dinletisini bir yoldaşın Zafer Aktan yoldaşla ilgili konuşması izledi.

Konuşmada, özetle, Zafer yoldaşın 70'li yıllardaki devrimci yükseliş döneminde, çocuk denecek bir yaşta devrimci düşüncelerden etkilendiği ve devrimci çalışmalara katıldığı anlatıldı. Türkiye'de ve Almanya'da kaldığı süre zarfında, yaşamının büyük bölümünü, demiryolları, baraj ve inşaat işlerinde işçilik yaparak geçirdiğinden sözedildi. İşçiliğin onun kimliği olduğunun, bunun ise Zafer yoldaşın '89 yılından itibaren komünist hareket, o dönemki adı ile EKİM saflarına katılmasını kolaylaştırdığı dile getirildi. Partisine çok güvendiği ve yurtdışı koşullarında çok az insanda görülebilen bir partizanlıkla partisini savunduğu belirtildi. Yurtdışında yaşanan, en yalın bir anlatımla, devrim ve sosyalizm davasına inançsızlaşma ve devrimci örgütten kaçışta ifadesini bulan tasfiyeci savrulmalara rağmen, Zafer yoldaşın davasına ve partisine bağlılığını koruduğunun altı çizildi.

Bir emekçi olduğu ve bu nedenle de tüm zamanının emekçilerle geçtiği, onların yaşamına katılıp sorunlarını paylaştığı, bu nedenle de çok sevilen biri olduğu vurgulandı.

Son olarak, Zafer yoldaşın, yoldaşlarına bıraktığı 'mesajlar' iletildi. Zafer yoldaşın, kendisi için yapılacak cenaze töreninin mutlaka devrim ve sosyalizmin propagandasının vesilesi yapılmasını istediği belirtildi. En büyük arzusu olan fakat hastalık nedeniyle çalışmasına katılamayacağı merkezi gece için, tüm yoldaşlarını ve dostlarını komünist hareketin 25. yılı vesilesiyle 24 Kasım'da Wuppertal'da yapılacak olan "Devrime hazırlanıyoruz" gecesi için seferber olmaya ve katkı yapmaya çağırıldığı açıklandı.

Konuşma, "Zafer yoldaşın bu arzusunu karşılıksız bırakmama" ve onu seven tüm dostlarının bu sevgilerini 25. yıl gecesine katılarak göstermeleri çağrısı ile sonlandırıldı.

Konuşmadan sonra Zafer yoldaş için hazırlanmış kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Duygulu bir atmosferin oluşmasına vesile olan sinevizyon, adeta onun devrimci siyasal yaşamının özeti ve büyük bir ilgi ile izlendi.

Halk Cephesi, MKP Bölge Örgütlenmesi ve Güney Dergisi de Zafer yoldaş ve onun devrimci kimliği üzerine kısa konuşmalar yaptılar. Bunu, Wuppertal'dan bir TKİP taraftarının Zafer yoldaşla ilgili duygu yüklü mektubunun okunması izledi.

Yaklaşık 600 kişinin katıldığı etkinlik, bir kez daha, komünist hareketin 25. yıl kutlamasının hatırlatılması, "Devrime hazırlanıyoruz" gecesi için gerçek bir seferberlik çağrısının yapılması ve hep birlikte Avusturya İşçi Marşı'nın söylenmesinin ardından sona erdi.

Almanya'dan komünistler

“İşçi ve emekçilerin ortak düşmanı kapitalizmdir!”

2004 yılının Ağustos ve Eylül aylarında, Hartz 1-2-3-4 adlı saldırgan politikalara karşı 250 bin insan her pazartesi sokaklara çıktılar. Pazartesi eylemleri (Montagsdemo), sayısal katılımdaki düşüşe rağmen bugüne kadar varlığını sürdürdü. Bu eylemlerin deneyimlerini, başından beri eylemlerin içerisinde yer alan Stuttgart'taki Bosch işletmelerinde çalışan Jörg Zimerman'la yaptığımız röportajda konuştuk...

- Türkiye’de haftalık yayın yapan Kızıl Bayrak gazetesi olarak sizinle Montagsdemo eylemleri üzerine konuşmak istiyoruz. Öncelikle okurlarımıza kendinizi tanıtır mısınız?

- Benim adım Jörg Zimerman. Montagsdemo’da başından beri, yani 2004 yılından beri yer alıyorum. Bosch firmasında çalışıyorum.

- Montagsdemo ne zaman ve hangi nedenlerle başladı? Önündeki hedefler neydi?

- Schröder-Fischer hükümeti, VW Yönetim Kurulu Başkanı Hartz’ın hazırlayıp İşverenler Birliği ile hükümete sundukları ‘Hartz IV’ tasarısını yasalaştırdılar. Bu “yasal” saldırı, ülkenin batısında büyük tepki ve protestolara yol açtı. ‘Hartz IV’ yasası, çalışma yaşamına ve sosyal yaşama yönelik büyük bir saldırıyı amaçlıyordu. Montagsdemo, bu hareket içerisinde, 2004 yılı yazında başladı. DDR halkının bürokratik diktatörlüğe karşı direnişinde gelenekselleşen “Biz halkız, çözüm burada!” şiarını temel aldı. Birçok şehirde yapılan Montagsdemolara, aylarca 200 binin üzerinde insan katıldı. Güçlü bir kitlesel hareket ortaya çıktı.

- Montagsdemo nasıl bir başarı elde etti?

- Gerçeği söylemek gerekirse, ‘Hartz IV’ yasası hala duruyor. Ancak bu hareket büyük bir politik başarı sağlayarak politik krizi aştı, insanlara kendi amaçları için mücadele etmenin anlamını yeniden hatırlattı.

8 yıldan fazla bir zamandır süren Montagsdemoların, katılımdaki düşüşe rağmen devam ediyor olması büyük bir başarıdır. Almanya’daki en uzun soluklu eylemdir. Bu eylemler, devletin önümüze çıkardığı engel ve zorluklara karşın sürdürülmüştür. Yerel ve merkezi hükümetler, bu eylemlerin son bulması için çok yönlü bir baskı politikası hayata geçirdiler. Hala da geçiriyorlar. Ancak bunda başarılı olamadılar.

- Kaç şehirde Montagsdemo eylemleri yapıldı?

- Başta da söylediğim gibi, ilk yıllarda eylemlere büyük ilgi ve destek vardı. 200 binden fazla insan aynı gün aynı saatte ülkenin değişik merkezlerinde ortak talepler için eyleme çıkıyorlardı. Bu önemliydi. Şimdi yapılan eylemlere katılımda düşüş var. Yüzbinlerden, binlere bir düşüş yaşandı. Ancak buna karşın, eylemlerde yer alan insanların bu mevziye sıkı sıkı tutunarak istikrarlı bir eylem ortaya koyuyor olmaları da şimdiki hareketin üstünlüğüdür. Montagsdemo’nun başlangıcındaki gibi yüzden fazla merkezde aynı gün ve saatte, ortak talepler için yapılıyor olması da bu hareketin üstünlüklerindendir.

Bu harekette yaşanan kitlesel düşüşe karşın hareketin kendisi örgütlülüğü ve istikrarlılığıyla üstünlüğünü ortaya koyuyor. Montagsdemolarda açık mikrofon ve demokratik tartışmalar yapılarak ortak iş yapma alışkanlıkları oluşuyor. Gözlemlediğimiz başka bir gerçek de, Montagsdemolar son bir yıldır insanların ilgisini yeniden çekmeye başladı. Eylemlerde aktif olarak yer almasalar da dinleyici ve tartışmacı sayısında fark edilir bir yükseliş yaşanıyor. Bu da bize ilginin arttığını gösteriyor.

- Devletin Montagsdemoya karşı reaksiyonu nasıl oldu?

- Başlangıçta devlet bu eylemlere şiddetle karşı çıktı. Büyük merkezlerdeki eylemleri takip ederek, bu eylemlerin nasıl sonlandırılabilirliği yönünde taktik oluşturmaya çalıştı. Hükümet, burjuva basın ve gerici-bürokratik sendikaların yönetimleri ile eylemlere karşı karalama kampanyası yürüttü. Eylemleri bölerek parçalamaya çalıştılar. Sendikaların gerici yönetimlerini ve kimi örgütleri de bu gerici amacın hayata geçirilmesinde kullandılar.

Devletin bu çok yönlü saldırısı eylemlerin zayıflamasında önemli bir başarı elde etti. Devlet, medya aracılığıyla işsizlere karşı da karalama kampanyası yürüterek işsizliğin gerçek nedenlerini gizlemeye çalıştı. İşsizlerde suçluluk ve aşağılık kompleksi yaratmaya çalıştılar. 1 Euro’luk İş (1 Euro Job) yasasını hayata geçirerek, işsizlerin beceriksiz ve değerlerinin ancak 1 Euro edebileceği yanlışlamasını yaratarak işsizleri kendilerine karşı yabancılaştırmayı önemli oranda başardılar. Burjuva medya bu saldırıda önemli ve sınırsız bir rol üstlenerek görevini yerine getirdi.

Diğer yandan, devlet ceza davaları açarak Montagsdemo eylemcilerini yıldırmaya çalıştı. Yerel ve merkezi yönetimler, belediyeler, çıkardıkları zorluklarla Montagsdemoyu maddi ve manevi olarak çökertmeye, bitirmeye çalışıyorlar. Tek başına Stuttgart’ta Montagsdemo eylemcilerine karşı 6 değişik dava açıldı. Bu davalar oldukça komik gerekçelere dayanıyor. Yardım toplanması, ses cihazlarının belirlenen ses yüksekliğini aşması veya cihazların yönünün 10 derece yanlış konumlandırılması gibi sudan bahanelerle davalar açılıyor. Bu davaların çoğunu kaybetmeler de dava açmakta geri kalmıyorlar. Amaçları bizleri yıldırma.

- Bundan sonra Montagsdemoyu nasıl sürdürmeyi planlıyorsunuz?

- Her yıl olduğu gibi, bu yıl da 6 Ekim’de Berlin’de büyük bir yürüyüş yapılacak. Biz eylemlerimize devam edeceğiz. Krizin yüklerini çalışanların omuzlarına yıkma saldırısına karşı bu mevziyi elde tutarak karşı duracağız. Buradaki deneyimlerimizden yeni bir mücadelenin başlatılmasında yararlanacağız.

- Türkiye’deki işçilere ve işsizlere ne söylemek istersiniz?

- Montagsdemonun enternasyonalist karakteri vardır. İşçi ve emekçilerin ortak düşmanı bir ve

aynıdır; uluslararası finans kapital ve kapitalizmdir. Biz onlara karşı mücadele ediyoruz. Büyük TEKEL Direnişi’yle dayanışma içinde olmuştuk. Onların direnişini burada tanıtarak dayanışma çalışması içerisinde yer aldık. Büyük işletmelerde çalışan Türkiyeli göçmen işçilerle de ortak çalışmayı çok önemsiyoruz. Kapitalist sistemin krizi öncelikle göçmenleri etkiledi. İşsizlik, kiralık firmalarda çalıştırılma en çok onların payına düşüyor.

Türkiyeli göçmen işçilerin sınıf mücadelesinde direkt ve aktif rol üstlenmeleri çok önemli. Gelecek büyük ve çok yönlü saldırıları ancak ortak mücadeleyle göğüsleyebiliriz.

- Siz de BOSCH’ta çalışıyorsunuz. Bursa’daki BOSCH işletmelerinde çalışan arkadaşlarımız Türk Metal sarı sendikasının egemenliğine son verdiler. Bundan haberiniz var mı? Ne söylemek istersiniz?

- Bu önemli bir sendikal başarıdır. Buradan Bursa’da olan bitenleri izliyoruz ve haberimiz var. İşverenin yeni sendika Birleşik Metal-İş üzerinde yoğun baskılarının olduğunu da biliyoruz ve bu baskıyı BOSCH çalışanlarına ileterek sendikal baskıya karşı mücadeleye çağırıyoruz. Bursa’da olup bitenleri takip etmekle görevli bir grup oluşturuldu. Onlar aracılığıyla da bilgi sahibi oluyoruz. Ayrıca BİR-KAR’dan arkadaşlar da bizleri bilgilendiriyorlar. Burada, ‘sosyal’ BOSCH olarak kendisini pazarlayan BOSCH tekeli yalnız Bursa’daki sendika üzerinde baskı yapmıyor. Aynı zamanda Güney Kore’deki sendikalara da baskı yapıyorlar. Bosch’un bu saldırılarına gerek sendikal temelde, gerekse tabandan ortak mücadeleyle karşı durmalıyız.

- Zaman ayırdığınız için teşekkür ediyoruz. Mücadelenizde başarılar diliyoruz...

- Ben de teşekkür ederim. Türkiye’deki sınıf kardeşlerime, öncelikle de BOSCH’taki çalışma arkadaşlarıma dayanışma selamlarımı yolluyorum. Ortak mücadelemizle kazanacağız.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

5 Ekim’de kentsel yağma ve talan için düğmeye basıldı...

Rant odaklı dönüşüm projelerine karşı mücadeleyi yükseltelim!

Geçtiğimiz haftalarda Çevre ve Şehircilik Bakanı Bayraktar “5 Ekim’de başbakanımızın da teşrifleriyle biz bu işe start vereceğiz... Türkiye’de 35 vilayette 40 noktada 6 bin küsur konut, birim ve iş yerinin yıkımı olacak” diyerek kentsel yağma ve talanın geniş kapsamlı bir şekilde başlatılacağını duyurmuştu. 5 Ekim’de de Başbakan Erdoğan’ın İstanbul Esenler Havaalanı Mahallesi’nde katıldığı yıkım töreniyle kentsel yağma ve talan için düğmeye basıldı. Böylece 20 yıla yayılacağı açıklanan büyük (!) projenin startı da verildi.

Başbakan Erdoğan’ın “Asıl amacımız, afetler karşısında can ve mal güvenliğini sağlayacak bir dönüşümü gerçekleştirmek. Yani rant değil, insan odaklı bir proje yürütüyoruz” iddiası ile başlattığı yıkımlar için ilk olarak 33 ilde 150 kamu binası seçildi. Aynı zamanda düzen temsilcilerinin “rant değil, insan odaklı proje”, “karşı çıkarsanız ölen insanların, ölecek insanların vebaline ortak olursunuz.” vb. demagogileriyle olası tepkilerin önüne geçilmeye çalışılıyor. İlk yıkımlar için kamu binalarının seçilmesi de aynı kaygının ürünü olarak karşımıza çıkmakta.

Kentsel yağma için merkezi ve yerel yönetimler sermayeyle el ele

Yalan ve demagogiler eşliğinde startı verilen kentsel dönüşüm projelerinin asıl amacını ve yaratacağı sonuçları anlamak için 5 Ekim öncesinde gerçekleşen “Kentsel dönüşüm için sektörler buluşuyor” toplantısının birleşenlerine bakmak dahi yeterli. Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar başkanlığında gerçekleşen toplantıya İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu, İstanbul Toplu Konut İdaresi (TOKİ) Emlak Dairesi Başkanı Ali Seydi Karaoğlu, Ekonomiden Sorumlu eski Devlet Bakanı Işın Çelebi’nin yanı sıra çeşitli ilçelerden belediye başkanları, İMKOM, İMSAD, KONUTDER ve GYODER gibi sektör dernek başkanları, kamu ve özel sektörden birçok temsilci katıldı.

Toplantı boyunca herkesin dilinde “vatandaşın sağlıksız binalarda yaşamaya devam etmesine göz yumamayız, yummayacağız” gibi söylemler olsa da toplantıda açık bir şekilde merkezi ve yerel yönetimler sermayenin çıkarları için “kentsel dönüşüm” adı altında “kentsel yağma ve talan” için seferber olacaklarını ilan etmiş oldular. Yapılan açıklamalarda yirmi yılda yedi milyon binanın yıkımı, güçlendirilmesi ve yeniden yapıyla 700 milyar dolarlık ekonomik hareketlilik oluşturulmasının planlandığı açıklanırken, oluşacak rantın ne kadar büyük olacağı da gözler önüne serilmiş oldu.

Yeni düzenlemelerle kentsel yağma ve talanın önü tamamen açıldı

Yerel seçimlerin yaklaşması ile birlikte son vurgunların yapılması için hızlandırılan kentsel dönüşüm projeleri için açık bir seferberlik başlatılmış oldu. Meclisten “Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkındaki Kanun” adı altında

geçirilen, “kentsel dönüşüm yasası” olarak bilinen yasayla ve yeni kurulan Çevre ve Şehircilik Bakanlığı ile hazırlıkları yapılan ve önüne 20 yıllık uzun erimli bir hedef koyan bu “yağma ve talan projesi”nin işçi ve emekçiler için büyük bir yıkım anlamına geldiği açıktır.

Son düzenlemelerle hazine mülkiyetindeki alanlarda yetki tamamen Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’na verilirken doğal, kentsel ve arkeolojik SİT alanlarında yapılaşma yasağı da delinmiş durumda. Ayrıca deprem riskli bölge ilan edilen alanlarda riskli yapıların yanı sıra risk taşımayan yapıların bakanlığın belirleyeceği sınırların içinde kalmaları durumunda yıkılması da yasallaşmış durumda. Bu alanlarda yapılara elektrik, su ve doğalgaz hizmetlerinin verilmemesi kararı ile de kentsel dönüşüm bölgelerinin zorunlu tasfiyesinin altyapısı oluşturulmuş durumda. Kısacası kentsel dönüşüm için başlatılan seferberlik kapsamında yağma ve talan için her türlü alt yapı ve düzenleme en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş.

Kentsel dönüşüm maskesini düşürelim, yağma ve talana dur diyelim!

Yıkımların kamu binalarından başlaması ile olayın vahametinin ve kapsamının işçi ve emekçiler tarafından anlaşılması geciktirilmeye çalışılmaktadır. Ancak

özellikle 1980 sonrasında ortaya konan neo-liberal politikalar doğrultusunda kentsel mekanın değişip, dönüşmesi kapsamında gündeme gelen kentsel dönüşüm projeleriyle ilgili yeterli deneyim biriktirilmmiştir. Geçmişten günümüze “sizi mağdur etmeyeceğiz”, “sağlıklı konutlara sahip olacaksınız” gibi demagogiler eşliğinde gerçekleşen kentsel dönüşüm projelerinin işçi, emekçi ve kent yoksulları için tek karşılığı barınma haklarının ellerinden alınması ve kentsel yaşamın dışarısına itilmeleri olmuştur. 5 Ekim’de startı verilen kentsel dönüşüm projelerinin de eğer önüne geçilemezse yaratacağı sonuç aynı olacaktır.

Kentsel dönüşüm adı altında başlatılan ve kentsel mekanların yağma ve talanı için seferberlik anlamına gelen, işçi ve emekçilere yönelik bu geniş çaplı saldırıyı sermaye devletinin son dönemde yoğunlaştırdığı kapitalist sömürü ve savaş, saldırganlık politikalarından ayrı değerlendirmemek gerekmektedir. Her alanda saldırıları yoğunlaştıran sermaye devleti önemli bir rant alanı olan kentsel toprağı da geniş kapsamlı bir proje üzerinden sermayenin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde değerlendirmeyi hedeflemektedir. İşçi ve emekçilerin önünde ise geç kalmadan 5 Ekim’de startı verilen yağma ve talan projeleri karşısında ücretsiz ve sağlıklı barınma hakkı için örgütlü mücadeleyi yükseltme görevi durmaktadır.

Maden Mühendisleri Odası’ndan zam açıklaması

TMMOB Maden Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu, elektrik ve doğalgaz zamları ile ilgili yazılı açıklama yaptı.

AKP hükümetinin, bütçe açıklarını kapatmak ve vergi gelirlerini artırmak amacıyla elektriğe ve doğalgaza bir kez daha zam yaptığını belirten Maden MO, 2012 yılı enflasyon hedefini yüzde 6,5 olarak belirleyip, memur, işçi, emekli, dul ve yetim aylıklarına bu çerçevede elleri titreyerek zam artışı öngören AKP hükümetinin, kış başı elektriğe ve doğalgaza bu zamları yapmaktan çekinmediği vurgulandı. Memur ve emekli maaşlarına yüzde 4+4 zam yaparken çok ince hesap yapan siyasi iktidarın, bu zamları yaparken emekçi halkı hiç düşünmediğinin dile getirildiği açıklamada, yapılan bu zamların, siyasi iktidarın uyguladığı yanlış politikaların bir sonucu olduğu belirtildi.

Açıklamada şu ifadelerle yer verildi: “Elektrik; tüm halkın kullanmak zorunda olduğu bir değer, bir haktır. Bu nedenle ticari bir meta olarak değerlendirilmemeli ve piyasanın insafına bırakılmamalıdır. Elektriğe ve doğalgaza yapılan zam geri alınmalı, yerli ve yenilenebilir kaynaklarımızın öncelikli olarak kullanılması doğrultusunda kamu eliyle yatırımlara acilen başlanılmalıdır.”

Emekçilerden yıkımlara karşı eylem

09 Ekim 2012 / İstanbul

Özarslan açıklamasını şu sözlerle bitirdi: *“Biz halkız bu vatanın topraklarının sahipleriyiz, bizi görmezden gelmeye, plan ve projelerinizi bize dayatarak, elimize üç beş kuruş sıkıştırıp bizi kandırmaya çalışmayın. Yaşadığımız yerlerdeki yıkılacak tek tuğlada, çakılacak tek çivide bizim de sözümüz olmalı.”*

Açıklamanın sonunda barınma hakkı, tapu, düzenlemelerde karar hakkı, yerinde ıslah ve TOKİ'nin emekçilerin zararına olan maddelerinin iptalinin istendiği ifade edildi.

Açıklamanın ardından belediye yönetimiyle görüşmek için bir heyet içeri gönderildi.

Emekçiler “evlerimizi yıktırmayacağız” dedi

İçeri giren heyetin beklendiği sırada söz almak isteyen emekçilere söz verildi. Tüm komitelerden konuşmalar yapılırken

yıkımlara karşı direniş ortak vurgu olarak öne çıktı.

Esenler'den gelen Çiftelavuzlar Koruma Yaşatma ve Güzelleştirme Derneği Başkanı Hasan Boyoğlu, açık yalanlara, talanlara karşı birlik ve beraberliğin sağlanması gerektiğini ifade etti. Çiftelavuzlar'ın Otogar ve YTÜ Davutpaşa Kampüsü'nün açılmasıyla değerlendirildiğini, oluşan ranttan dolayı bölgenin yıkım kapsamına alındığını ifade etti. Belediye yönetiminin derneği ‘provokatör’ olarak gösterdiğini belirterek neye karşı çıktıklarını açık olduğunu ifade etti.

Ardından Grup Yorum kısa bir dinleti sundu. Yorum'un dinletisi sırasında emekçiler halaya durarak hep birlikte türkü söyledi. Yorum adına yapılan konuşmada da AKP'nin her şeyi sattığı, şimdi de halkın evlerine göz diktiği belirtilerek buna karşı örgütlenilmesi gerektiği vurgulandı.

Gazi Halk Komitesi'nden bir emekçi ise yaptığı konuşmada Anadolu'dan İstanbul'a

gelirken zaten bir sürgün yaşadıklarını ifade etti. “Asıl işgalci onlar, asıl gitmesi gereken onlar” diyerek yıkımlara karşı direneceklerini söyledi.

Armutlu'dan emekçi bir kadın insanların kanlarını döktükleri toprakları bırakmayacaklarını, işbirlikçi zenginlere karşı direneceklerini ifade etti.

“Taleplerimiz dikkate alınmazsa yine geliriz!”

Konuşmaların ardından heyetin görüşmeden çıkmasıyla bilgiler aktarıldı. Büyükşehir Belediyesi Başkan Sekreteri Mevlüt Vural'la görüşüldüğü, görüşmenin Kadir Topbaş'a aktarılacağını ifade edildiği belirtildi. Heyet adına konuşan Şevket Avcı bürokratlarla değil, asıl oy isteyen ve vaat veren belediye meclis üyeleriyle görüşmek istediklerini, görüşme talepleri karşılanmadığı takdirde yine geleceklerinin söylendiğini aktardı.

Bekleyiş, talepler dikkate alınmazsa yeni eylemler örgütleyecekleri ifade edilerek bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

09 Ekim 2012 / İstanbul

Sermaye hükümeti AKP'nin “kentsel dönüşüm” adıyla ‘müjdelediği’ ve 5 Ekim’de başlattığı yıkımlara karşı Halk Komiteleri tarafından bir eylem yapıldı. Alibeyköy, Armutlu, Okmeydanı, 1 Mayıs, Esenler, Gazi ve Güzeltepe Halk Komiteleri tarafından örgülenen eylem 10 Ekim günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde gerçekleştirildi.

Onlarca emekçinin çocuklarıyla birlikte katıldığı eylemde “Yıkımlara izin vermeyeceğiz!”, “Evimizi yıkanın villasını yıkarız!” ve “İşgalci değil halkız, bu vatan bizim!” sloganları atıldı.

Eylemde tapu talebini öne çıkartan dövizler taşınırken “Evimizi yıkanın villasını yıkarız!”, “AKP milyonlarca evi yıkmak istiyor yıktırmayacağız!”, “AKP zulmüne karşı milyoları örgütleyeceğiz evlerimizi yıktırmayacağız!” pankartları açıldı.

Belediye yetkilileriyle görüşüldü

Eylem, mahallelerden gelen emekçilerin buluşmasıyla başladı. İlk olarak Halk Komiteleri adına bir konuşma yapıldı. “Gelecekleri için, çocukları için benim yarattığım mahalleyi birilerine peşkeş çektiirmeyeceğim diyen dostlar hoşgeldiniz” denerek emekçilerin selamlanması ile başlayan konuşmanın ardından Halk Komiteleri adına Günay Özarslan bir açıklama yaptı. Özarslan “AKP iktidarda olduğu zaman içerisinde çıkarttığı yasalarla, plan projelerle, gözünü diktiği evlerimizi elimizden almak istiyor” diyerek evlerine sahip çıkacaklarını ve Albayrak, Nurol, Ağaoğlu gibi inşaat şirketlerine peşkeş çektiirmeyecekleri belirtti.

Özarslan, AKP hükümeti döneminde kentsel dönüşümüne ek olarak çıkarılan 2b, Afet yasalarıyla yıkımların zemininin hazırlandığını ifade ederek, yıkımlar sonrası alternatif olarak sunulan TOKİ evlerinde ölen 11 kişiyi hatırlattı.

HES’e karşı taraftarlar eylemde

Trabzonspor taraftarları, gerçekleştirdikleri eylemle Trabzonspor Kulübü'nün Hidro Elektrik Santrali inşasına tepki gösterdi.

“Trabzonspor, HES ve Adalet Üzerine” adı altında çeşitli organizasyonlar düzenleyen taraftarlar bu sefer Taksim Meydanı'nda buluştular.

Eylemde taraftarlar, özellikle Trabzonspor'un Trabzon Uzungöl'de kurmayı planladığı HES projesine tepki gösterdi.

Taraftarlar “7 şampiyonluğu HES’le mi aldık!”, “Yeşil saha, yeşil doğa, temiz futbol!” ve “TS kendi kalene gol atma, Uzungöl’e HES yapma!” yazılı pankartlar taşıdı.

Basın açıklamasının ardından horon tepildi.

Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Başkanı Nizamettin Orhan ile karayollarının özelleştirilmesine dair konuştuk...

“Özelleştirme yıkımdır!”

Otoyol ve köprülerin özelleştirme uygulaması ile ilgili son teklif tarihi 31/10/2012 olarak belirlendi. AKP hükümetinin bu özelleştirmeden beklediği tahmini gelir ise 6 milyar dolar civarında. Özelleştirilmesi gündemde olan köprü ve otoyollardan sadece son 10 yılda 4,5 milyar gelir elde edildi. Karayollarında örgütlü KESK’e bağlı Yapı, Altyapı, Bayındırlık, Tapu ve Kadastro Kamu Emekçileri Sendikası (Yapı-Yol Sen), karayollarının özelleştirilmesine karşı eylem ve etkinlikler gerçekleştirmeye hazırlanıyor.

Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Başkanı Nizamettin Orhan, yapacakları eylem ve etkinliklerle karayollarının özelleştirilmesine karşı duracaklarını belirtti. Orhan, gazetemizin sorularını yanıtladı.

-Uzunca bir süredir gündemde olan karayollarının özelleştirilmesi planı, 31 Ekim’de yapılacak ihaleyle tamamlanacak. Özelleştirme uygulaması sizin için ne ifade ediyor?

- AKP hükümeti yerli ve yabancı sermayeye hizmette kusur etmezken, buna karşın ülkenin yoksul emekçi halkının haklarını birer birer elinden alma konusunda 2002 seçimlerinden bu yana istikrarlı davrandı. Bu istikrarını özelleştirme konusunda da sürdüren AKP, 1986 yılından bu yana yapılan özelleştirmelerin yüzde 80’ini tek başına iktidar olduğu 2002–2012 döneminde gerçekleştirerek bu alanda kırılması zor bir rekora imza attı.

Köprü ve otoyolların özelleştirilmesi ise bir süredir hükümetin gündemindeydi. Karayolları’ndan yapılan açıklamaya göre bu yılın 8 aylık bölümünde köprü ve otoyollardan geçen araç sayısı 239 milyon 453 bin 989 olurken, bu araçlardan elde edilen gelir 536 milyon lirayı geçti. Bu gelirlerin 138 milyon 682 bin 249 lirası Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet köprülerinden elde edilirken, 397 milyon 390 bin 789 lirası ise otoyollardan sağlandı. Köprü ve otoyollar bugüne kadar bizden toplanan vergilerle yapılan yatırımlar sonucunda çok ciddi bir gelir kapısı haline geldi. Peki, böylesi önemli ve stratejik bir sektörde neden özelleştirme yapılıyor?

Köprü ve otoyollardan elde edilen gelir sürekli ve düzenli bir biçimde artış gösterirken hükümetin köprü ve otoyolları hangi mantıkla satmaya çalıştığını anlamak gerçekten de güç ama biz sendika olarak bunun arkasındaki gerçek nedenleri biliyoruz.

- Özelleştirme niye yapılıyor?

- Gerek Karayolları’nın gerekse de TÜİK’in verilerinden rahatlıkla anlaşılabacağı üzere köprü ve otoyollar zarar eden kurumlar değildir. Bütün özelleştirmelerde olduğu gibi yine amaç kar eden işletmelerin yandaşlara peşkeş çekilmesi. Bilindiği üzere köprü ve otoyollarda daha önceden gişe geçişlerinde kullanılan nakit para yerini zamanla Otomatik Geçiş Sistemi (OGS) ve Kartlı Geçiş Sistemi’ne (KGS) bırakmıştı. Sendikamız Yapı-Yol Sen, OGS ve KGS sistemine yönelik eleştirilerini yine o günlerde kamuoyu ile paylaşmıştı. Teknolojik yenilikleri rant kapısı haline getirmeyi alışkanlık haline getiren hükümete inat, bu ve benzeri uygulamaların halkımızın yararına kullanılması gerektiği noktasında görüş bildirmişti.

Şimdi ise yeni bir sistem olan Hızlı Geçiş Sistemi

(HGS) ile karşı karşıyayız. HGS Projesi şu an itibarı ile sürücülerin cebinden para çıkarmanın AKP hükümetince geliştirilmiş yeni bir yöntemi olmanın dışında aynı zamanda otoyol ve köprülerin özelleştirilmesi yolunda atılmış adımlardan biridir. İlgili Bakanlık HGS projesini topluma ‘köprüden geçişleri ucuzlatacak’, ‘trafiği rahatlatacak’, ‘akıllı ve teknolojik bir proje olacak’ şeklinde tanıttı.

HGS sistemi ‘Hızlı Geçiş Sistemi’ değil, ‘Hızlı Geçiş Soygunu’dur. Halkın yararına diye propaganda edilen bu tarz adımlar, aslında karayollarını sermayeye peşkeş çekmenin bir ayağı olarak hayata geçiriliyor.

-Bu süreçten karayolları personeli nasıl etkilenecek?

- Karayolları Genel Müdürlüğü, özelleştirme öncesinde gişe memurlarını gözden çıkarmıştır. Yıllardır bu yolları yapan ve denetleyen ulaşımın sağlıklı bir şekilde sağlanması için kendi canı pahasına gecesini gündüzüne katarak çalışan işçisi memuru bütün karayolu çalışanları hükümet tarafından gözden çıkarıldı.

Sendikamızın örgütlü olduğu Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü bünyesinde yaklaşık 600 civarında gişe memuru arkadaşımız çalışıyor ve bu arkadaşlarımız her gün “bugün acaba başımıza ne gelecek” tedirginliğini yaşıyorlar.

Karayolları Genel Müdürlüğü, özelleştirme öncesinde 224 gişe memurunun kadrosunu memur kadrosu olarak değiştirdi. Bunlardan 95 gişe memurunun tayinini çıkarmak için işlemlere başlandı.

Bildiğiniz gibi yakın bir zamanda köprüler de satılacak. İhaleye girmeye yeterlilik kazanan 5 yandaş sermaye grubundan hangisinin elinde kalır bilinmez ama bizleri ve halkımızı kötü sürprizler bekliyor.

3. Köprü yapımı için çalışmalar da başladı biliyorsunuz. Ağaçları, ormanları ve doğayı “çok seven” büyüklerimiz, ormanlarımızı 3. Köprü için kesmektedir. 3. Köprü’nün geçtiği güzergâh üzerinde bulunan arsalar rant çevreleri tarafından kapatılmıştır. Daha henüz kamuoyuna yansımayan 4. Köprü ve İpek Yolu Projesi ceplerinde hazır beklemektedir.

-Sendika olarak, özelleştirmelere karşı önümüzdeki süreçte neler yapacaksınız?

- Köprü ve otoyolların özelleştirilmesi en az çalışanlar kadar bu hizmeti alacak olan vatandaşımızı etkileyecektir.

Köprü ve otoyollar halkımızın vergileri ve alınteri ile yapılmıştır. Bayramlarda ve hükümetin önemli gördüğü günlerde bize bir lütufmuşçasına bahsedilen köprü geçişlerinin ücretsiz olmasına ilişkin uygulama bir lütuf değil haktır.

Karayolları çalışanlarının onurlu sesi olan sendikamız Yapı-Yol Sen kuruluşundan bugüne değin özelleştirme politikalarına karşı durmuş olup, bugün de köprü ve otoyolların özelleştirilmesine karşı durmaktadır.

Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi olarak Ekim ayı içinde köprü ve otoyolların özelleştirmesine karşı tepkimizi göstermek, bu konuda halkımızı bilgilendirmek için eylem ve etkinliklerimiz olacak. 18 Ekim’de Fatih Sultan Mehmet Köprüsü’nde gerçekleştireceğimiz kitlesel basın açıklamasıyla

özelleştirmelere karşı mücadele kararlılığımızı göstereceğiz.

Bu eylemin ardından, 31 Ekim’de Ankara’da yapılacak ihaleye de karşı çıkacağız. İstanbul’da ve örgütlü olduğumuz tüm bölgelerde eylem ve etkinliklerimiz kararlılıkla devam edecek. Bunların yanı sıra işyerlerinde üyelerimizin de katılımıyla bilgilendirme toplantıları yaparak hazırlıklarımıza devam ediyoruz. Başta karayolları çalışanları olmak üzere özelleştirmeden etkilenecek halkımızı ve tüm duyarlı kesimleri mücadelemize katkı sunmaya davet ediyoruz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“İşimi geri almak istiyorum”

Ankara’da İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) Genel Merkezi önünde açlık grevini sürdüren Cansel Malatyalı, direnişini kazanımla sonuçlandırmakta kararlı.

Açlık grevinin 23. gününde gazetemize konuşan Malatyalı, işini geri almak için mücadelesini sürdüreceğini belirtti.

Malatyalı şöyle konuştu: “Direnişe başlayalı 229 gün oldu. Sesimizi duyurmak adına bir sürü eylemliliklerimiz oldu. Ancak karşımızda muhatap bulamadık. Bulduğumuzda bizi oyalamaya çalıştılar. En son beşinci gözaltıyı yaşadığımızda saat 23.00’tü ve biz gözaltına sürüklenip götürülürken kamyon hazırmış. Bu sırada bina önüne barikat ördüler. Açlık grevinin düşünmüyorduk ama bu duvardan sonra 70-80 kişiyle basın açıklaması yapacaktık. Saat 17.30’da tekrar gözaltına alındık. Bundan sonra da açlık grevine başladım. 23. günde hala muhatap bulamadık. İşimi geri almak ve buradaki zihniyeti günyüzüne çıkartmak istiyorum. 229 gündür sürdürülen tutum var. Bu İMO’nun dışyüzü aslında. İyiyüzü daha da kötü. Birçok odada bu işleyiş var. Ürettikleri bir şey olmadığı sürece personelle uğraşıyorlar. Kendi tabanına hizmet eden bir yönetim personelin sadece emeğine bakmalı. Hakaret, baskı ve tecrit var. İnsanlar huzursuz olarak çalışıyor. Türkiye ve dünya şartları belli olduğu için insanlar işsizlikle tehdit ediliyor. Bu yüzden birçok kişi tehditler karşısında susmak zorunda kalıyor. Keşke gücümüzün topluca farkına varsaydık da bu eylemi içeride topluca yapsaydık. O zaman, geri adım atmaları daha kolay olurdu.”

Kızıl Bayrak / Ankara

“Sendikalar yetkisizleşecek”

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Araştırma Enstitüsü’nün Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) Aralık 2011 istatistikleri ile Çalışma Bakanlığı istatistiklerini dikkate alarak hazırladığı raporda, TBMM Genel Kurulu’nda görüşülen Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı’nın meclisten geçmesi durumunda oluşacak tablo özetlendi.

DİSK, şu anda yetkili sendika sayısının 50 olduğunu belirterek, işkolunda yüzde 1 baraj uygulandığında 10 sendikanın yetkiyi kaybedeceğini, yüzde 2 baraja geçildiğinde 12 sendikanın daha, yüzde 3 barajla da 7 sendikanın daha toplu sözleşme hakkını yitireceğini bildirdi.

“29 sendikanın yetkisi düşecek”

Raporda, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile SGK istatistiklerinden yola çıkılarak hesaplama yapıldığında, mevcut yasaya ve istatistiklere göre yetkili olan kimi sendikaların, yüzde 3 barajı uygulanırsa 5 yıl içinde üye sayısını 10 kattan fazla artırarak 90 bin üyeye ulaşmak zorunda olduğu belirtildi.

Sendikalaşma oranlarının barajlar ve yetki sorunları nedeniyle sürekli olarak azaldığı belirtilerek, böyle bir süreçte sendikaların üye sayılarında ciddi bir artış beklemenin mümkün olmadığı ifade edildi.

Raporda, şu ifadeler yer verildi:

“Tasarı yasalaşırsa yüzde 3 barajla ticaret, büro, eğitim, ağaç, kağıt, sağlık, ulaştırma, turizm, inşaat, basın, liman, ardiye ve depoculuk, denizcilik faaliyetlerinde çalışan işçiler için toplu sözleşme yetkisine sahip sendika kalmayacak. Bu kayıtlı işçilerin yüzde 58’i yani 6 milyon 501 bin işçi için fiili toplu sözleşme yasağı demektir.

Yüzde 3 barajla iletişim, savunma ve güvenlik, enerji, tekstil, petro-kimya sektörlerinde toplu sözleşmeli tek sendika dayatması olacaktır. İşçilerin yüzde 28,51’i için sendika seçme özgürlüğü hayal haline gelecek.”

Mevcutta yetkili sendika sayısının 50 olduğunun hatırlatıldığı DİSK-AR raporunda, işkolunda yüzde 1

baraj uygulandığında 10 sendika, yüzde 2 baraja geçildiğinde 12 sendika daha, yüzde 3 baraj uygulandığında da 7 sendikanın daha toplu sözleşme hakkını yitireceği değerlendirilmesinde bulunuldu. Yüzde 3 barajına geçildiğinde ise toplamda 29 sendikanın toplu sözleşme hakkını yitirmiş olacağını, Türk-İş’e bağlı 17, Hak-İş’e bağlı 5, DİSK’e bağlı 6, bağımsız 1 sendikanın yetkisiz kalacağını altı çizildi.

276 bin işçi toplu sözleşmesiz kalacak

Rapora göre, yasanın bu şekilde uygulamaya girmesiyle yüzde 1 barajı altında kalan sendikalara üye yaklaşık 33 bin işçinin toplu sözleşme hakkını kaybedeceği bilgisi verilerek yüzde 2 barajla bu sayıya 106 bin işçi ilave olacağı ve toplu sözleşme hakkını kaybeden işçi sayısının 139 bine çıkacağı dile getirildi. Yüzde 3 baraj durumunda toplu sözleşme hakkını kaybeden işçi sayısının 137 bin artışla 276 bine ulaşacağına işaret edilen raporda, yasayla sendikalı işçi sayısının 680 binden 400 bine, oransal olarak ise yüzde 3,6’ya gerileyeceği ifade edildi.

Mutabakatta imzası olan Hak-İş ve Türk-İş’e bağlı pek çok sendikanın da yetkisiz kalacağını hatırlatıldığı raporda; Hava-İş, Yol-İş, Selüloz-İş, Demiryol-İş, Tez-Koop-İş, Sağlık-İş, Toleyis gibi Türk-İş’e; Çelik-İş, Öz İplik-İş gibi Hak-İş’e bağlı pek çok sendikanın baraj altında kalacağı açıklandı.

“Grev yasakları alanı genişletildi”

Raporda, tasarıyla grev yasakları alanının genişletildiği belirtilerek, “DİSK, ILO sözleşmelerine, Avrupa Sosyal Şartı’na ve ülkemiz sendikal hareketinin ihtiyaçlarına uymayan kanun tasarısına karşı iktidarı, Anayasa’nın 90. maddesine uygun hareket etmeye, hükümet olarak yükümlülüklerini yerine getirmeye ve anayasa ile güvence altına alınmış haklarımıza saygı göstermeye ve 12 Eylül yasaklarına karşı çıkmaya davet etmektedir” değerlendirmesi yapıldı.

DİSK üyelerine polis saldırısı

DİSK ve Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP), 9 Ekim günü mecliste görüşülen Toplu İş İlişkileri Kanun Tasarısı’na karşı eylem yaptı.

Saat 10.30’da Mithatpaşa Caddesi’ndeki Genel-İş önünde bir araya gelen DİSK üyeleri ile destekçi güçler, Kızılay’da SGBP üyeleri ile buluştu. Akay Caddesi üzerine barikat kuran polis kitlenin önünü keserek meclise yürümelerine izin vermedi. Polisin engellemelerine karşı da işçiler oturma eylemine başladı.

Polis işçilere gaz bombası ve tazyikli su ile saldırdı. İşçiler de polis saldırısına taşlarla karşılık verdi. Saldırıda yaralanan çok sayıda işçi hastaneye kaldırıldı.

Saldırının ardından açıklama yapan DİSK Genel Başkanı Erol Ekici polis saldırısına tepki göstererek haklarına sahip çıkacaklarını ve meşru mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti.

DİSK’ten TOBB’a protesto

Toplu İş İlişkileri Kanun Tasarısı’nın hazırlanma sürecinde; “sendika düşmanlığını” yasal düzenleme haline getirmek için çabalayan patron örgütü Türkiye Odalar Borsalar Birliği’ni (TOBB) protesto etmek amacıyla, **DİSK** 8 Eylül Pazartesi günü TOBB İstanbul Hizmet Binası önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Eylemde, DİSK Genel Sekreteri **Adnan Serdaroğlu** tarafından okunan açıklamada, “Türkiye demokrasi tarihinin en karanlık günlerinin kapılarını açacak bir yasa tasarısı”nın TBMM’de geçtiğimiz hafta görüşülmeye başlandığı hatırlatıldı.

Bu tasarıyla, 50 yetkili sendikadan 29’unun yetkisiz bırakılmak istendiğine dikkat çeken Serdaroğlu, bu barajın sendikaların değil, işçilerin, emekçilerin örgütlenme iradelerine karşı konduğunu söyledi.

Üye işyerlerinde sendikal örgütlenmenin yanından geçmediği, sendikal örgütlenmeyle ilgili olmayan Türkiye Odalar Borsalar Birliği’nin de, bu süreçte taraf olma, müdahale etme hakkını kendinde bulmaya başladığına işaret eden Serdaroğlu, “Sendikal hak ve özgürlükleri tanımlarken, sendika düşmanlığı sabit bir yapının bu görüşmelerde ne işi olabilir. 3 işçi ve 1 işveren sendikaları konfederasyonu, yani sendikal örgütlenmenin tarafları arasına bu yapı, hangi anlayış ve amaçla sokulmuş, bu kurumun daha önce oluşmuş olan kısmi mutabakatlara müdahalesine izin verilmiştir.” diye konuştu.

DİSK’e bağlı sendikaların üye ve yöneticilerinin yanısıra eyleme direnişçi Güven Elektrik işçileri de katılım sağladı.

Son abdal, gariplerin Neşet

*“O zaman babamdan öğrendim sazı
Engin gönülle hakka niyazı
O yaşımda yaktı bir ahu gözü
Mecnun gibi çölde kaldın dediler”*

İlk aşkı Meno’dur henüz 3 yaşında aşık olur ve yıllar sonra Meno’nun ölüm haberini aldığı anda ise şu dörtlüğü yazar;

*“Bugün bana bir hal oldu
Yardan gara haber geldi
Bu haber bağrımı deldi
Dediler ki Meno’n öldü”*

Bugün hala dinlenen ve ilk günkü etkisini devam ettiren kaç tane ozan vardır acaba. Ve bunlardan kaçının ölmeden önce de kitlelere yeterince ulaşabildiğinden, onları etkileyebildiğinden bahsedebiliriz? Zengin olmak gibi bir hayali var mıydı, yoksa sadece kendisinin ve ailesinin karnını doyuracak kadar kazanması onun için yeterli miydi? Telif haklarından yararlanması gerektiği, böylece çok zengin olabileceği söylendiğinde bile tevazu göstermesi ne anlama geliyordu? Devlet sanatçısı olmayı reddedip de halkın sanatçısı olmak nasıl bir felsefeyle mümkün olabilirdi?

*“Bin dokuz yüz otuz sekiz cihana
Kırtıllar köyünde geldin dediler
Babama Muharrem, anama Döne dedim
Sen atayı bildin dediler”*

Diyerek özetler kendi hayatını Ertaş, saza başlama sürecini ve ‘aşık’lığını ise;

Garibin hayatına ve bakış açılarına başka bir pencereden bakalım.

Mahlas (İnsanın hiçliğe dönüşmesi ve kendini en aşağıda görmesi)

Zavallı, kimsesiz ve gurbette yaşayan manalarına gelen Garip sıfatı, Anadolu’da geçimlerini müzisyenlikle sağlayan abdalların genel bir ismi olarak da kullanılır. İşte bu gariplerin en çok bilineni ve en sonuncusu Neşet Ertaş’tır desek yanlış olmaz. Kırk beşe yakın albüm, derleme ve kendi eserleri dahil beş yüze yakın eserin yer aldığı yaşamında, tevazusundan ve kendi doğru bildiği gibi yaşamaktan hiçbir zaman taviz vermeyen ozan. İç Anadolu müziğine hayat vermesi ve o ağzı tüm içtenliğiyle sürdürdüğü ve kitlelere benimsettiği için kendisine bozkırın tezenesi denmiştir.

Yapılan bir röportajda “Bir türkünün sonunda kimsenin adı yazmıyorsa ya benimdir ya babamın ama biz bunu önemsemeyiz, içinden gelen söylesin, biz böyle gördük çünkü” der. Türkülerin sonlarında mahlas denilen bir kısım vardır. Son kıta da türküyü yakanın kendi ismi yahut çoğunlukla ona çevresi veya ustası tarafından verilen bir takma isim, mahlas kullanılır. Pir Sultan’ın asıl adı Haydar, Karacoğlu’nın asıl adı Simayıl veya Hasan olarak geçmekte kendi yazdığı türkülerinde. Sümmani’nin Hüseyin, Reyhani’nin Yaşar Yılmaz, Mahzuni Şerif’in Şerif Çırık olduğu bilinir. Daimi, Kazak Abdal, Gevheri, Nesimi gibi Anadolu’ya mal olmuş ozanlarımız vardır. Hiçbiri kendi isimlerini kullanmaz veya bir yerde söylendiğinde hak iddia etmezler. Herkes bilir bu türküler kimlerin ürettiğini, lakin kullanmaktan çekinilmez. Çünkü paylaşım, ozanlık geleneğinin temelinde vardır. Bir türkü, bir şiir bir ozandan çıktığı anda toplumun olmuştur artık. Çünkü bu türküyü yakan kişi, o toplumun bir bireyidir ve üretenin bu eseri bu toplumsal dinamiklerin dışında yazdığından bahsedilemez.

Amanet (Emanet)

“Türkü” halk edebiyatının en önemli türlerinden biridir. Türküler genellikle ezgileriyle birlikte bir bütünlük arzederler. Bununla beraber birçok mecmua, defter ve eski yazmalarda “Türkü” başlığı altında yazılmış şiirlere rastlanır ve bunların ezgi kayıtları bulunmayabilir. Tarihin derinliklerinden günümüze sadece sözleriyle aktarılmış pek çok türkü bulunmaktadır. Türküler genel olarak “Anonim” ürünlerdir. Başlangıçta bir kişi tarafından söylenmiş veya yazıya geçirilmiş olsalar bile zamanla cemiyetin ortak duygu ve düşünceleri aynı potada eriyerek kuşaktan kuşağa, nesilden nesle sözlü olarak aktarılmışlar ve ferdî izler kaybolarak anonim nitelik kazanmışlardır. Bu yönüyle türküler folklorun “Halk Edebiyatı” sahasının “Anonim” ürünler kısmında yer almışlardır. Pek tabii olarak türküler

Hayat felsefesi her zaman insandan yana olan Ertaş, insanlara olan saygısını ve sevgisini, uzun süren gurbet hayatından sonra Türkiye’de verdiği konserde söylediği “Saygısızlık olmasın, ceketimi çıkartabilir miyim” sözüyle; kadınlarla ilgili düşüncelerini “biz erkekler olarak insan oğluyuz, insan bizim analarımızdır. Onların canı yaratan can, bizim canımız yaratılmıştır. Biz erkekler olarak insan oğluyuz ve insana benzeriz. Onların yüzü suyu hürmetine biz de insanız” sözüyle açıklayan, “sana gurban olurum” diyen hayranlarına, “ayağınızın turabı, gönüllerinizin hizmetçisiyim” diye karşılık veren, tek suçun sevenleri ayırmak ve gönül kırmak olduğunu söyleyen, kadere Allah inancını “hepimiz Allah’tan gelen canız, ondan geleni olduğu gibi paylaşmalıyız” diyerek açıklayan, kadere inanmanın acizlik olduğunu anlatan, halkın içinden, halkın sanatçısı, bir garip gönüllü insanını gelin farklı açılardan değerlendirelim.

daha çok “koşma” ya da “mani” biçiminde olmuşlar ve zamanında mutlaka bir ezgi ile söylenmişlerdir. Bu ezgilerin doğuşu türkünün şiirsel yapısındaki doğuşu gibidir. Çoğu zaman aynı anda şiirle birlikte yaratılmazlar. Şiirler, daha önce yaratılmış olan ve İngilizcede “Stock melody” olarak tabir edilen mahalli ezgilere (Kalıp Ezgilere/ezgi kalıplarına) döşenmişlerdir. Bu ezgi kalıpları halka ait olup (yani ferdi izleri kaybolmuş olup) halk müziğinde yaygın olarak kullanılmaktadır.

Âşık Edebiyatı’na mahsus (içinde mahlası geçen) şiirler folklor yönünden bakıldığında ferdi özellik taşıdıkları ve yaratıcıları belli oldukları için Anonim değildirler. Bu şiirlerin sözlerindeki ferdi aidiyet bakımdan folklorun içinde yer almazlar. Bundan dolayıdır ki Türkü olarak isimlendirilmezler, buna karşılık “Deyiş, Nefes, Semah, Taşlama, Methiye, Nevruziye vb.” ya da son zamanlarda bazı yeni üretilen örneklerde olduğu gibi “türkü formunda beste, beste-türkü” vb. isimler altında zikredilirler. Ne var ki âşık şiirlerin ezgileri çoğunlukla anonim halk müziği karakterindedir.

Bu değerlendirmeler dahilinde Neşet Ertaş’ın türküleri halk biliminin ölçülerine göre anonimlik niteliğini çoktan kazanmıştır. Yapılan bu genel halk bilimi, folklor, türkü, anonimlik ve ferdilik tanımlamalarına rağmen, Neşet Ertaş’ın bir türkünün sahibinin olmayacağı, onun kültürel bir miras olduğu ve kimsenin tekelinde anılamayacağını ve bir metaya dönüştürülemeyeceğini anlattığı bir diyalogu paylaşırsak sanırım babasından edindiği felsefeyi daha somut bir biçimde gözler önüne sermiş oluruz. Birgün Muharrem Ertaş, Karac’oglan’ın “Bir ayrılık, bir yoksuzluk, bir ölüm” türküsünü söylerken, Oğul (Neşet Ertaş) “Baba neden sen kendin türkü yazmıyon” diye sorduğunda, Baba (Muharrem Ertaş) “*Ozanlar birbirinin devamıdır oğul. Benim demek istediğimi benden önce bir başka ozan görüp söylediye, bu bana mirastır, amanettir, onu saygıyla anarak türküsünü havalandırırım (okurum).*”

İşte bu düsturla türkülere bakan, babasının ve kendisinin üretimlerine her zaman büyük bir alçak gönüllülükle yaklaşan ozan, yine bir röportajda kendisine sorulan telif hakkındaki bir soru üzerine şunları söyler: “*Yürü güzel yürü yolunda kalma adlı bir parça vardır babamın. TRT’ciler gelip o türküyü Kırşehirli Şemsi Yastıman üzerine yazmışlar kaynak kişi olarak.*” der ve “*bunlar yöneticilerin eksiklikleri, onların ne duyduysa onu kaydetme adam sendeciliği*” deyip geçer, üzerinde bile durmaz. Bakış açısı her zaman paylaşımdan ve üretimden yana olan büyük üstad, sözlerinde sanatın metalaşmasına ve özellikle türkülerde özel mülkiyete karşı çıkışını belki bu jargonda dile getirmez fakat bu manaları çıkarmak da çok zorlama ve alakasız olmaz sanırız.

Ertaş, sanat ve toplum...

Yurttan sesler korosunda ilk kez türkü söyleyeceği zaman yaşadığı bir anısını anlatır bir röportajında: “*Giriftar eyledim ben bir isale, çektiğim ah ile zardır yare, diye bir türkü okuyordum, tam orada Muzaffer Sarısözen türküyü kesip, halk bunu ishal gibi anlar sen bu kubleyi değil diğerini oku dedi*” der Ertaş. Muzaffer Sarısözen’in bahsettiği halktan olmak, halkın anlayacağı dilden söylemek aslında kendiliğinden var olan bir olgudur Neşet Ertaş’ta, Çünkü Ertaş’ın seslendirdiği eserler kendisinin aynı zamanda halkın kendi ürünüdür zaten. Ve her zamanki tevazusunu, Sarısözen’in bu kalıpcı ve halktan uzak, elitist tavrına rağmen bozmaz ve ikinci kıt’adan okumaya devam eder.

“*Halktan olan, basitlik ve sadelik içinde olandır ve sanatsallık yahut estetik kavramı da bu noktada*

tartışılmalıdır” diyen Yılmaz Güney’in de kendi roman, öykü ve filmlerinde olan gerçeği olduğu gibi katıksız anlatmak, halka ulaşmada ön koşuldur. Halk anlamaz deyip içi boşaltılmış sanat ürüncükleri bu bağlamda hem estetik kaygılardan yoksundur hem de gerçeklikten uzak olduğu için halkın değer yargılarına hitap edemez ve bir süre sonra unutulur gider. Sanattaki bu gerçeklik, halktanlık aynı zamanda politik olmayı da beraberinde getirir, Yılmaz Güney’in Umut’unda olan, Picasso’nun Guernica’sında olan gerçeğin yani toplumsal olan sanatın aynı zamanda politik olması Neşet Ertaş’ın Dertli Yoldaş türküsü gibi birçok türküsünde de rastlamaktayız. (“Mahpushanelere güneş doğmuyor”, hapishanelerde yaşanan sıkıntıları anlatır. “Anam ağlar başucumda oturur” türküsünü ise, köyleri gezip düğünlerde türkü söylediği bir dönemde, bir evde bakacak kimseleri olmayan, hasta oğlunun başucunda çaresizce oturup ağlayan bir anaya ithafen yazmıştır) Toplumdaki ezen ezilen çelişkisini tüm gerçekliğiyle aynen kendi yaşadığı gibi anlatmıştır Ertaş. Bunu yaparken toplumsal mesaj verme kaygısı da gütmemiştir üstelik. Kendi deyimiyle “böyle olsun diye değil öyle olduğu için” yazmıştır. Bu anlamda Neşet Ertaş’ın politik bakış açısı olmadığını düşünenlerin bu konuyu bir de bu bağlamda düşünmelerini naçizane tavsiye ederiz.

Son Abdal’a selam

Ertaş, bal arısı gibi bin bir çiçekten nice emekle

eşsiz lezzette ballar yapıp gönüllerimize sundu. Korun içine çekilen ateş misali, emeğini ozan bilgeliğinin ardına gizleyerek engince fark edilmeyi bekledi. Varılacak menzili insan olarak gördüğü nice zorluklarla dolu bu çileli yolda, ışığını bereketli Anadolu toprağının aydın kültüründen alarak yürüdü, yürüdü. Bir garip bülbül olarak sürdürdüğü ömrü boyunca hep hayatı havalandırdı; yaşadığını söyledi, söylediğini yaşadı.

Belli ki gerçekler meydanında tarttığı kendi değerini iyi bilir ama “ayaklar turabı, gönüller hizmetçisiyim” diyebilecek kadar da engin gönüllüdür. Bu; gezgin, münzevi (inzivaya çekilmiş) yaşayan, kulak verip dört köşeyi dinleyen, maddiyata değer vermeyen- mülkiyeti reddeden, perişana, düşküne el uzatan, yoksul hamisi, cahil eğiten, şiirle-türküyle nefes alıp veren Kalenderi- Bektaşî Dervîşi anlamak için halkı bilmek ve gönül gözü ile görebilmek gerekir. Çünkü o tıpkı Anadolu insanı gibi bütün süsü edep olan, sadeliğin içindeki gizli cevherdir. 74 yaşında yaşama veda eden ulu çınara, ustalar ustasına,Yaşar Kemal’in deyimiyle Bozkırın tezenesine ve **Son Abdal’a** selam olsun.

A. Ardil

Kaynakça :

*Doç. Dr. Hüseyin YALTIRIK, *Halk Bilimi Açısından “Anonim” VE “Ferdî” Türkülerin Yaratılış Bağlamında Mukayesesi*

*Erol PARLAK, *Anadolu Türkmen Müzik Sanatında bir Abdal Deha: NEŞET ERTAŞ*

*Bayram Bilge TOKEL, *Bir Neşet Ertaş kitabı*

*Haşim AKMAN, *Gönül dağında bir garip “Neşet Ertaş kitabı*

Köln’den asimilasyon mesajı

7 Ekim günü onbinlerce Alevi baskı, asimilasyon ve saldırılara karşı Ankara’da buluşurken Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez, asimilasyoncu devlet çizgisine paralel yeni açıklamalarda bulundu.

Görmez, Almanya’daki temasları çerçevesinde Avrupa Türk İslam Birliği, Köln ve Çevresi Hacı Bektaş-ı Veli Alevi Cemevi ve İslam Kültür Merkezleri Birliği’ni ziyaret etti. Görmez ziyarette, “Alevilik İslam’ın yoludur. Buna hiçbir can hayır diyemez” diye konuştu.

Görmez bir kimsenin “Alevilik İslam dışı” demesi halinde karşısında kendilerini bulacağını vurgulayarak, asimilasyon politikalarının bir parçası olarak cemevlerini yok saydı.

Görmez şöyle konuştu: “Bazı ithamlar karşısında Alevi kardeşlerimiz üzülmüyordu. Anadolu’nun asli sahibi Alevi vatandaşlarımızdır. Hiç kimsenin onları azınlık statüsünde göstermeye hakkı yoktur. Haddi de değildir. Cemevi ısrarla sürekli tartıştığımız husus. Cemevi ve cami üzerinden bizim ayrılmamamız lazım.”

Konuşmasında Madımak Oteli yangınına da değinen Görmez, “Akli başında, kalbinde vicdan taşıyan hiçbir varlık, bu hadiselerde yanlışlık olmadı diyemez” sözleriyle günah çıkarmaya kalktı.

8 Ekim 1980 tarihinde faşist cunta tarafından idam edilerek katledildi!

Necdet Adalı'yı saygıyla anıyoruz: Davan davamızdır!

Ateşin keşfinden güneşin zaptına uzanan insanlığın kurtuluşu davasında nice bedeller ödendi, ödeniyor. Merdivenlerimizin çengelini yıldızlara asmaya, ölülerimizin başlarına basarak yükselmeye devam ediyoruz güneşe doğru. Dün olduğu gibi bugün de ölenler dövüşerek ölüyorlar ve ölülerimizi güneşe gömüyoruz yine. Ve biliyoruz ki, her zamanki gibi vaktimiz yok onların matemini tutmaya. Biliyoruz ki, dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını. Çünkü bu akın güneşe...

Tarih sınıf savaşımı tarihi. Bu savaşta en büyük onuru en önde savaşanlar taşıyor. İşçi sınıfının ve emekçilerin gündüzlerinde sömürülmediği, gecelerinde aç yatmadığı bir dünyaya olan özlem ve inanç ile sürdürülüyor devrimci mücadele. Ve en gençlerimiz düşüyor birer birer...

Takvim yapraklarının 12 Eylül 1980 sonrasını gösterdiği günlerdi. Faşist cellatların kana susadığı günler... Sermaye devleti işçi ve emekçilerin öfkesini zapt edemediğinden bir kez daha “postallar” geliyordu yönetime. Kapitalist sömürünün önünde hiçbir engel olsun istemiyordu sömürücü asalaklar. Bunun için bir kez daha süngü ile önlemeye çalışacaklardı gelişen devrimci mücadeleyi. Günler daha ağır olacaktı artık. Günler yine ölüm haberleriyle gelecekti. Çarpışarak ölecekti bizinkiler. Günler işkence tezgahlarında ser verip sır vermeyenlere tanıklık edecekti. 180 günü bulan işkenceli sorgulardan başı dimdik çıkanların cellatları suskunluklarıyla çıldırtacağı günlerdi.

Dar ağaçları kurulurdu böylesi günlerde. Ve kır çiçeklerimiz birer kızıl karanfil olurdu yüreğimizde. Direnerek yaşamanın ve ölmenin haklı gururunu taşırlardı karanfillerimiz son gülüşlerinde. Ve biz geride kalanlara yaşamaya devam etmenin korkunç ağırlığı ile birlikte bir hüznün çökerdi. İdam edilen yoldaşlarımızın boyunlarındaki ilmek bizim de boğazımızda bir şeylerin düğümlenmesine yol açar, konuşamaz olurduk. Kısa süren bu hüznün dolu anların ardından hüznün öfkeye dönüşürdü. Katledilen her bir yoldaşın ardından hesap defterinin kabardığını görerek daha bir kinlenirdik sınıf düşmanımıza.

Faşist cunta sermaye için dikensiz bir gül bahçesi yaratmak içindi. Bunun için öncüllerden başlayıp mesaj verilecekti herkese. “Ne zamandan beri adam asılmıyor bu memlekette” dedi faşist cuntanın generali Kenan Evren. Hak, hukuk vs. bakılmaksızın, burjuva adaletinin gereklerine bile aldırış etmeksizin kan istiyordu faşistler. Kana susamışlardı bir kez. Faşist darbenin yolunu gerçekleştirdikleri provokasyonlarla düzleyen sermaye düzeni şimdi de dar ağaçlarında, işkence tezgahlarında, sokak ortalarında ve evlere dönük kuşatmalarda kan döküyordu.

Günler zorlu idi. Böylesi günlerde daha bir belirginleşirdi net olmayan ve görünmeyenler. Direnişle teslimiyetin, sadakat ile ihanetin, cesurlukla korkaklığın gözlerimizin önünde açık seçik durduğu günlerdi. O günlerde davaya ihanet etmeyi aklının ucundan bile geçirmeyenler faşizme karşı direnişin manifestosunu yazarlarken, ihanetin dipsiz kuyusuna yuvarlananlar işkencelerin çok ağır olduğu vb. gerekçelerle teslimiyetin teorisini yapıyorlardı.

Böylesi günlerde biraz daha öğrenirdik dostu-düşmanı birbirinden ayırmayı.

Adalının silahı düşmeyecek ellerden

Saçları buğday sarısı, gözleri deniz mavisiydi. 1958 yılında Ankara'nın varoş semti Altındağ'da doğdu. Semt okulu Yıldırım Beyazıt Lisesi'nde okudu. Uzun boylu, sportif bir gençti. Enerjik olduğu kadar kitap okumayı seven dingin bir yapısı vardı. 17 yaşında özgürlük sevdasına tutuldu. Genç yaşta devrim ve özgürlük aşkı ile atılmıştı kavgaya. Ve ölümsüzleştiği ana kadar yandı yüreğindeki ateş. Bu ateş yürekli genç militan, idam edilmesinin ardından ardıllarına devretti o güçlü yüreğini. Bugün Adalı'nın inancı ve direnci ile dövüşenler taşıyor onun silahını. Türküsü yine onun mirasını yaşatanların kavgasında söylenmeye devam ediyor. Adalı'nın silahı düşmüyor ellerden.

Ankara Ulucanlar Merkez Cezaevi'nin avlusunda, Denizler'in acısı ile yaprakları daha da kararan karakavak, sekiz yıl aradan sonra yeniden tanık olacaktı özgürlük ateşinin alevlerine. Bu avlu Deniz, Yusuf ve Hüseyin için kurulan darağacının avlusuydu. Faşizm kaldığı yerden devam ediyordu. Denizler'e eklenen zincirin ilk halkası idi Necdet.

Kelepçeleri çözüldü. “Çabuk ol!” uyarıları arasında yazdı son sözlerini:

“Sevgili anneciğim ve babacığım,
Sizleri ve ezilen halklar adına mücadeleyi, erken bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama; bundan ve içinde bulunduğum durumdan dolayı hiçbir zaman pişmanlık duymadan ve şu kısa yaşamım içerisinde hiçbir şahsi çıkar gözetmeden ezilen halklar adına verilen mücadelede yerimi almaya çalıştım ve bundan dolayı gurur duyuyorum.

Hâkim sınıfların göstermek istediği gibi bizler hiçbir zaman savunmasız insanlara karşı katliam girişiminde bulunmadık. Fakat onların bizi böyle göstermeleri ve faşistlerle bizi aynı kefeye koyarak

cezalandırmaları, bizim nezdimizde ezilen halkların mücadelesine yapılan bir saldırdır.

Anneciğim ve babacığım; sizlere kısaca bahsettiğim gibi hiçbir pişmanlık duymuyorum. Sizlerin de ezilen halklar uğruna verilen mücadelede katledilişimden dolayı üzülmemenizi ve bundan gurur duymanızı bekliyorum.

Ağabeylerime ve ablalarıma da yazmak isterdim; fakat buna olanak yok. Kendilerine çok selamlar. Burada satırlarıma son verirken, hürmetle ellerinizden öperim. Arkadaşlara selam. Hoşçakalın.”

Birdenbire acıdı boynum
gelecekler var birbiri ardınca genç
yakışıklı

ne olur işçi kadını
az yumuşak dik
şu kefenin yakasını

İdam gömleği boynunu sıkıydı. Gülümseyerek “dar olmuş” dedi hâkime. Necdet'in soğukkanlılığı karşısında şaşkına dönmüştü hâkim.

Darağacının altına çelik bir büro masası konmuş, üzerinde de bir sandalye bulunuyordu. Koşar adım çıktı ölüm sehпасına, söyleyecek sözü olan bir şair gibiydi. Boynunda ölümün yağlı ilmeği değil, sanki özgürlük madalyası vardı. Cellat ipi boynuna geçirdi. O vaziyette, slogan attı. Sesi Denizler'in sesine karıştı: “Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği!”

“Kahrolsun faşizm!”

Ayakları ile devirdi altındaki sandalyeyi. Boyu uzundu. Ayağı sandalyeden sonra masaya değer gibi oldu. “Daha çok acı çekmesin diye” masayı çektiler. 15 dakika beklendi. Doktor saate baktı ve “Tamam” dedi. 8 Ekim 1980, saat 03.40 “tamam”dı...

12 Mart faşizminin başlattığı idamlar, 12 Eylül faşizminin idam halkalarına bağlanmıştı. Artık yüreklerde dört idam acısı vardı: Deniz, Yusuf, Hüseyin ve Adalı...

Kefeni üzerindeydi. Öylece kondu tabuta. Ailesine haber vermediler. “Gelin oğlunuzu alın” demediler.

Tutsaklığı devam ediyordu Necdet'in. Kimse görmeden, duymadan gömerek, onun cansız bedeni ile birlikte özgürlük ateşini de toprakla örtbileceklerini sandılar. Sabaha karşı askeri araç içinde götürüp Karşıyaka Mezarlığı'na gömdüler.

*Sakladılar can parçasını anasından
göstermediler yüzünü
korktular
korktular ana yüreğinin isyanından.*

Faşizm ilk kurban olarak Necdet Adalı'yı seçmişti. Kurtuluş'un genç militanlarından biriydi Adalı. 1977 yılında Ankara'da Yıldırım Beyazıt Lisesi'nde öğrenciyken Ankara İsmetpaşa'da bir kahvehanenin taranması olayıyla ilgili olarak tutuklandı ve yargılanıp düzmece bir iddianame ile dar ağacına gönderilmişti.

“Neyleyim?

Neş'e kavganın musikisidir.

Kavgada kuvvetini kaybetmiş gibidir biraz

neş'enin çelik ahengini duymayan

adam;

neş'e... iyi şeydir vesselam,

-baş döndürmezse eğer-”

Düşman tarafından devrimci harekete dönük indirilen her bir darbeye amaçlanan tamamen teslim almak ve göz bebeğimiz gibi korumamız gereken örgütlülüğümüzü yok etmektir. 12 Eylül darbesi ile hedeflenen birkaç günlük ya da bir süre geçerli olacak bir sıkıyönetim değildi. Stratejik bir saldırıydı söz konusu olan. Devrimci hareketi ezmek ve işçi sınıfı ve emekçi kitleleri öncüsüz bırakmaktı amaçlanan.

Bugün geçmişte yaratılan ne kadar devrimci değer varsa komünistler tarafından yaşatılmakta ve geleceğe taşınmaktadır.

Geçmişte yaratılan devrimci değerleri bir kenara bırakanlar nasıl o mirası taşıdıklarını iddia edebilirler ki? İddialarını illegal/ihtilalci bir örgütte somutlayamayanlar, devrim iddiasını ve devrimci iktidar perspektifini çoktan bir kenara bırakmış olanların iddiaları ne kadar inandırıcı ve güven verici olabilir ki?

Kendi durdukları parlamentarist zemini bile utanmadan ‘71 devrimci önderleri ile meşrulaştırmaya çalışan, devrimci kuşakların yolunun meclise çıktığı safsatası ile kitleleri aldatanlar devrimci örgütü ve değerlerini çoktan bir kenara bırakmışlardır.

Bugün Necdet Adalı ve tüm devrimci değerlerin temsilcisi olan komünistler, yürüttüğü savaşa, ihtilalci bir ruhla işçi sınıfını devrime ve sosyalizme kazanmak için mücadele etmektedir. Adalı'nın silahı komünist militanların elindedir. Adalı'nın türküsü de yine bizlerin dilinde kavgaya marşı olarak söylenmeye devam ediyor.

Necdet Adalı kavgamızda yaşıyor!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Civan Yiğit

7 TİP'li katledildikleri yerde anıldı

Bahçelievler Katliamı'nın 34. yıldönümünde 7 TİP'li katledildikleri evin önünde anıldı. Anmada düzen yargısının katilleri tahliye etmesi protesto edildi.

“Faşist katillere ileri demokrasi affı, hesabını soracağız” pankartının açıldığı eylemde 7 TİP'li gencin fotoğrafları da taşındı. Adnan Ötügen Parkı'nda toplanan kitle buradan sloganlarla öldürülen gençlerin oturduğu evin bulunduğu eski 15. Cadde'ye yürüdü.

Yürüyüşün ardından evin önünde basın açıklaması okundu. 3. Yargı Paketi'yle Bahçelievler Katliamı'nın katilleri Bünyamin Adalı ile Ünal Osmanoğlu'nun tahliye edildiğine dikkat çekilerek 34 yıl önce öldürülen 7 TİP'li gencin katillerinden hesap sorulacağı belirtildi.

Bahçelievler Katliamı'nı yapanların teşhir edildiği açıklamada şunlar ifade edildi: “*Serdar'a, Hürcan'a, Efraim'e, Latif'e, Nuri'ye, Faruk'a ve Salih'e söz veriyoruz. Bu söz aydınlık, eşit ve özgür bir Türkiye'dir. Yoldaşlarımızın hesabını soracağız. 7 yoldaşımızın acımasızca katledilmesi kamuoyu vicdanını ciddi bir şekilde yaralayan bir olaydır. Katliamın ardından suçluların bulunması ve adalet tarafından cezalandırılması da vicdan sahibi kamuoyunun temel talebidir. Katillerin serbest bırakılması vicdanları yaralamıştır. Fidan gibi 7 genç gitmiş. Bunları affediyorlar. Biz katilleri affetmedik ve affetmiyoruz. Katillerin salınmasıyla Bahçelievler katliamının kurbanları bir kez daha katledildi.*”

Cumartesi Anneleri “savaşa hayır” dedi

Cumartesi Anneleri'nin 393. eylemi Suriye'ye yönelik savaş çığırtkanlığına tepkiye dönüştü.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemde “Failler belli, kayıplar nerede?” pankartı açıldı. Oturma eyleminde ilk olarak Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun söz aldı. 12 Eylül'de ve '90'larda yaşanan kaybetmelerin, faili meçhullerin bugün yine savaşa hazırlandığını belirtti. Tosun konuşmasını bu saldırganlığa karşı “Artık yeter. Bu savaşa hayır deyin” diyerek sürdürdü. Sadece kendi acıları ve hakları için sokaklarda olmadıklarını Türk, Kürt, Ermeni herkes için mücadele ettiklerini belirtti. Tosun konuşmasını “Kayıpların bulunması faillerin yargılanması” çağrısıyla bitirdi.

Tosun'un ardından Kenan Bilgin'in abisi İrfan Bilgin söz aldı. Bilgin, devlet ve AKP'nin elit bir kesim olarak %10'u temsil ettiğini ifade ederek kendisinin %90'a sesleneceğini söyledi. “Türkiye halkı topyekün ses çıkarmalı” diyen Bilgin, yönetimi belli bir kesimin elinde tutanlara karşı örgütlenme ve mücadele etmeye vurgu yaptı. Bilgin “bundan sonra işçilere, emekçilere, halka, gençliğe sesleneceğim” diyerek bu devletten bekleyecek bir şey olmadığını ifade etti.

Kayıp yakınlarından son konuşmayı Nurettin Yedigöl'ün kardeşi Muzaffer Yedigöl yaptı. Yedigöl meclisten geçirilen savaş tezkeresine dikkat çekerek emperyalist savaşa hayır denmesi gerektiğini ifade etti. 30 yıldır zaten bu topraklarda savaşın sürdüğünü aktaran Yedigöl, acılara yenilerinin ekleneceğini söyledi. “Bu savaşlarda biz bedel ödüyoruz” diyen Yedigöl emekçilere “bu savaş bizim savaşımız değil diyelim” diyerek sözlerini bitirdi.

Kayıp yakınlarının konuşmasının ardından 6 Ekim 1992 günü kaybedilen Ayhan Efeoğlu'nun süreci anlatılmak üzere basın açıklamasının okunmasına geçildi. Basın açıklamasını Zeynep Tanbay okudu. Açıklamaya Ayhan Efeoğlu'nun Yıldız Teknik Üniversitesi önünden polisler tarafından kaçırılması anlatılarak başlandı. Ayhan Efeoğlu'ndan 15 ay sonra abisi Ali Efeoğlu'nun da gözaltına alınarak kaybedildiği ifade edilirken ailesinin ve avukatların tüm arama girişimlerinin devletten karşılıksız kaldığı aktarıldı. Hukuki süreçte dosyanın savcılar arasında gidip gelirken Ayhan Çarkın ve İçişleri Bakanlığı'nın itiraflarıyla kardeşlerin işkenceyle katledildiği ifade edildi. “Gerçek bu kadar açık olmasına rağmen 20 yıldır Osman ve Feriha Efeoğlu'nun ‘oğullarımızı istiyoruz!’ diyen sesleri hukuksuzluğun girdabında boğulmak isteniyor” dendi.

28 Şubat'ın mağduru sıfatıyla ifadesi alınmak için çağrılan Tansu Çiller'in gözaltında kaybetmeyi devlet politikası olarak uyguladığı ifade edildi. Savcılara sorulan sorularla devam eden açıklama şu ifadelerle bitirildi: “*Hukuku ne zaman işleteceksiniz? Bizi yıldıramayacaksınız. Feriha ve Osman Efeoğlu'nun ‘Oğullarımızı istiyoruz’ talebi talebimizdir. Hukuksuzluğa boyun eğmeyeceğiz; Ayhan ve Ali Efeoğlu kardeşleri aramaktan asla vazgeçmeyeceğiz.*”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Antep direnişinin anlamı üzerine...

Gaziantep Başpınar Organize Sanayi Bölgesi 100 bin işçinin çalıştığı bir alandır. Bu sayının 60 binini tekstil işçileri oluşturuyor. OSB bünyesindeki 5 bin tekstil işçisinin ortaya koyduğu direniş, bölgedeki ağır çalışma ve sömürü koşullarının vardığı boyutu gösteriyor. Haftanın 7 günü, günde 12 saat çalışan tekstil işçileri düşük ücrete maruz bırakılmaktadır. Sigorta primleri düşük ücret üzerinden yatmakta, cenaze, hastalık gibi durumlarda dahi işçilere izin verilmemektedir.

Artı-değer sömürüsü öyle derin boyutlardadır ki; işçiler derin bir yoksulluğa itilirken, sermaye hızla palazlanmıştır. İşçiler, bu derin uçurumu; “Küçük atölyesi olan patronlar, iki yılda 4-5 fabrikanın sahibi oldular” şeklinde ifade etmektedirler. Tekstil işçileri ayrıca hem meslek hastalıklarına maruz kalmakta, hem de patronların ağır hakaret ve küfürlerine...

5 bin kişilik kitlesel öfke patlaması işte bu kural dışı çalışma koşullarının ürünüdür. İşçi sınıfı saflarındaki bu hoşnutsuzluğun ve eylemselliğin kökeni biraz gerilere dayanıyor. Geçmiş yıllarda Antep işçileri benzer eylemlere imza atmıştır. O eylemler bugünkü kitlesel eylemin habercisiydi. Bugünkü kitlesel eylem ise gelecekteki kitlesel hak arama eylemlerinin habercisidir. Bölge işçi hareketi açısından hatırı sayılır bir hareketliliğe sahip. ‘96 yılı Ünalı Halı dokuma işçilerinin direnişi, ‘97 yılında Ambar işçilerinin direnişi, ‘98’de Sanko Tekstil işçilerin militan mücadelesi ve yaklaşık 2,5 yıl önce gerçekleşen Çemen Tekstil direnişi bugünkü eylemin öncülüydü.

Direniş bayrağı tekstil işçilerinde

Başpınar Organize Sanayi Bölgesi’ndeki direnişin fitilini Şireci Tekstil işçileri ateşledi. Daha

önce iki kez kısa süreli eylemler gerçekleştiren Şireci Tekstil işçileri için bu bir patlama noktasıydı. Ücretlerine yapılan 12 TL’lik mikro zam üzerine, işçiler fabrika bahçesinde toplandı. Patronların ağır hakaret ve küfürleri nedeniyle direniş başladı. Direniş 3 gün boyunca fabrika önünde beklenerek geçti. Örgütsüzlük, dağınıklık ve programsızlık nedeniyle direniş sona erdi ve işçiler iş başı yaptı.

Şireci Tekstil işçilerinin işe yeniden başladığı 7 Ağustos günü, aynı sermaye grubuna ait Gürteks ve Gür İplik işçileri direnişe geçti. Aynı günün akşamı Canan Tekstil işçileri direnişe başladı. Bu etkiyle Şireci Tekstil işçileri tekrar direniş alanındaki yerini aldı. 8 Ağustos günü de Motif İplik ve Zeki Mensucat işçileri genişleyen saflara katıldı. Böylesine kitlesel bir direniş etki alanını genişletti. Meltem Tekstil, Selçuk İplik, Gama Tekstil, Boyar Kimya işçileri kısa süreli iş bırakma eylemleri gerçekleştirdiler

Sendika, her şeye rağmen sınıfın öz örgütüdür

Başpınar işçisi örgütlü oldukları sendikaları dışlayarak direnişe başladı. Bunun nedeni sarı sendikaların bitmek bilmeyen ihanetleridir. Yakın tarihte Çemen Tekstil işçilerini ortada bırakan sendikal bürokrasi, işçinin gözünde tüm inanırlılığını yitirmiştir. Oysa ki bu direniş sendika ağalarından hesap sorma ve onların tahtını sallama olanağı yakalayabilirdi. İşçi sınıfının “öz örgütü” olması gereken sendikalar, sendikal bürokrasi üzerinden sermayenin “öz örgütü” gibi davranmaktadır. Direnişe geçen Gürteks ve Gür İplik fabrikalarında çalışan 2 bin işçi Öz İplik-İş Sendikası’nda örgütlüdür. Sanko Tekstil’de ise TEKSİF sendikası örgütlü, ama bu sendikaların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

esamesi direniş alanında okunmuyor. Direniş sendikal bürokrasiyle hesaplaşma anlamında da güçlü potansiyeller barındırmaktadır.

‘98 yılında Sanko Tekstil işçisinin sendikal bürokrasiyle hesaplaşma anlamında örnek alınması gereken pratikleri var. TEKSİF bürokratları ile Sanko sermayesi arasında gizli olarak imzalanan sözleşmeyi haber alan işçiler, iş bırakarak sendika binasına yürümüşü. Sendika binasını basan yüzlerce işçi sözleşmeyi yırtarak geçersiz kıldılar. Bunun üzerine Sanko sermayesi yüzde yüzün üzerinde zam içeren yeni bir sözleşme imzalamak zorunda kalmıştır. Dolayısıyla öncü işçileri sendika yönetimlerine taşıma potansiyellerini fazlasıyla taşıyan bir pratik sergilenebiliyor.

İlle de komite

Direnişin yayılma potansiyeli ve biriktirdiği güç açısından korkuya kapılan sermayedarlar yaklaşık 2 hafta süren direnişi küçük tavizler vererek bitirmiştir. Başpınar işçisi kalıcı kazanımlar elde edemeden direniş sonlanmıştır. Direnişin bitiminde Şireci, Gürteks ve Gür İplik fabrikalarında “Eyleme katıldığımıza pişmanım” şeklinde kâğıt imzalatıldı. Ancak bu kâğıdı imzalayan da, imzalamayan da işten atılıyor. İşten atılmalar karşısında herhangi bir tepki de geliştirilemiyor. Direniş ani bir patlama şeklinde gelişmiş ve örgütlü bir forma kavuşmadan da bitmiştir. Bunun en büyük nedeni deneyimsizlik ve sınıf bilincinin geri olmasıdır. Deneyimsizlik, direnişin dağınık ve şekilsiz bir biçimde sürmesine ve sonlanmasına yol açmıştır. Direnişin öncüsünün olmaması, ön hazırlık ve ön örgütlenme sürecinin eksikliği, talepleri net, biçimi belli bir eylem programının ortaya çıkmasını engellemiştir. Direniş öncesi ve sonrası, üstten alta doğru tüm işçileri kapsayan bir komiteleşmenin gerçekleştirilememesi de önemli bir eksiklikler. Ancak her şeye rağmen sınıf deneyim biriktirmektedir. Bu deneyimlere yaslanarak işi sınıfı er ya da geç birleşik – militan bir sınıf hareketi yaratacağıdır.

Güneydeki hareketliliğin anlamı ve önemi

Antep işçisinin direnişinin ardından, işten atmalara karşı İSDEMİR işçisinin uyarı eylemi geldi. Anlaşılan o ki bölgeyi hareketli günler beklemektedir. Fakat direnişler öncüsüzlükten, sendikal bürokrasi girdabında boğulmasından ve kendi dar sınırları içerisinde akacak devrimci bir mecra bulamamasından kaynaklı tükenmektedir. Bu kendiliğinden patlak veren direnişler; aynı zamanda sınıfın öncülerine, sınıftan bir çağrı niteliğindedir. Sınıfla organik birliğin zeminleri gittikçe güçlenmektedir. Bu zeminlere yaslanmak, bağımsız devrimci bir sınıf çizgisi geliştirmek temeli görevler arasındadır.

***Zeynel Nihadioğlu/ F Tipi Cezaevi
A-6/17 Edirne***

Mücadele Postası

“Bu dünyanın hesabı ahirete kalmamalı!”

Bugünlerde yolu Çiğli Organize’den geçenlerin, işçilerin, iş arayanların, hatta patronların bile dikkatini çekmiştir, Senkromeç fabrikasının önündeki direniş. Bir yazı asılı fabrikanın önündeki direklerin arasında. Yazı şöyle diyor: “Senkromeç’te işçi kıyımına son!”

Kapıda direnen arkadaşın ismi Muharrem Ulaş Subaşı. Artık Ulaş’a o kadar aşına olduk ki, iş çıkışında servisimiz ne zaman Senkromeç fabrikasının önünden geçse, tüm servisteki arkadaşlar Ulaş’a doğru bakıyoruz. Direniş

yerindeki fabrikanın yanından geçtikten sonra tüm diğer fabrikaların servis araçları gibi bizim de gündemimiz direniş oluyor. Garip olan benden başka Ulaş’ı tanıyan olmamasına rağmen, nedense herkes bir yerlerden Ulaş’ı tanıyor olduğunu düşünüyor. Kimi bilmem ne fabrikasında birlikteydik diyor, kimi iyi çocuktur falan diyor. Hatta Senkromeç’te daha önce çalışıp sonra işten ayrılmış bir arkadaş Ulaş’la yıllardır çalıştığını bile söylüyor. Oysa Ulaş’ın orada bir yıl gibi bir süredir çalıştığını biliyorum.

Sınıf refleksi bu olsa gerek. Bir şekilde haksızlık var ve bu direnişe bir yerlerden dahil olmak, hatta pek itiraf etmeseler de sahiplenmek istiyorlar. Serviste hep Ulaş övülüyor elbette, kimileri de kapı önünde direnmeyi anlamsız buluyor ama anlamsız bulma sebepleri farklı! “Böyle şerefsiz patronun fabrikası için değmez” diyorlar. Tabii buna biraz daha olgun işçilerden cevap gecikmiyor: “Adam ya evliyse çocuğu varsa, şimdi işsiz ev kirası nasıl ödenecek” derken bayağı bir tartışma oluyor. Sonuçta Senkromeç patronuna düzülen bir toplu kalayla tartışma ittifak halinde çözülüyor.

Bizim servislerimizde Ulaş günde iki kez gündem. Bazen fabrikanın önünde göremiyoruz, arkadaşlar göremediklerinde direniş bitmiş diye yorum yapıyorlar. Ama öbür gün görünce yine gelmiş diye hemen lafa giriyorlar.

Kapıda direnen arkadaşımız Ulaş ne ilk ne de son. Biz işçiler sunu biliyoruz ki bu gibi bir durum bizim de başımıza gelebilir. Hatta bazılarımızın başına geldi de. İdareden biri seni içeri çağırır, iki üç kelam edip performans derler, bazen kriz derler. Al şu senin alacağın, al şu işsizlik maaşı için başvuracağın kâğıt, bir de bakmışsın işsizsin! Bu durumda bazımız dişini sıkarak sıkıntısını içine atar, kimisi kadere vurup “burada yiyeceğim ekmek yokmuş” der. Ama sonucunda patron kazanır, onlar için alışılmış birşeydir işçi kıyımı. Rahatları hiç bozulmaz, hatta bazı patronlar işçi kıyımından haberdar bile olmaz. Çünkü patrona gelene kadar şefler, müdürler, CEO’lar vardır. Patron iş yerinde padişah gibidir.

İşte Ulaş gibi işçiler bu düzene çomak sokanlardan. “İşçi kıyımı kaderimiz değil” demekle Senkromeç patronunun gecelerini huzursuz ediyorsa ve o fabrikaya hiç gelmeyen patronların canını sıkıyorsa bilmek gerekir ki bu yapılan kendisi için değildir. Bu direnişlerin çoğu bir müddet sonra bitiyor ama biz işçilere az da olsa bir hak kazanımı olarak dönüyorsa, bu da Ulaş gibi arkadaşlarımızın mücadeleleri sayesinde.

Yazıyı, yıllar önce seyrettiğim Tatar Ramazan adlı filmde hafızalarda kalan bir sözle bitirmek istiyorum, tabii Ulaş’ı yalnız bırakmama temennisiyle...

“İnsan bunca zulüm, bunca haksızlık görür de rahat yatabilir mi, o zaman ben de ortaya fırlarım ve adama dur derim. Bu dünyanın hesabı ahirete kalmamalı” Tatar Ramazan’ın hapishane müdürüyle konuştuğu sahneden...

Çiğli Organize’den bir işçi

Umutlu yüreklerin çağrısı

Bize düşen baharları gösteren nane tohumları beklemektir

*Candan cana Umut korkunun kardeşi
Biz ümitle korkuyu beslerken yüreklerimizde
Kardeşçe, ananın kuzusu beslemesi kadar
bizimdi*

*Korktuk yarınları umutla bakan, direnen,
vurulan, kemikleri meçhul olan bizler
İyiler çabuk terkeder nane kokusunu
Umut dolu soluklar emanet eder topraklara
Bazılarımız o gerçeğin cevherine de umut
oldu yoksullara*

*Para tükenir, zenginlik, villalar, bizim olan
sende saklı olan herşey tükenir.*

*Mesele sizin elinizde olanın çekiciliği değildi,
Yoksulluk ve zenginlik kutsanmış değildi
hiç birimiz için*

*Harap ettiklerini düşün varyet sofrasında
kanı, kemiği yok eden*

*Neden bu öfke her iş çıkışında daha da
bedenleri tükenenlere*

*Artık zihinlerde yeni bir türkü var;
Hepimizin her notasında umudu olduğu
Artık sizin yerinize üşümeyecek annemiz.
Size ait olamayan bir dünya umudu var
Yirmibeş yıldır bugünden yarınlar için
yeşeren*

*Bizler nane tohumunun umudunu koyduk
kalplerimize*

*Kokusunu alıyorsunuz artık,
Nane ve bahar kokusu müjdeliyor*

*Suların pınar, pınarların ırmak, inancın nehir
olduğu yarınları*

U. Yürek

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Yeryüzünün lanetlileri” gelecekleri için alanlarda...

**“Bütün ülkelerin işçileri,
birleşin!”**

